Omraam Mikhaël Aïvanhov

IUBIREA MAI MARE DECÂT CREDINŢA

Articol I. Cap. 1 – Neîncrederile omului modern

În conversaţiile obişnuite, dar şi în discursurile publice, la radio şi televiziune, atunci când observăm reacţiile oamenilor, suntem uimiţi de faptul că, deşi îşi exprimă nişte convingeri ce pot varia de altfel în funcţie de circumstanţe, ei nu posedă cu adevărat nişte certitudini. Ei au nişte idei filosofice, religioase, ştiinţifice, politice, artistice, dar s-ar spune că le-ar lipsi ceva pentru a simţi că înaintează pe un teren sigur. De ce?

Ştiinţa şi tehnica au progresat foarte încet de-a lungul secolelor, chiar al mileniilor. Apăreau din când în când unele descoperiri, dar modalităţile de difuzare erau limitate, iar atunci când ajungeau în sfârşit să fie cunoscute şi folosite, ele nu schimbau mare lucru despre imaginea pe care cei mai mulţi oameni şi-o făceau despre lume. Niciuna dintre aceste descoperiri ştiinţifice sau tehnice nu putea pune cu adevărat în discuţie imaginea Domnului şi a Creaţiei date de religie bazându-se pe textele sfinte interpretate de ea în sens literal. Astfel, chiar dacă nişte catastrofe le tulburau viaţa, oamenii trăiau mereu cu senzaţia interioară că aparţin unei lumi bine conturate şi că înaintează pe un teren solid şi stabil: ei se sprijineau pe câteva credinţe şi cunoştinţe ce nu puteau fi de nimic zdruncinate. Ei erau fericiţi, ei erau nefericiţi, dar niciun eveniment, oricât de tulburător era, nu punea în discuţie ideea ce şi-o făceau despre ordinea existentă în lume.

Ritmul descoperirilor s-a accelerat însă cu scurgerea timpului. Împreună cu aceste descoperiri a început însă să se instaleze şi o îndoială. Atâtea certitudini s-au prăbuşit, în special în cursul secolului al douăzecilea în domeniul ştiinţific! Avem impresia că în fizică, în astronomie, în biologie, fiecare generaţie pune în discuţie realizările precedentei. Aceste noi teorii, ce modifică profund concepţia despre om şi univers, modifică deci de fiecare dată imaginea Dumnezeului creator al omului şi universului. Religia care a răspuns atât timp tuturor întrebărilor credincioşilor nu mai este un refugiu adevărat. Înmulţirea descoperirilor şi a teoriilor ce se derulează zilnic într-un ritm accelerat (eu nu intru în detalii fiindcă le cunoaşteţi) contribuie la crearea unui climat de incertitudine: nimeni nu mai este sigur de nimic. Credem din ce în ce mai puţin că există nişte adevăruri definitive şi rămânem în expectativă spunându-ne: „Să mai aşteptăm,

nu s-a terminat încă", iar această mentalitate câştigă încet-încet teren în toate domeniile.

Aici se află amărăciunea omului modern: el nu mai ştie în ce lume trăieşte, nu mai este sigur de nimic, rătăceşte aiurea, căutând mereu ceva şi neştiind cu precizie ce caută. Fiindcă incertitudinea domneşte de acum înainte în ceea ce puteam considera drept cel mai sigur: ştiinţa, iar ce credit mai putem acorda moralei, religiei, spiritualităţii, ce nu sunt bazate pe niciun criteriu obiectiv, intrând chiar în conflict cu descoperirile ştiinţifice? Se aşteaptă deci şi în acest domeniu, dar până atunci, persoanele pe care ştiinţa şi filosofia materialiste nu le satisfac pe deplin se interesează despre tot ce poate exista ca forme de spiritualitate, alergând de la una la alta. Sentimentul dominant, starea de spirit manifestată din ce în ce mai mult în zilele noastre este curiozitatea, dorinţa de noutate: ce mai este încă de descoperit?

Desigur, nu este reprobabil să manifeşti interes şi înţelegere pentru toate formele de spiritualitate. Este periculos însă să te dispersezi, să nu alegi niciodată o metodă pentru o lucrare interioară şi să o continui. Înţelegeţi-mă bine, problema nu constă nici dacă trebuie să fii catolic, protestant, ortodox, budist, taoist sau ateu. Problema ce se pune fiecăruia (credincios sau ateu) este de a se opri asupra câtorva adevăruri spirituale esenţiale, încercând să le urmeze şi să le pună în practică. În privinţa acestei chestiuni nu mai există nicio incertitudine.

Spiritualitatea nu este un domeniu facultativ ce îl putem alege sau nu aşa cum procedăm cu celelalte discipline: limbile străine, arta, sportul etc. Dată fiind structura fiinţei umane, spiritualitatea este o necesitate vitală şi atât timp cât nu va conştientiza această necesitate, ea se va avânta în nişte activităţi absurde şi periculoase pentru ea şi ceilalţi. Aşa cum este zămislită, dacă nu găseşte hrana ce o cer sufletul şi spiritul ei, ea va fi mereu tulburată de un sentiment de vid pe care va încerca în zadar să îl umple.

Fiinţa umană este ca un puţ fără fiind; nicio achiziţie materială, nicio reuşită socială, nicio plăcere, nicio cunoaştere intelectuală chiar, nu o pot satisface cu adevărat. Nu trebuie deci să ne mai mirăm că aţâţi oameni remarcabili prin capacităţile, inteligenţa lor, trăiesc cele mai îngrozitoare rătăciri. Fiindcă nu reuşesc să găsească ceea ce caută, şi nu sunt nici măcar conştienţi să caute, toţi aceşti oameni sunt prinşi

într-un angrenaj fără sfârşit: au nevoie mereu de mai multă notorietate, mereu de mai multă putere, mereu de mai mulţi bani, mereu de mai mult spaţiu de ocupat, mereu de mai multe plăceri… şi sunt gata pentru aceasta să aservească sau să distrugă întreaga lume. Chiar atunci când au reuşit să pună mâna pe tot ce constituie obiectul poftelor lor arzătoare, ei nu sunt încă satisfăcuţi, deoarece nu au reuşit să umple acest vid ce îl simt în ei ca o vâltoare larg deschisă (Cf. „*Căutaţi împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa*", partea a IV-a, Cap.6: „Lumina se află la originea aurului").

Singura modalitate de a lupta împotriva acestui vid este de a nu mai accepta să trăiţi în incertitudine, ci să aveţi un ideal spiritual. Un ideal spiritual ne leagă de o lume superioară de unde primim hrană. Iar cel care gustă, chiar şi o clipă, din acest elixir al vieţii divine, primeşte mai mult decât îi pot aduce ani întregi de studii, de succese, de putere, de glorie şi de plăceri. Sunteţi uimiţi? înseamnă că nu cunoaşteţi natura lumii spirituale. Lumea spirituală este plasată sub semnul calităţii, spre deosebire de lumea materială, situată sub semnul cantităţii. Calitatea celor trăite în sufletul şi spiritul vostru poate, într-o clipă, să vă dea o împlinire pe care nicio acumulare de bunuri materiale nu vă va putea face să o trăiţi.

Nu trebuie să fim deci atât de admirativi în faţa acestor oameni sclipitori, opulenţi, puternici, care nu conferă niciun loc vieţii sufletului şi spiritului. Şi mai ales nu trebuie să avem încredere în ei. Cum nu caută nicio hrană spirituală, singura capabilă să îi sature de deplin, ei sunt ca animalele sălbatice înfometate, iar ambiţiile, poftele lor arzătoare, lăcomia lor îi antrenează în final pe nişte căi periculoase pentru ei înşişi şi anturajul lor.

Din nefericire, nici foarte mulţi spiritualişti nu se comportă mai bine: ei încearcă să obţină aceleaşi succese ca materiali ştii, prin mijloacele oferite de Ştiinţa Iniţiatică; ei sunt deci mai vinovaţi decât materiali ştii, fiindcă batjocoresc astfel cele mai sacre principii. Se observă că sunt satisfăcuţi şi mândri că au reuşit prin aceste mijloace; dar Cerul, care nu acceptă să fie folosit în scopuri egoiste, interesate, le va cere într-o bună zi socoteală şi vor fi pedepsiţi cu severitate. În realitate, chiar dacă se cred nişte spiritualişti, aceşti oameni nu au cu adevărat credinţă. Cel care are credinţă se preocupă mai întâi să nu încalce legile divine care sunt legile abnegaţiei, ale iubirii, ale sacrificiului.

Trebuie să înţelegeţi că fiecare sunteţi o entitate spirituală care trăieşte în legătură cu universul, care poate obţine totul în lumile infinite ale sufletului şi spiritului, iată ce vă va da adevărata certitudine, şi nu veţi mai simţi nevoia să alergaţi după nişte achiziţii trecătoare. Atenţie, deci, chiar dacă în zilele noastre reuşita socială şi materială apare din ce în ce mai des ca singura ce poate conferi siguranţă, nu acesteia trebuie să îi acordaţi mai ales întâietate, fiindcă în final veţi pierde. Dacă vi se propune o funcţie importantă în orice domeniu, deoarece vi s-au recunoscut valoarea şi profesionalismul, acceptaţi-o dacă vă face plăcere, dar vegheaţi să nu pierdeţi esenţialul. Nu aţi venit pe pământ să fiţi patroni, directori, miniştri, preşedinţi; aţi venit pe pământ să lucraţi prin intermediul materiei ca să deveniţi în mod conştient un fiu, o fiică a Domnului. Iată singura certitudine ce trebuie să o aveţi.

Este foarte bine să exploraţi materia, să lucraţi asupra ei şi cu ea pentru a o organiza, a o înfrumuseţa, a o însufleţi; eu sunt primul care vă sfătuieşte să nu părăsiţi niciodată materia. Dar este mult mai important să începeţi prin a însufleţi, a organiza şi a înfrumuseţa materia voastră interioară pentru a vă simţi încrezători, liberi şi în pace. De îndată ce aţi învăţat să acţionaţi în voi înşivă cu puterile spiritului, nu numai că faceţi nişte descoperiri, dar tot ce veţi realiza apoi în exterior va fi marcat de pecetea spiritului, de lumina, iubirea şi puterea sa (Op. cit., *partea a II-a*, *cap.3*: „*Pe pământ precum în cer*").

Unii gânditori care au cugetat asupra problemei credinţei afirmă că lipsa de cunoaştere îndepărtează de Domnul, în timp ce o mai multă cunoaştere ne apropie de El. Este adevărat, dar pentru a înţelege această afirmaţie trebuie să înţelegem că nu este vorba despre aceeaşi natură a cunoaşterii: câteva cunoştinţe în plus din biologie, chimie sau astronomie nu numai că nu vă vor apropia de Dumnezeu, dar ele vă pot mări incertitudinile. Cunoaşterea pe care se bazează credinţa este de o altă natură, este o cunoaştere ce vă priveşte pe voi înşivă; iar prin „voi înşivă" eu vreau să spun: fiinţa voastră profundă în bogăţia şi posibilităţile ei nemaipomenite.

Din moment ce căutaţi în exteriorul vostru ceea ce aveţi nevoie, înseamnă că nu credeţi în puterea vieţii divine care curge în voi. În profunzimea voastră, în subconştientul vostru, nu aveţi credinţă, domneşte incertitudinea. Iată de ce rămâneţi înfometaţi, însetaţi, în vid. Credinţa trebuie să coboare până la rădăcinile vieţii. Atât timp cât

nu aţi învăţat să vă alimentaţi din acest izvor interior, veţi rătăci aiurea şi veţi fi o pradă uşoară pentru şarlatani, pentru negustorii de fericire şi vindecări miraculoase. Adevărata libertate a omului se află în această putere dată de Domnul de a găsi totul în sinea sa.

Vă voi repeta mereu acest adevăr, fiindcă în el se află singura sarcină a unui ghid spiritual: eliberarea fiinţelor. Mulţi oameni îşi închipuie că un Maestru Spiritual este un despot care caută numai să-şi impună puterea şi convingerile sale altora! Ei bine, se înşală, fiindcă este exact contrariul: un Maestru Spiritual nu doreşte nicidecum să-şi impună puterea şi convingerile sale altora, sau mai degrabă doreşte să le insufle o singură convingere: că mântuirea lor se află numai în ei înşişi. Le indică astfel nişte metode, nişte experienţe de făcut pentru a reuşi.

Este drept că uneori spun „credeţi-mă", dar aceasta nu înseamnă să vă cer o credinţă oarbă. Vă cer numai să luaţi în serios ceea ce vă explic, să meditaţi asupra lui, să îl puneţi în practică, să îl verificaţi. Fiindcă dacă îl verificaţi, eu sunt absolut convins că mă veţi crede. În timp ce, dacă mă veţi crede dintr-odată, fără să verificaţi, oricine sau orice vă va pune într-o bună zi la îndoială. În ciuda a ceea ce mulţi oameni îşi închipuie, credinţa nu este o adeziune oarbă şi lipsită de un fundament; dar cum nu au înţeles-o, ei sunt mereu copleşiţi de incertitudine. Credinţa, asemenea ştiinţei, este bazată pe nişte verificări, pe o experienţă, pe o luciditate.

Articol II. Cap. 2 – Îndoiala distrugătoare: unificare şi bifurcare

În faţa adevărurilor Ştiinţei Spirituale, există unii oameni care se mulţumesc să-şi dea nişte are pline de subînţeles spunând: „Eu mă îndoiesc... Eu sunt sceptic...", ca şi cum acest scepticism ar fi fost produsul a zeci de ani de judecată aprofundată. În realitate, ei demonstrează cât sunt de limitaţi din punct de vedere mental: ei nu au studiat, nu vor să studieze, şi consideră că este mai comod să se situeze într-o poziţie ce nu îi sileşte să reflecteze cu adevărat şi le dă iluzia că sunt nişte mari gânditori. Cel care se crede sceptic demonstrează numai că nu a studiat niciodată nimic în profunzime; da, fiindcă nu a dobândit nicio certitudine, înseamnă că nu a ajuns prea departe în căutările sale. Aceasta înseamnă şi că este înfumurat, deoarece nu recunoaşte nicio valoare din cunoaşterea dobândită de alţii.

Scepticul se aseamănă cu acela care pretinde că se află mereu în „căutarea adevărului". El are şaizeci sau şaptezeci de ani, şi caută de

mult adevărul, dar nu l-a găsit încă. Aceasta o repetă în conversaţii pentru a arăta cât de meticulos, de exigent este în domeniul ideilor. Ce mare gânditor!... În realitate, el nu caută nimic, sau mai exact caută totul, mai puţin adevărul, fiindcă dacă l-ar fi căutat cu adevărat, l-ar fi găsit de mult. El îşi caută tot felul de motive pentru a nu efectua vreo lucrare spirituală.

Mulţi oameni întreţin astfel în sinea lor această stare continuă de nedeterminare! Când cineva spune: „Nu, eu nu cred", el afirmă cel puţin o formă de convingere. Îndoiala presupune însă să te laşi în bătaia vântului: într-o zi te îndrepţi într-un sens, a doua zi într-altul, iar în momentul acţiunii, pui de fiecare dată în discuţie problema: „Oare am vreun motiv să mă implic?... Nu ar trebui mai degrabă să fac altceva?" Este deplorabil! Ne putem pune nişte probleme, putem ezita, da, este chiar util să o facem, dar aceasta nu trebuie să dureze întreaga viaţă. Vine şi clipa în care trebuie să obţinem o certitudine, să luăm o decizie şi să acţionăm. Îndoiala ne împrăştie forţele, ne tulbură gândurile şi sentimentele. De îndată ce gândul şi sentimentul au slăbit, voinţa slăbeşte deopotrivă şi este imposibil să mai depunem eforturile necesare.

Îndoiala paralizează şi divizează. „*Orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui* spunea Iisus. Cine nu a auzit expresia „dezbină şi conduce"? Toată lumea ştie că pentru a slăbi un grup de persoane şi a te impune lor este de ajuns să le dezbini. De altfel, numai aşa ceva se observă: în guverne, în întreprinderi, în toate formele de asociere şi până în familii, de îndată ce o persoană nu reuşeşte să se impună prin calităţile sau înzestrările sale, în mod instinctiv are tendinţa să introducă diviziunea în grup.

Efectele dăunătoare ale diviziunii în domeniile politic, social, profesional, familial sunt deci bine cunoscute. Nu au fost studiate încă suficient în domeniul interior. Un om care se îndoieşte introduce diviziunea în sine, este ca şi cum ar dori să se îndrepte în acelaşi timp în două direcţii contrare: el nu face decât să se clatine. Veţi spune: „Nu este însă uşor să obţii nişte certitudini pentru a şti ce să faci!" Ştiu, dar pentru a scăpa de îndoiala distructivă, există o metodă, iar aceasta constă în a te înălţa pe un plan superior spunând: „Desigur, eu sunt imperfect, nu posed intuiţia şi luciditatea necesare pentru a cunoaşte în întregime realitatea, dar aceasta nu trebuie să mă tulbure şi să mă paralizeze. Îmi îndrept credinţa în bine, în lumină şi voi continua să

acţionez cu onestitate, cu dezinteres şi curaj”.

Dacă ştiţi să vă menţineţi în această stare de spirit, veţi învinge toate îndoielile ce vă pot asalta. Altminteri, veţi fi ca arborele doborât de tăietorul de lemne. Cum a reuşit să îl despice? Fiindcă nu poate să îl doboare dintr-o lovitură cu toporul său, el fixează un ic în trunchi până îl doboară. Trageţi aceeaşi concluzie: dacă lăsaţi zilnic nişte mici pene de lemn să se înfigă în voi, veţi deveni victimele tuturor topoarelor ce vă lovesc ca să vă pună la pământ. Imediat ce un gând, un sentiment încep să vă disloce trunchiul, ele reuşesc încet-încet să vă împrăştie energiile psihice şi spirituale. Ce mai rămâne din voi? Sunteţi nişte firimituri. Şi totuşi, cine nu cunoaşte maxima: „unitatea produce forţa?”… O cunoaştem, o aplicăm, dar foarte rar acolo unde ar fi cea mai utilă.

Această chestiune a îndoielii şi a credinţei depăşeşte cu mult domeniul religiei, ea priveşte toate aspectele existenţei, atât pentru credincioşi cât şi pentru atei. Credinţa adună, uneşte, iar îndoiala divizează, transformă în bucăţi, produce nişte bifurcaţii. Or, pentru voi este important să nu toleraţi această stare de bifurcare în care două gânduri opuse, două dorinţe contrare se manifestă în acelaşi timp şi vă hărţuiesc, descumpănindu-vă, distrugându-vă. Pentru a scăpa de această dezmembrare trebuie să creaţi în voi unitatea.

„Unitatea” înseamnă că toate componentele de la periferie sunt legate armonios de centru pentru a menţine echilibrul necesar manifestării şi păstrării vieţii. Această unitate este legea vieţii: atomi, molecule, organe, membre, indivizi, ţări, toţi, la nivele diferite, trebuie să se îndrepte spre un centru, toţi trebuie să se lege de centru şi chiar să se agaţe cu disperare de el pentru a nu fi luaţi de nişte curenţi contrari. În noi, acest centru poate fi numit Dumnezeu, dar poate fi şi un ideal foarte înalt, o vocaţie. Cel care neglijează să se lege de centru prin gândurile, sentimentele şi faptele sale, creează o bifurcaţie care, chiar scurtă, antrenează nişte dezordini, nişte opoziţii, nişte rupturi.

A fi bifurcat înseamnă a dori să slujeşti în acelaşi timp lui Dumnezeu şi lui Mammon, adică puterilor Cerului, ale spiritului, şi în acelaşi timp celor ale pământului, ale materiei. Ca anumiţi agenţi dubli care îşi slujesc ţara, şi în acelaşi timp ţara duşmană: ei se gândesc că, în funcţie de desfăşurarea evenimentelor, vor avea în orice caz un adăpost asigurat. În câte întreprinderi nu se văd anumiţi oameni care îşi slujesc patronul şi pe concurenţii săi! Un asemenea comportament

este foarte dăunător pentru ţări şi întreprinderi, dar şi pentru omul însuşi care riscă de fapt să fie respins din două părţi. În viaţa spirituală această bifurcare înseamnă o ameninţare cu moartea. Din nefericire, cei mai mulţi oameni se află, mai mult sau mai puţin, într-o astfel de situaţie.

De fiecare dată când trebuie să optaţi pentru ceva, gândiţi-vă bine, şi imediat ce direcţia potrivită vă apare limpede, decideţi-vă, acţionaţi!... Dacă începeţi să vă spuneţi: „Poate că în acest caz voi depune mai multe eforturi... În celălalt voi acţiona împotriva intereselor mele, fiindcă îmi voi atrage antipatia anumitor persoane" veţi deschide uşa unor forţe obscure care vă vor măcina. În viaţa psihică, la fel ca în cea fizică, nimic nu rămâne fără consecinţe: cel care caută nişte pretexte pentru a nu îndeplini ceea ce judecata sa corectă sau intuiţia îi dictează, va pierde aceste calităţi, fiindcă nu poţi continua mult timp să vezi limpede calea de urmat şi în acelaşi timp să pretinzi că este greu de urmat. Acesta este rezultatul îndoielilor şi al bifurcaţiilor: ajungi să-ţi pierzi capacitatea de a judeca.

Atunci când ştim unde se află binele, nu trebuie să mai tergiversăm lucrurile. Evident, nu este cazul să ne aruncăm de prima dată orbeşte, fără prudenţă şi discernământ. Dar nu trebuie să acceptăm această stare de nedeterminare în care tendinţele contrare îşi dispută locul, altminteri vom semăna cu un apartament nelocuit în care încearcă să pătrundă tot felul de intruşi ca să fure şi să trăiască pe spinarea proprietarului.

Unele persoane îşi invită uneori prietenii să locuiască în casa lor atunci când o părăsesc pentru o vreme, pentru a o păzi. În planul fizic ştim foarte bine ce trebuie făcut, dar în ceea ce priveşte lumea interioară nu ne gândim că trebuie luate şi aici nişte măsuri de prevedere. Dacă nu sunteţi prea siguri pe voi, ocupaţi-vă deci să instalaţi, cel puţin pentru o vreme, nişte chiriaşi în apartamentele voastre; chemaţi nişte prieteni luminoşi din lumea invizibilă şi spuneţi-le: „Mi-e frică că nişte nepoftiţi vor să vină peste mine, de aceea vă invit, vă rog să locuiţi o vreme la mine". Mai târziu, nu veţi mai dori să îi lăsaţi să plece pe aceşti prieteni inteligenţi, buni, vigilenţi, şi îi veţi păstra mereu.

Nedeterminarea aduce întotdeauna în final nişte consecinţe jalnice. În clipa în care simţiţi că această stare este pe cale să vă copleşească, redresaţi imediat situaţia începând prin a căuta cauza.

Fiindcă această stare are neapărat o cauză: înseamnă că aţi comis o greşeală într-un moment sau altul, iar acum nu mai ştiţi unde vă aflaţi, nici ce trebuie să faceţi. Singurul remediu este să vă legaţi de centru, să reconstruiţi unitatea în voi în jurul unei activităţi benefice pentru a urma o cale determinată.

Îndoiala opreşte mişcarea, stagnează progresul. Suntem imediat paralizaţi de cea mai mică îndoială. De exemplu, observaţi ce simţiţi când vă îndoiţi de fidelitatea unui prieten: nu mai ştiţi cum să îi interpretaţi gesturile şi cuvintele, totul la el începe să vă pară suspect, ca şi cum ceva s-ar desface în mintea şi inima voastră. Veţi spune că îndoiala se justifică uneori, fiindcă prietenii nu sunt mereu fideli. Da, desigur, dar am luat acest exemplu deoarece aţi trăit cu toţi această experienţă care vă poate ajuta să înţelegeţi ce se întâmplă în clipa când lăsaţi să se infiltreze în voi nişte îndoieli asupra a ce este esenţial: bazele existenţei voastre, sensul ei şi direcţia de urmat. Şi în acest caz, încet-încet totul se desface.

Unitatea este condiţia stabilităţii şi a oricărei activităţi constructive. Imediat ce simţiţi o stare de şovăială, de nesiguranţă, instalându-se în voi, opriţi-vă, reculegeţi-vă şi căutaţi să atingeţi centrul unic al fiinţei voastre. Una dintre metodele cele mai eficace pentru a atinge acest centru este de a vă lega de soare. Pentru că soarele este centrul universului nostru, şi stabilind o legătură cu el stabiliţi o legătură şi cu centrul din voi înşivă (*Cf*. *„Voi sunteţi dumnezei" partea a III-a*, *Cap*. *4*: *„Soarele*, *imagine a Domnului şi imagine a omului"*). În jurul acestui centru se vor organiza armonios toţi curenţii ce vă străbat, şi oricare ar fi împrejurările, veţi simţi instalându-se în voi un echilibru pe care nimic nu vi-l poate alunga.

Echilibrul… Ce este mai important pentru viaţa noastră fizică şi psihică? Să începem să vorbim despre echilibrul fizic. Ce s-ar întâmpla cu noi dacă nu am poseda acest centru ce ne permite să ne deplasăm şi să facem tot felul de mişcări fără să cădem? Ni se pare normal că putem să ne ridicăm, să ne aşezăm, să mergem, să ne aplecăm într-o parte sau alta, când în realitate este atât de uşor să ne dezechilibrăm şi să cădem! Echilibrul este o victorie de fiecare clipă asupra unor forţe contrare, de aceea el este mereu ameninţat. Trebuie să învăţăm să stăpânim aceste forţe, iar pentru aceasta avem nevoie să vedem clar, să fim atenţi şi determinaţi. Dacă în clipa când facem un pas înainte, ne întoarcem într-o parte, ne vom trezi la pământ.

V-am spus deseori că îmi place să îi privesc pe acrobaţi la circ, deoarece numerele dificile şi periculoase ce le execută sunt imaginea a ceea ce trebuie să realizăm şi noi în viaţa noastră psihică. Oricât de dotaţi ar fi, ei trebuie să lucreze ani în şir, să repete de mii de ori aceleaşi exerciţii. Datorită acestui îndelungat exerciţiu ei se pot avânta în gol fiind siguri că în ultima clipă vor reuşi să se prindă, sau să păşească pe o coardă la mai mulţi metri de pământ fără să cadă.

Se poate întâmpla totuşi ca anumiţi acrobaţi să se accidenteze. Ei au tot repetat acele salturi periculoase, dar iată că într-o zi cad. De ce? Fiindcă s-au confruntat dintr-odată cu nişte condiţii complet noi: fie în planul fizic, fie în planul psihic, s-a întâmplat ceva absolut neaşteptat. Poate că zilele trecute ei au trăit nişte evenimente ce i-au tulburat; poate că acele condiţii în care au lucrat şi reuşit mereu au devenit mai precare şi nu au mai fost atât de siguri pe ei înşişi… Toate acestea s-au verificat cu aceia care au suferit un accident. Ei au declarat că au avut nişte presentimente, au simţit o lipsă de siguranţă. Fără să-şi explice de ce, starea lor de conştiinţă nu mai era la fel de armonioasă, ca şi cum o îndoială s-ar fi strecurat în ei. Şi cum nu mai lucrează cu credinţă, ei au întâlnit fatalmente eşecul. Atunci când nu mai lucrezi cu credinţă, a cărei caracteristică este de a mobiliza şi unifica toate energiile, într-un fel sau altul te confruntţi cu un eşec.

Această lege este valabilă pentru toate aspectele vieţii noastre interioare. În această activitate de mari proporţii care este lucrarea spirituală, lucrarea asupra ta însuţi, îndoiala se poate strecura deopotrivă introducând divizarea. În faţa imensităţii sarcinii, a lungimii drumului de parcurs şi a obstacolelor de învins, te poţi întreba uneori în ce aventură te-ai lansat şi dacă posezi cu adevărat calităţile necesare pentru a obţine vreun rezultat. Veţi spune: „Oh, este foarte adevărat, ştim câte ceva!” Atunci, dacă aţi înţeles bine care sunt proprietăţile credinţei, veţi şti şi că trebuie să faceţi totul să împiedicaţi să se strecoare îndoiala în voi, pentru că ea este sinonima distrugerii.

Într-un moment sau altul al vieţii sale, fiecare este expus acestei îndoieli îngrozitoare despre sine însuşi ce riscă încet-încet să îl distrugă. Şi eu mă îndoiesc deseori de mine, dar folosesc o metodă pentru ca această îndoială să nu producă efecte distrugătoare: întăresc credinţa din mine în această fiinţă care este Divinitatea însăşi, fiindcă este imposibil să te îndoieşti de o fiinţă care este lumină, iubire, forţă.

De ce să nu procedaţi şi voi la fel?

Oricare ar fi motivele ce le aveţi să vă îndoiţi de voi, un singur lucru vă va permite să nu lăsaţi această otravă să vă distrugă: conştiinţa că în voi locuieşte o fiinţă atotputernică, atotcunoscătoare şi atotiubitoare, şi că legându-vă de ea, concentrându-vă asupra ei, veţi putea reconstrui totul. Împotriva frigului luptăm cu ajutorul căldurii, împotriva întunericului, cu ajutorul luminii, iar împotriva îndoielii luptăm prin credinţă, credinţa în realitatea prezenţei divine în noi înşine.

Se întâmplă ca, în faţa unor anumite eşecuri, cineva să ajungă să spună: „Eu sunt incapabil, sunt slab, sărac, prost, nu valorez nimic". De acord, este foarte bine, este de fapt incapabil, slab etc, dar este periculos să rămână în această stare. Dacă vi se întâmplă să trăiţi asemenea clipe, arătaţi că sunteţi totuşi inteligenţi spunând: „Bine, este de înţeles că nu valorez nimic; dar în lume există nişte fiinţe bogate, frumoase, înţelepte, şi mă pot lega de ele pentru a beneficia de calităţile şi virtuţile lor".

Da, dacă consideraţi că vă este greu să vă legaţi de Domnul fiindcă vi se pare îndepărtat, inaccesibil, puteţi cel puţin să intraţi în legătură cu toate acele fiinţe care, în istorie, s-au distins prin măreţia, forţa lor de caracter şi calităţile lor… Desigur, dacă puteţi, legaţi-vă mai degrabă de Domnul, conştientizând că se află şi în voi. Încercaţi în acelaşi timp să vă reamintiţi toate clipele de linişte, de lumină, de inspiraţie ce le-aţi trăit deja, pentru că le-aţi trăit şi ele nu mai pot fi şterse. Agăţaţi-vă de acele clipe şi încet-încet credinţa va reveni.

Credinţa nu vă va folosi la nimic, de altfel nici îndoiala, dacă nu posedaţi aceste metode ce vă vor permite să le acordaţi fiecăreia adevărata valoare. La fel cum a te îndoi de Domnul înseamnă a te îndoi de tine însuţi, tot aşa a te îndoi de tine înseamnă a te îndoi de Domnul, şi este o greşeală gravă. Să nu lăsaţi deci să pătrundă în voi nici cea mai mică îndoială despre existenţa acestei scântei divine care vă locuieşte, deoarece ea locuieşte cu adevărat în voi.

Articol III. Cap. 3 – Îndoiala salvatoare

Mulţi bărbaţi şi femei au venit să-mi povestească greutăţile, eşecurile lor!… În majoritatea cazurilor, ei nu înţelegeau cum li s-a întâmplat aşa ceva şi îmi puneau întrebarea: „De ce mă aflu în această stare? De ce nu pot să ies din ea?" Vreţi să ştiţi ce le-am răspuns unora? Le-am spus: „Este foarte simplu, toate aceste necazuri apar din faptul

că aveţi o prea mare credinţă". Persoana mă privea uimită: „Ce fel de credinţă? Fiindcă eu cred în Dumnezeu?

— Nu, eu nu mă refer la credinţa în Dumnezeu. Dacă aţi fi crezut cu adevărat în Dumnezeu, nu aţi fi ajuns cu siguranţă în această situaţie. Aveţi o prea mare credinţă în dumneavoastră înşivă: credeţi prea mult în inteligenţa dumneavoastră, în raţionamentele şi calculele făcute, iar această credinţă vă duce la pierzanie. Dacă v-aţi îndoi puţin de dumneavoastră, aţi da dovadă de puţin discernământ şi nu v-aţi pune în nişte situaţii imposibile. Judecaţi acum puţin…"

Îndoiala este ca un vierme sau o insectă răufăcătoare care roade şi distruge, dar numai când pătrunde în regiunile unde nu îşi are locul: regiunile superioare ale luminii şi iubirii. Acolo trebuie să îi fie interzisă intrarea şi chiar să fie extirpată, aşa cum anumite păsări curăţă copacii de insectele dăunătoare; fiindcă îndoiala, asemenea acestor insecte, dăunează dezvoltării noastre spirituale.

Atenţie, deci, trebuie să mă înţelegeţi: atunci când spun cuiva că a crezut prea mult în el, eu vreau să spun că s-a lăsat pradă sugestiilor eului său inferior. Dacă ar crede în Eul său Divin, el ar fi mereu luminat şi nu şi-ar rătăci calea. Aş fi putut la fel de bine să spun acelei persoane că eşecurile sale provin din faptul că s-a îndoit, dar de Eul ei Superior: ea şi-a plasat întregul capital într-o bancă nesigură, eul inferior, şi a dat faliment. Ceea ce este normal: fiindcă mai devreme sau mai târziu eul inferior ajunge la faliment (*Cf.* „*Voi sunteţi dumnezei*" *partea a III-a*, *cap. 4*: „*Soarele*, *imagine a Domnului şi imagine a omului*"). A şti în ce să crezi şi în ce să te îndoieşti, iată adevărata artă a vieţii.

Acela care ştie să se folosească de îndoială se va înălţa şi va progresa. Există atâtea domenii în care oamenii ar face mai bine să se îndoiască puţin, decât să se arunce orbeşte în nişte aventuri riscante! Priviţi: ei îşi închipuie că un anumit bărbat sau femeie le va aduce fericirea, ei cred în puterea banului, în steaua lor norocoasă… şi mai ales cred în calculele intelectului lor limitat… Ei bine, în acest caz ar fi mai inspiraţi dacă s-ar îndoi.

Ascultaţi numai reacţiile unora. De exemplu, pe cineva care a furat şi a ajuns în faţa tribunalului. Dacă a ajuns aici, înseamnă că a eşuat în tentativa sa, dar cum va explica acest eşec? El îşi spune că, din nefericire, nu a ştiut să prevină totul, dar în viitor va fi mai atent. Nu se bune problema de a-şi pune la îndoială corectitudinea faptelor. El se gândeşte că nu trebuie să aibă scrupule, deoarece societatea este

guvernată de legea junglei şi fiecare îşi urmăreşte interesele în detrimentul celorlalţi. Esenţialul este să nu fii prins.

Iată cum reacţionează cei mai mulţi oameni atunci când eşuează în afacerile lor murdare. Ei recunosc că nu au folosit cele mai bune metode, dar nu pun în discuţie legitimitatea faptelor lor. Ei cred cu tărie că într-o lume nedreaptă nu trebuie să ai scrupule. În realitate, deşi acest argument poate părea deseori acceptabil în ochii unora, toţi cei care doresc să progreseze spiritual trebuie să îl elimine. Nu avem niciodată vreo justificare să ne comportăm neadecvat sub pretext că alţii o fac, şi fiecare trebuie să se întrebe: „Ce aş câştiga dacă aş adopta un asemenea punct de vedere, persistând într-o asemenea atitudine?" şi să reanalizeze cu sinceritate.

Natura inferioară le inspiră oamenilor atâtea gânduri, dorinţe, fapte! Iar ei mărşăluiesc, aleargă, galopează. Natura inferioară nu se îndoieşte niciodată şi nici nu şomează. Este extraordinar să observi cum bărbaţii şi femeile îşi apără interesele cele mai egoiste şi argumentele prezentate. Ei se simt justificaţi să mintă, să fure, să ţese intrigi, să desfacă căsătorii… Desigur, până în ziua în care îşi sparg capul. Oare se vor opri? Vor trage o lecţie, înţelegând în sfârşit că propriile convingeri i-au dus pe nişte căi greşite? Nu, v-am mai spus: cei mai mulţi sunt convinşi că la următoarea ocazie vor deschide mai bine ochii şi vor continua. Este ceea ce gândesc, ceea ce simt, este definitiv, fără replică, fără vreo îndoială! Şi se încăpăţânează ca şi cum nu ar exista nişte legi deasupra celor dictate de convingerile şi dorinţele lor.

Singurul lucru de care nu trebuie totuşi să ne îndoim este existenţa legilor divine cărora trebuie să ne supunem, fiindcă dacă le încălcăm, vom fi pedepsiţi într-un fel sau altul. Unii vor replica: „Cum aşa, şi dumneavoastră vreţi să ne faceţi să credem că Dumnezeu se află aici şi ne pedepseşte dacă comitem nişte greşeli?" Nu, Dumnezeu a făcut nişte legi, dar nu El ne va pedepsi dacă nu le vom respecta. Alte entităţi se ocupă cu aşa ceva. Exact ca în societate.

1. Un legiuitor a făcut nişte legi, dar nu el va supraveghea respectarea lor de către oameni. Există funcţionari pentru aceasta, şi dacă ei descoperă încălcări ale lor, îl aduc pe vinovat la tribunal pentru a fi condamnat. La fel se întâmplă şi cu legile pe care Dumnezeu sau, să spunem, Inteligenţa Cosmică le-a emis. Dacă vreţi să le încălcaţi, vor exista mereu nişte tribunale să vă condamne şi să vă pedepsească, iar

dacă nu vor fi tribunalele societăţii, vor fi tribunalele voastre interioare care sunt mult mai necruţătoare. Pentru moment vă puteţi simţi nepedepsiţi şi mândri de faptele voastre, dar într-o bună zi nu veţi putea scăpa de tribunalul vostru interior şi atunci veţi înţelege ce reprezintă cu adevărat legile divine (Op. cit., *partea a IV-a*: „*Legile naturii şi legile morale*").

Cel mai mare defect al oamenilor, cel care le pune cele mai multe obstacole în calea evoluţiei lor, este credinţa de nezdruncinat în infailibilitatea raţionamentelor şi a punctelor lor de vedere. Astfel ei le ocrotesc, le cultivă, le apără. Veţi spune: „Dar întreaga lume are aceste defecte!" Da, este cel mai răspândit defect: această încăpăţânare de a se crampona de felul cum simt şi văd lucrurile, ca şi cum nu ar exista ceva mai bun, mai adevărat decât opiniile şi crezurile lor. Ei nu se întreabă din ce regiune din sinea lor apar acestea, nici de ce au asemenea convingeri mai degrabă decât altele, ei se poartă orbeşte. De aceea pământul devine teatrul tuturor confruntărilor, fiecare dorind să-şi impună punctele de vedere inspirate de propriile interese, de poftele arzătoare, de capricii sau chiar numai de toane. Trebuie să fie bine scuturaţi pentru a recunoaşte că au făcut anumite greşeli de judecată şi au acţionat în nişte scopuri detestabile.

Niciun alt defect nu aduce oamenilor atâtea decepţii şi necazuri decât această încăpăţânare de a apăra anumite puncte de vedere şi crezuri tară a le verifica veridicitatea. Ei continuă să creadă că se află în adevăr, în timp ce tot felul de evenimente din viaţa lor zilnică le arată tocmai contrariul. Cum pot accepta astfel de contradicţii?... Evenimentele vieţii trebuie să vă arate dacă vă aflaţi în adevăr, şi nu imaginaţia voastră, gusturile, preferinţele voastre. Eu v-am dat nişte criterii pentru a vă lumina, iar primul dintre ele este acesta: înainte de a vă pronunţa asupra oricărui subiect, căutaţi să descoperiţi ce anume din interiorul vostru vă împinge să acţionaţi într-un sens sau altul.

Este adevărat că îndoiala limitează, slăbeşte, paralizează, iar când aveţi o sarcină de îndeplinit, o activitate de împlinit, vă opriţi la cea mai mică ezitare, nu sunteţi în stare să acţionaţi corect, şi tot mai puţin să perseveraţi. Înainte de a acţiona, este însă înţelept să vă îndoiţi, adică să studiaţi, să analizaţi, să cântăriţi pro şi contra, să cereţi un sfat pentru ca totul să vă fie clar. Încrederea oarbă a celor care se avântă într-o acţiune nu îi poate conduce decât la un eşec. Când nu vrei să vezi nimic din realitatea ce te înconjoară, când refuzi să ţii cont de

circumstanţele unei situaţii, îţi spargi capul. Credinţa este un lucru, iar încăpăţânarea un altul.

Multe activităţi au eşuat în ciuda încrederii absolute a oamenilor! Le lipsea experienţa, nu studiaseră bine diferitele aspecte ale unei probleme. Ei îşi închipuiau că, pentru a reuşi, era de ajuns să fie însufleţiţi de cele mai bune intenţii şi să aibă credinţă. Ah, nu, nu este de ajuns, este o greşeală făcută de mulţi dintre cei care pretind că lucrează pentru un ideal: ei sunt convinşi că neapărat Cerul trebuie să îi susţină în acţiunile lor. Munţi de obstacole se înalţă în faţa lor, dar ei nu îi văd sau refuză să îi vadă: ei se avântă orbeşte, convinşi că Domnul, încântat de proiectele lor reuşite, va pune la pământ aceşti munţi, fiindcă este scris în cartea lui Isaia: „*Aşa zice Domnul… Eu voi merge înaintea ta şi drumurile cele muntoase le voi netezi…*”. Nu, Domnul nu netezeşte munţii în faţa imprudenţilor sau a înfumuraţilor, trebuie să vă fie foarte clar de acum înainte.

Ceea ce Domnul poate face, singurul lucru ce îl puteţi cere, este ca El să vă dea lumina. Fiindcă lumina vă va permite să găsiţi cele mai bune căi, să evitaţi capcanele şi prăpăstiile, să obţineţi forţa ce vă va susţine până la încheierea activităţii. Atât timp cât nu aţi înţeles aceasta, chiar şi cele mai bune proiecte ale voastre se vor duce pe apa sâmbetei şi riscaţi chiar să vă pierdeţi credinţa. Mulţi au spus: „Eu renunţ, s-a terminat, pentru că Domnul nu m-a susţinut când m-am pus în slujba sa”. Dar Domnul îi susţine! Numai că El nu poate face nimic pentru cei care refuză să judece înainte de a acţiona. Iar a judeca înseamnă a te îndoi puţin de propriile capacităţi de a vedea limpede şi a cumpăni corect lucrurile. Fără o prealabilă îndoială, credinţa poate conduce la dezastru. Iar atunci când îndoiala şi-a îndeplinit rolul, trebuie să o alungaţi iară ezitare. De îndată ce aţi luat într-o deplină lumină decizia, nu mai trebuie să tergiversaţi.

Îndoiala este deci această însuşire care ne împinge să se continuăm activitatea pentru a înţelege şi a acţiona mai bine. Datorită ei vom putea afirma într-o bună zi: „eu cred”. Da, ne aprofundăm şi ne consolidăm credinţa îndoindu-ne, nefiind atât de siguri de justeţea anumitor convingeri, străduindu-ne să nu acceptăm niciun gând, niciun sentiment ce ar putea contrazice principiile adevăratei credinţe. Fiindcă adevărata credinţă este în realitate o cunoaştere.

Inteligenţa Cosmică a plămădit foarte înţelept lucrurile şi i-a dat omului capacitatea de a se îndoi, tocmai pentru a se folosi de ea;

problema constă numai în a şti unde şi când. El trebuie să înceapă deci prin a se îndoi de capacităţile sale de a înţelege şi a judeca bine lucrurile. Veţi spune că este dificil şi nu ştiţi cum să procedaţi. Desigur, este dificil, dar există nişte semne ce vă avertizează că trebuie să fiţi vigilenţi. Imediat ce simţiţi în voi o agitaţie, o indispoziţie, luaţi-o ca un indiciu a ceva ce nu merge, şi în loc să vă încăpăţânaţi, gândiţi-vă să folosiţi acest instrument atât de eficace: îndoiala. Folosiţi-l însă aşa cum trebuie, îndoiţi-vă de felul vostru de a vedea lucrurile şi a reacţiona în faţa lor, îndoiţi-vă de metodele ce le-aţi folosit sau vă pregătiţi să le folosiţi. Spuneţi-vă: „Poate că nu văd foarte limpede încă, nu posed încă toate elementele să mă pronunţ. Am nevoie să mai studiez ca să văd dacă proiectele mele se încadrează în criteriile înţelepciunii şi iubirii". Să nu vă mulţumiţi niciodată să acceptaţi numai ceea ce corespunde opiniilor voastre.

Câţi oameni ar accepta să îl asculte, chiar dacă Domnul în persoană ar veni să li se adreseze, în măsura în care cuvintele sale nu ar corespunde părerilor şi dorinţelor lor? Cei mai mulţi ar răspunde: „Nu, nu, Doamne, te înşeli, eu mă aflu în adevăr, ascultă-mă", iar Domnul ar trebui să le asculte răbdător explicaţiile, justificările, revendicările. De altfel, rugăciunile oamenilor sunt deseori altceva? Dumnezeu există pentru a lua în considerare punctele lor de vedere şi dorinţele lor, iar dacă este ceva de răspuns, El trebuie să spună: „Da, copilul meu, ai dreptate şi îţi voi da tot ce îmi ceri".

Fiecare vine pe lume înzestrat cu o anumită conformaţie psihică ce îl determină să aibă anumite păreri şi gusturi mai degrabă decât altele, cât şi un anumit comportament. Este normal. Dar venim pe lume şi cu însuşirea de a raţiona ce ne permite să facem o triere în toate acestea. În loc să ne lăsăm pradă impulsurilor personale, trebuie cel puţin să ne spunem: „Bine, eu văd şi simt lucrurile într-un anumit fel, dar există poate persoane mai informate ca mine, fiindcă au studiat de mai multă vreme… Pentru moment, eu nu mă voi pronunţa, voi studia şi eu… Trebuie să încetaţi să repetaţi: „Eu cred că… Părerea mea este…" cu siguranţa de a vă afla în adevăr, pentru că există mereu nişte progrese de făcut chiar dacă punctele voastre de vedere se justifică. Da, judecata şi comportamentul vostru pot fi mereu îmbunătăţite.

Trebuie găsit un echilibru corect între îndoiala paralizantă şi îndoiala eliberatoare. Cineva spune: „Eu mă îndoiesc de mine". Uneori este foarte util pentru ameliorarea relaţiilor cu ceilalţi. Cel care are

prea multă încredere în sine îi provoacă pe ceilalţi: îşi face duşmani, trebuie să-şi petreacă timpul în confruntări şi reglări de conturi. Să folosească îndoiala numai ca măsură de protecţie, pentru a evita să ajungă mai departe. Să-şi spună: „Eu nu sunt atât de înţelept, de bun, de puternic, de aceea mă voi încrede în Acela care este atotcunoscător, atotiubitor şi atotputernic". Astfel, datorită acestei îndoieli de sine şi a credinţei în Dumnezeu, va permite Domnului să pătrundă în el, să se manifeste prin el, şi oriunde va merge va fi un factor de pace şi armonie.

Este mereu bine să vă îndoiţi puţin de voi şi să spuneţi Domnului: „Eu sunt slab, neştiutor, egoist, dar Te iubesc, Doamne, cred în Tine, îmi pun speranţa în Tine, acceptă să te manifeşti prin mine". Domnul se va manifesta prin voi fiindcă sunteţi umili în faţa Sa şi veţi obţine adevărata putere, puterea spirituală. Mântuirea voastră se află în conştiinţa că voi înşivă sunteţi prea puţin şi că măreţia vă vine de la Domnul. Puteţi „crede în voi", dar numai dacă prin „voi" credeţi în Dumnezeu, deoarece El este singurul în care merită să credem.

Atunci când sunteţi prea siguri de voi, de părerile, deciziile ce sunteţi pe cale să le luaţi, încercaţi să introduceţi puţină îndoială în mintea voastră: ea vă va ajuta să evitaţi nişte paşi greşiţi. Da, câteva întrebări, o reîntoarcere în sine sunt deseori foarte utile. Aş adăuga că aceia care au reuşit mai bine în domeniul material, social, trebuie să se arate cei mai prudenţi. Obţinând bogăţia şi puterea, ei au tendinţa să-şi închipuie că aceste avantaje sunt o justificare a comportamentului lor: dacă au reuşit până acum, înseamnă că s-au aflat în adevăr şi pot continua să se impună, să taie, să decidă… Ce iluzie! Realitatea este pur şi simplu că reuşita li s-a urcat la cap. De aceea eu îi pun în gardă pe toţi cei care îşi imaginează că reuşita lor materială este o garanţie a judecăţii lor corecte. Să se înarmeze cu puţină îndoială şi se vor afla mai mult în adevăr.

Da, toţi aceşti oameni mândri de poziţia lor ar trebui să dea dovadă de mai multă prudenţă, ca şi cei care îi admiră. Aceştia exclamă: „Ah, este extraordinară această energie, această activitate nimic nu îi opreşte din drum!" Despre asemenea persoane se spune uneori că „nu se îndoiesc de nimic"… Dar „a nu te îndoi de nimic" nu înseamnă a-ţi manifesta această virtute numită credinţă, ci a da dovadă de înfumurare. S-a observat de atâtea ori în istorie cum înfumuraţii sfârşesc mereu prost, antrenându-i şi pe alţii în căderea lor!

Trebuie să fii încăpăţânat, dar după ce ai studiat bine mobilele ce te fac să acţionezi, după ce ai verificat că te afli pe calea cea bună. În ciuda greutăţilor întâlnite la început, totul se închină în final în faţa celor care s-au încăpăţânat în slujba binelui. În timp ce aceia care, deşi au examinat bine natura proiectelor lor, se încăpăţânează într-o direcţie greşită, chiar dacă dau la început impresia unei reuşite, aceasta nu este de durată, mai devreme sau mai târziu ei se vor prăbuşi. Tuturor le-aş spune: „Îndoiţi-vă de ceea ce sunteţi mai siguri". Da, eu predic îndoiala! Iar atunci când vi se fac nişte propuneri ispititoare, trebuie să vă îndoiţi mai mult ca niciodată. Îndoiţi-vă atunci când vi se propun banii, onorurile, puterea, plăcerile!

Iisus a dat în Evanghelii un exemplu al acestei îndoieli. După ce a postit patruzeci de zile în deşert, a fost ispitit de diavol. „Ţi-e foame, i-a spus Satan, de ce nu transformi aceste pietre în pâini – Aruncă-te din vârful templului şi Domnul îţi va trimite îngerii să te ocrotească… Priveşte aceste împărăţii, eu pot să ţi le dau…" (Op. cit., *partea a II-a*, *cap.3*: „*Cele trei mari tentaţii*"). Iisus a respins însă propunerile diavolului, fiindcă ştia în ce trebuie să creadă şi de ce să se îndoiască: el a pus în balanţă avantajele materiale şi bunurile spirituale, le-a comparat, şi a ales bunurile spirituale.

Ce trebuie să ne înveţe exemplul lui Iisus? Ca să fie mai clar, vă voi da un exerciţiu de făcut: el constă în a compara punctele voastre de vedere. Cunoaşteţi cel puţin o fiinţă, vie sau moartă, care a dat dovadă de o mare înţelepciune, de o înţelegere superioară a lucrurilor. De câte ori aveţi ocazia, spuneţi-vă: „Iată ce gândesc eu, dar cum ar fi reacţionat acea fiinţă în locul meu?" Datorită acestui du-te-vino dintre acea fiinţă şi voi, veţi face nişte corecţii, veţi îndrepta puţin lucrurile.

Oamenii au tendinţa instinctivă de a se compara cu alţii, dar în general pentru a sublinia că ei sunt mai buni, mai cinstiţi, mai inteligenţi. Ce poate aduce această comparaţie? Nu mare lucru. Trebuie să ne comparăm cu oamenii care ne depăşesc, nu cu oamenii obişnuiţi, mediocri. Există atâtea exemple de fiinţe superioare în istorie ce ne pot fi un exemplu, dacă le-am studia viaţa şi filosofia! Cu ele trebuie să ne comparăm pentru a evolua.

A compara este o tendinţă atât de firească la oameni încât, fără a fi conştienţi, ei nu fac în realitate decât aşa ceva. Toate aprecierile ce le au despre fiinţe şi lucruri decurg dintr-o comparaţie: ei preferă o fiinţă în detrimentul alteia, un lucru faţă de altul, iar pentru a prefera, a te

pronunţa, trebuie într-un anumit fel să compari. Judecata noastră, această însuşire ce ne permite să ne orientăm în viaţă, este rezultatul unor comparaţii ce le facem fără încetare. De aceea natura a situat centrul comparaţiei în mijlocul creierului. A şti să compari este o calitate a planetei Saturn, dar a unui Saturn în manifestările sale superioare.

Comparaţia constituie deci o tendinţă instinctivă. Priviţi un copil, încă de mic el compară şi alege: în faţa unui coş cu mere mici şi mari, el face imediat o comparaţie şi îl alege pe cel mai mare şi mai roşu! El îşi compară şi jucăriile, hainele, cu acelea ale prietenilor. Şi va continua astfel întreaga viaţă. Întreaga viaţă, oamenii compară o casă cu alta, o maşină cu alta, o situaţie socială cu alta, şi se străduiesc să îi egaleze pe cei care posedă mai multe lucruri, mai frumoase, mai bune, considerându-i mai fericiţi.

În domeniul material, oamenii sunt perfecţi în materie de comparaţie. Dar în domeniul spiritual, ei nu sunt atât de dispuşi să compare. Dacă întâlnesc o fiinţă dezinteresată, plină de iubire, stăpână pe sine, ei nu se întreabă: „Cum sunt eu în comparaţie cu ea?" Nu, nevoia lor de comparaţie se opreşte la aparenţa fizică, la reuşită, la avere, la poziţia socială, la putere. Ei bine, cu această mentalitate este imposibil să progresezi. Pentru a progresa, trebuie să te compari cu Iisus, cu toţi marii Maeştri Spirituali ai omenirii şi să-ţi spui: „Cum să-mi adaptez înţelegerea cu a lor? Eu cred, simt asta, dar ei? Poate că ei mă pot învăţa cum să gândesc şi să mă comport mai bine…" Ah da, aceasta este îndoiala salvatoare.

Tot ce vă spun se bazează pe principiile unei veşnice cunoaşteri. Este scuzabil dacă unii dintre voi nu înţeleg prea bine. Dar ca, fără să judece, fără să studieze în prealabil, să se pronunţe: „După părerea mea, este fals… este o prostie…" înseamnă că nu observă la ce pericole se expun. Ce ştiu ei pentru a spune „după părerea mea"? Ca şi cum părerea lor ar conţine adevărul absolut… Cât orgoliu, câtă înfumurare! Doamne, să fie mai modeşti! Atunci când vor cunoaşte ceea ce alţii, care îi depăşesc, au spus şi au realizat, când vor face aceleaşi studii şi experienţe, atunci vor avea dreptul să spună „după părerea mea", şi nu înainte. De ce nu? Toţi o rostesc…

Dar se încadrează în categoria înfumuraţilor şi a neştiutorilor.

Trebuie să studiaţi virtuţile îndoielii, aşa cum alchimiştii studiază însuşirile tuturor substanţelor minerale şi vegetale, şi chiar a

otrăvurilor, pentru a le putea folosi. Iată un alt exemplu: când vă confruntaţi cu o dificultate sau vi se anunţă un eveniment neplăcut, observaţi-vă reacţiile… Imediat un întreg mecanism se porneşte în sinea voastră, începeţi să vă panicaţi, iar ceea ce constituia o pietricică devine o stâncă mare ce vă blochează calea. Nu era mai înţelept să vă spuneţi: „Stai puţin, poate nu este aşa de grav, lucrurile se pot aranja…" Astfel, acest eveniment nu ar avea importanţă dacă nu i-aţi acorda nişte dimensiuni exagerate. Încă o dată, nu ne îndoim, suntem siguri de rău, şi chiar de catastrofa!

Nu, trebuie să ne îndoim de rău; trebuie să încetăm să spunem: „Ah, în ce lume trăim! Oamenii devin pe zi ce trece tot mai egoişti, mai necinstiţi, nu se vor schimba niciodată. Nedreptatea biruieşte mereu. Orice am face să îndreptăm lucrurile, nu vom reuşi". Ne plac atât de mult aceste gânduri încât le invităm fără încetare la masa noastră: „Veniţi, aici găsiţi destulă hrană". Această atitudine este foarte periculoasă: subliniind astfel răul, nu îl diminuăm, dimpotrivă, îl încurajăm, îl întărim.

De acum înainte, trebuie să încurajaţi binele, spunând: „Veniţi, îngeri… veniţi, spirite celeste… dăruiţi-ne înţelepciunea, puterea voastră, pentru a fi capabili zi de zi să aducem ceva bun pe pământ". Trebuie să credeţi în bine şi să vă îndoiţi de rău. Aici începe magia divină, teurgia. Magia albă şi magia neagră sunt bazate pe îndoială şi credinţă. Magul negru se îndoieşte de puterea divină şi se bazează pe eficacitatea forţelor întunecate. Magul alb, teurgul, se încrede numai în forţele luminii şi într-o bună zi el va obţine definitiv victoria.

Articol IV. Cap. 4 – „Credinţa ta te-a mântuit".

Pentru majoritatea spiritualiştilor şi a credincioşilor, un Maestru Spiritual este o fiinţă care posedă mari puteri psihice, aceste puteri permiţându-i să acţioneze în orice moment, în orice loc, indiferent de condiţii şi persoană.

Un pasaj din Evanghelii relatează că Iisus, ajuns la Nazaret, a predicat în sinagogă, dar a fost primit cu multă neîncredere. Relatarea se încheie cu aceste cuvinte: „*Şi n-a făcut acolo multe minuni, din pricina necredinţei lor*". Chiar dacă Iisus poseda imense puteri, el nu le manifesta în faţa fiinţelor care nu credeau în el. Iar celui care îi cerea vindecarea personală sau a copilului său, îi răspundea: „*Fie ţie după cum ai crezut*" sau „*Credinţa ta te-a mântuit*" Bineînţeles, neştiutorii vor explica că Iisus ar fi fost susceptibil, orgolios, de aceea nu a

acceptat să îi ajute decât pe cei ce aveau o încredere oarbă în el. Nu, iată adevărata explicaţie: credinţa este alcătuită din elemente subtile ce favorizează manifestarea, la fel cum îndoiala este alcătuită din alte elemente care i se opun.

Iisus avea nevoie de credinţa celor care îi cereau ajutorul, pentru că această credinţă constituie o condiţie prealabilă: ea deschide uşile şi ferestrele pentru a lăsa să intre curenţii forţelor ce vin de departe, iar aceste forţe pătrund în om, armonizându-l, purificându-l, regenerându-i materia. Iisus era un receptacul de energie divină, iar această energie o comunica femeii sau bărbatului care venea să îi ceară ajutor. Putem firma că, cel care se apropia de Iisus pentru a căuta vindecarea, declanşa un anumit proces. Apoi, datorită credinţei sale, deschidea o poartă. Iar puterea lui Iisus se manifesta în final. Vedeţi că minunile lui Iisus, sau ceea ce numim astfel (fiindcă nu există în realitate minuni în sensul în care majoritatea oamenilor le înţeleg), presupuneau împlinirea a trei condiţii.

De două mii de ani, Biserica a repetat fără încetare creştinilor că trebuie să aibă credinţă, că numai credinţa îi va salva şi ei au crezut. Dar cum adevărata cunoaştere lipsea, această credinţă nu le-a adus mare lucru şi ei au pierdut-o într-un sfârşit. Sunteţi credincioşi? Este foarte bine, dar prin credinţa voastră nu aţi făcut altceva decât să deschideţi o uşă; dacă nu aţi lansat niciun apel, nu aţi declanşat nimic, deci nimic şi nimeni, niciun curent nu va trece prin acea uşă, şi nu se întâmplă nimic. Este extrem de important să înţelegeţi clar acest aspect. Pentru că Iisus spunea: „*Fie ţie după cum ai crezut*" sau „*Credinţa ta te-a mântuit*", mulţi creştini au concluzionat că numai credinţa le aduce vindecarea, că ea face nişte minuni. Ah nu, credinţa nu vindecă, ea poate ajuta vindecarea, dar nu face minuni, sau în orice caz nu în sensul în care ni-l închipuim. Ceea ce numim minune este provocată de o altă forţă decât credinţa.

Or, ce numim în general „minuni"? Nişte fenomene ce sfidează sau neagă legile naturii. Ei bine, asemenea fenomene nu există, iar dacă s-a vorbit despre minuni, este pentru că s-au nesocotit legile ce le puteau explica. În realitate, nicio manifestare nu scapă legilor fizice şi chimice. Pot exista doar unele fenomene ieşite din comun, pentru că persoanele capabile să le producă sunt foarte rare. Dar minunile nu există, aşa cum şi le imaginează majoritatea credincioşilor. Chiar şi faptele extraordinare sunt normale, nimic nu este „supranatural".

Numai natura posedă grade diferite, de la cele mai materiale la cele mai subtile. Legile lumii psihice şi ale lumii spirituale sunt nişte legi ale naturii, trebuie numai să cunoaştem în ce plan acţionează.

Dacă Iisus vindeca bolnavi, înseamnă că el poseda o forţă spirituală ce îi permitea să se proiecteze până în planul cauzal pentru a declanşa acolo o forţă capabilă să se opună bolii. Dar câţi o posedă o astfel de forţă?… De aceea, când anumite persoane pretind că îngrijesc bolnavii prin formule magice, rugăciuni, pase magnetice, pretinzând că vindecarea se face prin credinţă, ele pot obţine câteva rezultate dacă nu este vorba despre boli grave, dar nu mai mult. Oricare le-ar fi credinţa, a lor sau a bolnavilor, nu este suficient. Pentru a putea vindeca precum Iisus trebuie nu numai să posedăm forţa spiritului, dar să ne exersăm îndelung, lucrând asupra acelui instrument al spiritului numit gând. Nici în acest caz nu toată lumea este capabilă, nici în acest caz nu este suficient să crezi în puterea gândului, trebuie să o posezi şi să o stăpâneşti.

Pentru că sunt dezamăgiţi de limitele medicinei sau speriaţi de tendinţele ei din ce în ce mai materialiste, mulţi bolnavi caută vindecarea în practicile spirituale folosind puterile gândului. Este foarte bine, dar cu condiţia să fie foarte lămuriţi în privinţa acestei probleme. Există boli fizice şi există boli psihice, dar cum în noi corpul fizic şi psihismul nu sunt separate, există evident o influenţă a unuia asupra altuia şi invers; numai că nu trebuie amestecat totul: pentru a obţine nişte rezultate, este necesar să ştim bine cum să situăm lucrurile.

Gândul este eficient pentru a repara pagubele din planul psihic, dar nu şi pe cele ale corpului fizic. Chiar dacă rezultatele se lasă aşteptate, cel care ştie cum să lucreze cu gândul îşi învinge în final supărările, tulburările, neliniştile. Atingerea corpului fizic este însă o altă chestiune: trebuie să fie capabil să-şi materializeze gândul, ceea ce presupune nişte calităţi şi o cunoaştere excepţionale. Gândul poate atinge materia numai dacă este puternic concentrat, condensat, şi înainte de a ajunge aici, cel care doreşte să acţioneze prin intermediul gândului asupra corpului fizic, al său sau al unui bolnav, se expune celor mai triste deziluzii. Câţi oameni nu au venit să îmi spună că au încercat să se vindece prin concentrare, vizualizare, dar că nu au ajuns la niciun rezultat! Evident. Pentru a te putea vindeca prin intermediul gândului, trebuie să fii lucrat foarte mult timp asupra intermediarilor

care există între planul mental şi planul fizic; până atunci, trebuie să acceptăm că bolile fizice sunt combătute eficient numai prin nişte mijloace fizice! (*Cf*. „*Căutaţi împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa*”, *partea a IV-a*, *Cap*. *4*: „*De la soare la pământ*: *cum se realizează gândul în materie*”)

Bineînţeles, a avea credinţă înseamnă a crede în puterea spiritului asupra materiei, nu mai trebuie să revenim asupra acestei probleme. În măsura în care psihicul exercită o influenţă asupra fizicului, putem să ne vindecăm prin credinţă, dar nici în acest caz credinţa singură nu este suficientă; nu trebuie să aşteptăm ca vindecarea să cadă din cer, ci să însoţim actul credinţei printr-o adevărată lucrare psihică. Anumite tulburări, ca durerile de cap sau de stomac, crizele de ficat, au deseori nişte cauze psihice (furie, angoasă, disperare…) şi pot fi vindecate prin nişte exerciţii cu ajutorul gândului. În general însă, o boală fizică trebuie îngrijită prin nişte modalităţi fizice.

Deoarece3 celor mai mulţi oameni le este imposibil să se vindece prin intermediul gândului, este recomandat să consulte un medic încă de la debutul bolii: să nu aştepte ca boala să devină incurabilă! Chiar şi cel care are posibilitatea să acţioneze asupra răului prin intermediul gândului trebuie să recurgă la medicină, fiindcă este posibil ca boala să evolueze mai rapid decât efectele gândului său. Bineînţeles, dacă cineva are răbdare să aştepte pentru a verifica cum lucrează gândul, poate recurge numai la acesta. Dacă boala nu este gravă şi dacă evoluează lent, ea va ceda cu siguranţă în final. Dar dacă este vorba despre ceva foarte grav cu o evoluţie rapidă, trebuie să se îngrijească imediat, iar dacă este necesar, să accepte intervenţia chirurgicală. Totul depinde de natura răului.

Mai este ceva esenţial de adăugat. Vindecarea obţinută prin nişte mijloace fizice poate să nu fie definitivă. De ce? Pentru că tulburările organismului nu sunt adesea decât materializarea unor tulburări psihice: nişte gânduri şi sentimente haotice, prost stăpânite. Pentru a îndrepta situaţia şi a ne regăsi sănătatea, trebuie să ajungem la cauză, adică să corectăm ceva în psihic. Dar şi aici, înainte de a avea nişte consecinţe binefăcătoare în planul fizic, trece un timp; de aceea, chiar dacă efectele unei intervenţii materiale nu sunt de durată, trebuie să aveţi o scăpare, cel puţin pentru a opri momentan ravagiile bolii. Pentru a combate un rău deja înscris în corpul fizic, avem nevoie

de nişte mijloace fizice, de la medicamente până la chirurgie. Nu trebuie să ne jucăm cu sănătatea sub pretext că suntem credincioşi şi trebuie să recunoaştem că în comportamentul lor faţă de boală, materialiştii dau dovadă de mai mult bun simţ decât spiritualiştii.

Materialiştii au însă la rândul nişte progrese de făcut înţelegând că remediile care sunt pe moment atât de eficiente, nu sunt adesea decât nişte paleative. Este normal ca bolile fizice să fie îngrijite prin mijloace fizice, dar aşa cum v-am mai spus, deseori acest lucru nu este suficient. În măsura în care boala are drept cauze anumite greşeli pe care omul le-a comis în planul gândurilor şi al sentimentelor, dacă nu ameliorează ceva acolo, boala poate reveni. Soluţia este ca, în acelaşi timp în care foloseşte toate resursele medicinii, să se concentreze să redreseze în sine latura afectivă, mentală, pentru a elimina în final cauzele răului. Să ia medicamente, să urmeze nişte tratamente, dar să însoţească aceste tratamente de o lucrare a gândului, fiindcă în cele din urmă gândul atinge materia şi participă la transformarea ei. Iată adevărata medicină! Luaţi medicamente, dacă este cazul, dar adăugaţi şi forţa gândului vostru, forţa credinţei voastre, şi ele vor deveni mai eficace.

Trebuie să căutaţi un echilibru între material şi spiritual pentru a obţine nişte rezultate. Soluţiile care vin din exterior sunt mereu insuficiente, şi fiindcă fiinţa umană este încă incapabilă să-şi stăpânească lumea interioară pentru a dezvolta toate puterile gândului, ea trebuie să le reunească pe cele două: exteriorul şi interiorul. Medicii au şi în acest caz ceva de învăţat. Atunci când un medic prescrie un medicament unui bolnav, îi explică oare că starea de spirit în care îl va lua contribuie la eficacitatea acestuia? Nu, el procedează ca şi cum fiinţa umană nu ar fi decât un corp, o materie asupra căreia numai elementele materiale pot acţiona, sau chiar mai rău, ca şi cum ar fi o maşină în care este suficient să pui benzină ca să meargă. Medicii ştiu totuşi că psihismul are o influenţă asupra corpului fizic, dar nu sunt obişnuiţi să ţină cont de aceasta, cu excepţia unor cazuri deosebite când prescriu placebo.

Medicina a făcut nişte progrese imense în câteva zeci de ani, de care nu ne putem decât bucura. Aceste progrese au avut însă consecinţa că, atât medicii cât şi pacienţii s-au obişnuit să recurgă la medicamente şi intervenţii chirurgicale, fără să conceapă că o lucrare a gândului poate ajuta vindecarea. Exact ca aceia care se cufundă în

lenea fizică şi mentală sub pretext că există o mulţime de maşini şi aparate pentru a le evita eforturile şi a face totul în locul lor. Câte mişcări, câte gesturi nu mai fac oamenii de când există nişte maşini, nişte lifturi, nişte maşini de spălat rufele sau vesela, nişte aspiratoare, nişte telecomenzi etc. Desigur, eu sunt de acord cu aceste progrese, cu condiţia însă să nu îi determine pe oameni să piardă sensul efortului, fiindcă pentru buna lor dezvoltare ei trebuie să depună fără încetare nişte eforturi, nişte eforturi fizice dar şi, sau mai ales, nişte eforturi psihice. În orice domeniu, fiinţa umană nu se va putea dezvolta armonios lăsându-se în voia inactivităţii, a lenei.

Un medic are o mare răspundere faţă de pacienţii săi: desigur, nu numai că trebuie să-şi cunoască specialitatea pentru a diagnostica boala şi a o combate, dar atitudinea sa faţă de pacienţi, modul în care li se adresează, este de asemenea foarte important. Prin atitudinea sa, prin cuvintele sale, el atinge nişte factori psihici, şi aici nu ştim niciodată ce este posibil să declanşăm ca elemente pozitive sau negative şi repercusiunile pe care aceste elemente le vor avea asupra stării bolnavului. Un medic care spune unui bolnav: „Mai aveţi trei luni… şase luni de trăit" nu este un înţelept. Mai întâi, fiindcă nu are nicio certitudine asupra acestui caz: experienţa a demonstrat că mulţi medici s-au înşelat făcând acest gen de previziuni. Apoi, el influenţează negativ bolnavul, îl cufundă în disperare şi îl paralizează cu această idee că nu mai este nimic de făcut. Veţi spune: „Dimpotrivă, eu cunosc nişte bolnavi pe care acest diagnostic i-a determinat să reacţioneze şi să lupte împotriva bolii". Bineînţeles, este posibil, totul este posibil, dar cu siguranţă nu în majoritatea cazurilor.

Un medic bun este conştient că bolnavii săi nu sunt nişte maşini ce trebuie repornite. În acelaşi timp cu tratamentul, el le indică deci nişte reguli de viaţă şi chiar nişte metode, nişte exerciţii de făcut datorită cărora ei vor introduce în sinea lor echilibrul, liniştea şi armonia. El le spune: „Dacă veţi aplica aceste metode, veţi putea trăi încă vreme îndelungată". El le oferă astfel nişte mijloace de a se restabili, şi chiar dacă aceste mijloace se arată insuficiente, cel puţin bolnavii şi-au folosit timpul ce le-a mai rămas de trăit în nişte activităţi benefice. Fiindcă acesta este esenţialul: să găseşti mereu o activitate binefăcătoare căreia să i te dedici, pentru că nimic nu rămâne fără consecinţe, dacă nu în lumea fizică, şi mai puţin în lumea psihică, spirituală.

Cu ani în urmă, am cunoscut la Paris un om de cincizeci de ani care era complet paralizat, era la pat de mai bine de un an şi medicii îl considerau incurabil. Se spunea că numai o minune îl putea salva, iar familia sa şi medicul său m-au rugat să încerc să îl ajut. Am fost să îl văd şi i-am spus: „Medicina a afirmat că nu mai poate face nimic pentru dumneavoastră. Dacă veţi aplica însă metodele ce vi le dau, de azi în două luni veţi putea merge… Mă credeţi?" El mi-a răspuns că mă crede. Medicul şi familia, care erau prezenţi, mi-au spus şi ei că au încredere în mine, dar m-au privit puţin ca şi cum ai privi un nebun. Am indicat deci bolnavului câteva reguli de viaţă şi nişte exerciţii de făcut zilnic. El a executat totul cu o încredere absolută şi după două luni a reînceput să meargă.

Nimic nu este posibil fără credinţă, am constatat-o deseori la cei pe care doream să îi ajut; dar a crede nu este de ajuns, nu trebuie să ne mulţumim să credem şi să aşteptăm înfăptuirea unei minuni. Pentru că „minunea" este în realitate un proces normal, omul putând să participe la acest proces de vindecare printr-o lucrare interioară, dar şi prin nişte exerciţii fizice. Nu este nevoie să vă explic ce sunt exerciţiile fizice; în schimb, aveţi nevoie de mai multă lumină în privinţa lucrării interioare.

Pentru a acţiona eficace cu ajutorul gândului asupra corpului fizic, trebuie să începeţi prin a declanşa o energie, şi cum această energie vine de foarte sus, primul efort de făcut este de a vă înălţa cu gândul până la planul cauzal, care este planul mental superior. Fiindcă lucrarea gândului nu constă în a repeta: „Voi fi sănătos, nu mă va durea capul… sau ficatul", nici de a adresa nişte rugăciuni lui Iisus, Fecioarei Maria şi tuturor sfinţilor pentru a le cere vindecarea. Evident, este mai bine să faceţi aceasta decât să vă concentraţi asupra tuturor indispoziţiilor, gemând şi deranjându-vă anturajul. Dar adevărata putere a gândului asupra corpului fizic se obţine numai dacă reuşiţi să vă înălţaţi mult mai sus decât planul astral, planul sentimentelor, şi mai sus de planul mental, cel al gândurilor obişnuite, ca să atingeţi planul cauzal. Iată cum se explică anumite vindecări zise miraculoase.

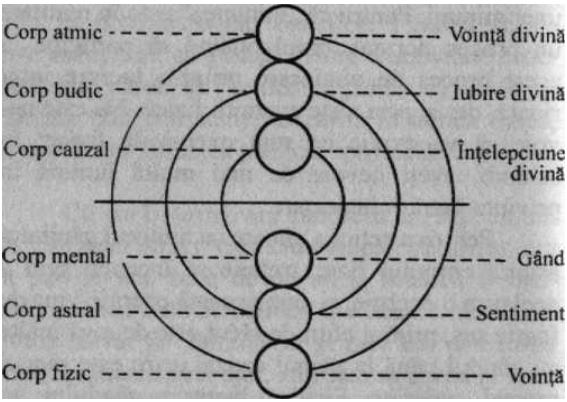

Mi s-au pus unele întrebări privind vindecările ce s-au produs uneori la Lourdes... Desigur, credinţa a jucat aici un rol foarte important. Dar este sigur şi că, în această atmosferă de fervoare, în mijlocul cântecelor şi al rugăciunilor unei întregi mulţimi, unele persoane pot fi ridicate şi transportate foarte sus, până în planul cauzal. Şi acest fapt constituie sursa minunii: persoana respectivă este ca smulsă interior din starea ei de conştiinţă obişnuită şi proiectată spre un vârf; atunci când atinge acest vârf, se declanşează în întreaga sa fiinţă nişte curenţi puternici de energie pură care coboară direct până în planul fizic pentru a restabili totul.

Să lăsăm deoparte însă aceste cazuri excepţionale: nu toată lumea merge în pelerinaj la Lourdes sau în altă parte, în schimb fiecare se poate exersa acasă zilnic, pentru a înfăptui această lucrare a gândului, a se ridica la planul cauzal şi a intra în legătură cu el. Şi în acest caz se vede diferenţa ce există între credinţă şi un simplu crez. Pe măsură ce vă înălţaţi interior, descoperiţi că elementele ce le contactaţi în regiunile superioare sunt puternice şi au un câmp de aplicaţie mai larg. Iar când ajungeţi în vârf, Dumnezeu, simţiţi că această idee de Dumnezeu este capabilă să introducă ordinea şi armonia în toate celelalte regiuni din voi, deoarece domină totul.

Da, din vârf deţii întreaga putere asupra regiunilor situate dedesubt. Nicio boală, nicio stare psihică cât de gravă ar fi, nimic nu este iremediabil, dar trebuie să atingi vârful. Iată un adevăr esenţial descoperit de marii Maeştri Spirituali ai omenirii. Atunci când doresc să găsească o soluţie, când vor să obţină nişte răspunsuri la întrebările ce şi le pun, ei se adresează mereu acestei puteri despre care Hermes Trismegistul spune: „Şi după cum toate lucrurile provin din Unul, toate

lucrurile au fost create de acest Unic, prin reflectare". Acest „lucru unic", această Putere Cosmică este Dumnezeu. Oricare ar fi nevoile voastre, trebuie să vă străduiţi să vă înălţaţi spre ea, fiindcă numai ea posedă elementele ce pot transforma şi regenera totul în voi.

Note

Articol V. Cap. 5 – Să-ţi fie dat după cum ai apreciat

Iisus răspundea deseori bărbaţilor şi femeilor care veneau lângă el să îi ceară ajutorul: „*Fie ţie după cum ai crezut*". Dacă dorim să interpretăm pe deplin acest cuvânt, trebuie să acordăm cuvântului „credinţă" un sens foarte larg. Pentru cei mai mulţi oameni, a avea credinţă înseamnă nu numai a crede în Dumnezeu, ci a adera la nişte doctrine, la nişte dogme concepute şi predicate de Biserică. Or, cuvântul lui Iisus merge mult mai departe: el se poate aplica tuturor domeniilor, tuturor împrejurărilor din viaţă. Dar pentru a-l înţelege bine, trebuie să înlocuim cuvântul „credinţă" prin cuvântul „apreciere". Da, să-ţi fie dat după cum ai apreciat, adică după felul în care apreciezi fiinţele şi lucrurile.

Fiinţele şi lucrurile există prin ele însele, evenimentele sunt ceea ce sunt, dar nici unele, nici altele, cât de benefice ne-ar fi, nu ne pot ajuta şi îmbogăţi cu adevărat dacă nu le adăugăm şi un factor ce vine din noi: conştiinţa, gândul, sentimentul, adică respectul, aprecierea. Datorită atitudinii noastre, alte elemente de o altă dimensiune, de o altă putere s-au angajat: ele învăluie prin emanaţiile lor spirituale toate lucrurile bune ce le primim şi întăresc astfel eficacitatea lor.

Pentru a înţelege mai bine ce vreau să spun, vă voi vorbi mai întâi despre împărtăşania creştinilor, despre taina Euharistiei. Împărtăşania este momentul slujbei când credincioşii primesc cuminecătura din mâna preotului (*Cf.* „*Căutaţi împărăţia lui* Dumnezeu *şi Dreptatea sa*" *partea a VI-a*, *cap. 2 III*: „*Cel ce mănâncă trapul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică*"). Această anafură reprezintă corpul lui Hristos, dar ce este ea din punct de vedere obiectiv, material? Făină de grâu amestecată cu puţină apă. Anafura are rolul de a reaminti bucăţile de pâine date de Iisus discipolilor săi cu ocazia ultimei cine luate împreună, când a spus: „*Luaţi*, *mâncaţi*, *acesta este trupul Meu*". Dacă ajunge să înghiţi o anafură pentru a primi trupul lui Hristos, o simplă bucată de pâine ar fi suficientă, fiindcă pâinea are aproape aceeaşi compoziţie.

Din punct de vedere material, anafura nu aduce nimic mai mult decât o bucată de pâine, poate chiar mai puţin! Numai că nu este vorba despre orice pâine, ci de o substanţă căreia i se acordă o funcţie simbolică: ea reprezintă corpul lui Hristos. Prin binecuvântarea sa, preotul comunică azimei nişte energii spirituale, iar credinciosul care o primeşte este pătruns de dimensiunea ei sacră. Pentru ca o azimă să devină cu adevărat o azimă, nu este suficient să plămădeşti din aluat această mică pâine de grâu rotundă. Trebuie să îi adaugi binecuvântarea preotului şi conştiinţa credinciosului. În definitiv, credinciosul are rolul cel mai important: prin atitudinea sa interioară, el poate şterge ce a adus binecuvântarea preotului, şi tot el o poate întări prin credinţa sa, adică prin felul în care consideră anafura primită.

Împărtăşania ar constitui o practică mai eficace dacă creştinii ar înţelege mai bine rolul activ ce îl au de jucat. Da, prin felul în care consideră anafura, ei au capacitatea de a amplifica puterea acestei vieţi pe care Domnul însuşi a depus-o într-un bob de grâu. Dumnezeu este viaţa şi El singur dă viaţa, nimeni altcineva nu are această putere. Atunci când bobul de grâu este transformat în anafură, preotul are ca misiune prin binecuvântarea sa să îl învelească într-un fluid de natură spirituală pentru a fi mai bine primit de sufletul şi spiritului credinciosului.

Chiar dacă nu ar exista vreun preot pentru a-şi da binecuvântarea, credinciosul este capabil să deschidă în sine o uşă prin care toţi curenţii Cerului să înceapă să pătrundă, conştient că Dumnezeu şi-a pus viaţa în această anafură. Contrar a ceea ce se crede în general, anafura nu are această putere; ea nu are nicio putere în sine, omul, prin felul în care o ia în considerare, îi conferă nişte puteri. Să nu vă miraţi, dacă v-aş mai spune că ştiind să adoptaţi o atitudine de respect, de recunoştinţă şi iubire către hrana ce o primiţi zilnic, veţi înfăptui un act sacru ce vă hrăneşte nu numai corpul fizic, dar şi corpurile voastre subtile, până la sufletul şi spiritul vostru.

Obţinem numai ceea ce ne-am pregătit deja în mintea noastră. Trebuie să reflectăm bine asupra acestui subiect. Felul în care apreciem lucrurile, iată ceea ce contează şi acţionează. Aceasta se verifică în toate domeniile existenţei. De exemplu, dacă consideraţi persoana alături de care trăiţi ca un aspect, o manifestare a Divinităţii, veţi intra prin intermediul ei în contact cu puterile celeste şi veţi primi

binecuvântări. Dar dacă nu vedeţi în acel bărbat sau acea femeie decât nişte ocazii de a vă da frâu liber senzualităţii voastre, vă legaţi de forţele animalice ale astralului şi veţi suferi consecinţele.

Nesocotirea acestui adevăr face ca majoritatea oamenilor să nu primească mare lucru de la cei de care sunt legaţi. Dacă o soţie vede numai latura negativă a soţului ei (slăbiciunea, egoismul, mitocănia, violenţa), va primi în curând de la el numai nişte curenţi nocivi, desigur, se va simţi o victimă, dar ea a contribuit decisiv la apariţia acestei situaţii. Oricare bărbat este un reprezentant al Tatălui Ceresc, al Spiritului Cosmic; şi orice femeie este o reprezentantă a Mamei Divine, a Sufletului Universal. Da, toate fiinţele care vă înconjoară sunt reprezentanţii unui Principiu Divin, Principiul masculin sau Principiul feminin. Oricare le-ar fi deci lipsurile şi imperfecţiunile, învăluiţi-i cu lumină şi iubire, priviţi-i în lumină şi iubire: în acest fel în care îi apreciaţi veţi acţiona asupra lor şi prin intermediul lor veţi primi înapoi iubirea şi lumina.

Oamenii sunt extraordinari: ei vor să-şi exerseze influenţa asupra fiinţelor şi lucrurilor, iar atunci când li se oferă mijloacele, fie că nu le dau atenţie, fie că le refuză fiindcă nu corespund dorinţelor lor, nici felului în care văd ei lucrurile. Iar dorinţele şi punctele lor de vedere nu sunt bune nici pentru alţii, nici pentru ei înşişi. Ei doresc să îi înfrunte pe alţii, să li se impună, îi obligă să răspundă dorinţelor lor, iar dacă nu o fac, îi bombardează cu nişte gânduri, nişte sentimente negative sau le aplică nişte tratamente rele. Iată nişte modalităţi de acţiune îngrozitoare!

Dacă doriţi să acţionaţi asupra fiinţelor, începeţi prin a vă întreba în ce fel le apreciaţi. Chiar dacă gândiţi că sunt incapabile, proaste, egoiste, necinstite, rele, încetaţi să vă mai preocupaţi de defectele lor şi să le prezentaţi altora: prin atitudinea voastră, întăriţi latura negativă din ele şi vă faceţi şi vouă rău, atrăgând fără încetare asupra voastră influenţele lor negative. Cum această lege este valabilă în toate domeniile, încercaţi să o aplicaţi în raporturile voastre cu toate persoanele din familie, cu prietenii, vecinii, colegii de serviciu, dar şi în felul în care vă comportaţi cu obiectele din jurul vostru.

Din trecutul îndepărtat, oamenii au acordat instinctiv o putere deosebită anumitor pietre, obiecte de lemn sau metal ce nu avea mereu o formă bine determinată; concentrându-se asupra lor, ei reuşeau să facă din aceste obiecte receptaculele unor forţe cosmice

(Op. cit., *partea a VI-a*, *cap*. *3 III*: „*Talismanele*”). În toate religiile, pietrele ridicate sau statuile au jucat sau continuă să joace acest rol. Prin felul lor de a le considera, credincioşii proiectează asupra statuilor zeilor sau sfinţilor ceea ce au mai bun în sufletul şi spiritul lor: datorită credinţei, iubirii lor, aceste statui devin astfel nişte conductori ai rugăciunilor lor şi, pe aceeaşi cale, primesc din lumea invizibilă nişte răspunsuri: o lumină, o liniştire, un ajutor.

Trebuie să acordăm aprecierea şi respectul nostru numai obiectelor religioase? Trebuie să facem o distincţie între obiectele sacre şi cele profane?... Locuiţi într-o casă sau un apartament unde există mai multe camere, iar în aceste camere aţi pus tot felul de obiecte. Le-aţi aşezat acolo fiindcă vă sunt folositoare, aveţi zilnic nişte legături cu ele. De ce nu vă gândiţi deci să consacraţi aceste obiecte? Dacă le consacraţi binelui, luminii, ele vor acţiona benefic asupra voastră şi a familiei. De îndată ce au fost consacrate, trebuie să le folosiţi cu atenţie, cu precauţie, pentru că felul în care le apreciaţi se va reflecta şi asupra voastră.

Eu nu vreau să spun că trebuie să vă purtaţi cu obiectele din bucătărie aşa cum faceţi cu statuile sau imaginile sfinte, vreau să vă atrag o dată în plus atenţia asupra importanţei, pentru viaţa voastră interioară, a felului cum priviţi lucrurile. Prin felul în care le apreciaţi, puteţi transforma obiectele înconjurătoare în nişte agenţi magici, legaţi de Cer; astfel, energia care va circula prin voi vă va fi favorabilă. De ce nu aţi înţeles până acum aceasta? De multă vreme anumite experienţe ale vieţii intime ale fiinţelor trebuiau să vă pună în gardă. Mai vreţi încă un exemplu?...

Un băiat se plimbă cu o fată într-un parc: ei sunt fericiţi să păşească sub arborii rămuroşi, în mijlocul florilor şi al cântecelor păsărilor. La un moment dat, fata culege o floare şi i-o oferă băiatului. Întors acasă, băiatul aşază această floare între paginile unei cărţi ca să o păstreze. Desigur, petalele se usucă, se decolorează după o vreme. Dar ce importanţă are? De fiecare dată când priveşte floarea, el simtă că iubita îi surâde şi îi transmite mii de lucruri prin intermediul acesteia. El o pune în dreptul inimii, o sărută, este ca un talisman ce îi deschide porţile Cerului. El devine fericit, se simte inspirat, devine poet... Dar timpul trece şi iată că relaţiile cu fata nu îi mai par la fel de ideale: de abia dacă mai remarcă floarea între paginile cărţii, ca şi cum ar fi devenit goală, mută. Iar într-o bună zi o aruncă la coş. Ce s-a

întâmplat? Floarea este aceeaşi, nu s-a schimbat, dar el s-a schimbat: el a făcut din floare un talisman, şi i-a răpit acesteia puterea.

Orice obiect primit de la cineva este impregnat de emanaţiile persoanei respective. Dar în clipa în care ea vi-l oferă, primindu-l, puteţi creşte viaţa acestui obiect sau îl lăsaţi să moară. Totul depinde de credinţa şi iubirea voastră. Trebuie să înţelegeţi aceasta. Un obiect, o fiinţă există ca atare, dar adevărata sa existenţă vi se va manifesta dacă, la rândul vostru, vă deschideţi în faţa sa. Da, pentru ca o fiinţă sau un obiect să existe cu adevărat, trebuie să fie doi: el şi voi care, prin conştiinţa, senzaţia ce o aveţi despre el, să îi daţi şi o viaţă, o prezenţă mai puternică.

Există însă o altă manieră de a aprecia obiectele aşa-zis „neînsufleţite". Veţi spune: „Este oare atât de important? Aceste obiecte nu simt nimic. Oricum le-am considera, ele nu pot să sufere, nici să se bucure". Este adevărat, dar voi sunteţi cei care suferiţi sau vă bucuraţi, fiindcă tot ceea ce faceţi produce nişte curenţi pozitivi sau negativi, armonioşi sau lipsiţi de armonie, iar aceşti curenţi au deopotrivă nişte efecte asupra voastră şi, dincolo de voi, asupra tuturor fiinţelor apropiate sau îndepărtate din lumile vizibile şi invizibile. Sunteţi responsabili de tot ce faceţi, fiindcă nimic din ceea s-o faceţi nu rămâne fără consecinţe şi sunteţi fie victima, fie beneficiarul.

Nu vă mai comportaţi deci neglijent. Nu lăsaţi aceste adevăruri deoparte, altminteri vă veţi petrece viaţa bâjbâind şi plângându-vă că nu aţi aflat niciodată sensul a ceea ce faceţi. Cerul v-a îndemnat să cunoaşteţi acest învăţământ, încercaţi cel puţin să trageţi câteva concluzii bune pentru evoluţia voastră, altminteri vă veţi pierde timpul.

Toţi oamenii caută un sens existenţei lor, dar s-ar spune că fac totul să nu îl găsească. Cum l-ar putea găsi dacă pun pe primul plan satisfacerea celor mai primitive instincte? Să se studieze puţin şi ar constata că ceea ce îi animă este căutarea plăcerilor şi a nevoii de a domina, a poseda. Când vrei să găseşti cu adevărat un sens, trebuie să te detaşezi, să iei o anumită distanţă, altminteri rămâi prins în cursă şi nu te mai poţi elibera, şi atunci cum să mai vorbeşti despre sens?

Dumnezeu a pus sensul vieţii în înţelegerea, respectul şi iubirea faţă de toate lucrurile pe care le-a creat. Ne este permis desigur să ne folosim de ele când avem nevoie, dar fără să încălcăm legile

respectului şi ale iubirii, adică să simţim că peste tot există o inteligenţă, nişte prezenţe, şi putem intra în contact cu ele. Oamenii ar avea mai multă consideraţie unii faţă de ceilalţi dacă s-ar obişnui să aibă o atitudine mai bună faţă de ceea ce îi înconjoară.

Viaţa are o infinitate de grade, dar pentru a gusta gradele ei cele mai subtile, trebuie să mergeţi dincolo de aparenţa materială a creaturilor, să simţiţi toţi aceşti curenţi ce emană din ele şi care, de la piatră la soare, de la flori la stele, ţes sita misterioasă a creaţiei. În felul lor, toate elementele creaţiei au limbajul lor, vorbesc între ele şi ne vorbesc şi nouă, şi depinde de noi să ştim cum să participăm armonios în acest limbaj universal. În acel moment, înţelegem că singurul lucru de făcut este de a găsi mijloacele pentru a ne ameliora prezenţa, iar cel care reuşeşte nu îşi mai pune întrebări inutile despre existenţa Domnului, fiindcă simte că participă la viaţa divină. Ce-ar mai fi de cerut în plus? 3

Totul trăieşte, totul vibrează, totul străluceşte. Dacă aţi fi clarvăzător, aţi vedea această strălucire a întregii creaţii. Chiar dacă nu o vedeţi, o puteţi simţi, ceea ce este mai important deoarece, pentru viaţa interioară, viaţa spirituală, a simţi este superior lui a vedea. Putem vedea fără să simţim nimic. Dovada este în ce fac cei mai mulţi oameni: ei văd, dar nu beneficiază mult de ceea ce văd, fiindcă sunt ca închişi în adâncul lor înşişi, cu uşile şi ferestrele baricadate, şi nimic nu mai ajunge la ei. Iar dacă Domnul în persoană ar veni să îi viziteze, ei s-ar mulţumi să îl privească şi să îl critice, pentru că nu le-ar place multe lucruri la El. A vedea nu schimbă nimic în profunzime, trebuie deci să simţim.

Îi puteţi vorbi naturii, fiindcă ea este vie… Pietrele, plantele, râurile, munţii, astrele nu cunosc limbile noastre, dar nu are nicio importanţă: în orice limbă am pronunţa cuvintele noastre cu iubire şi convingere, ele vor produce nişte vibraţii, nişte culori, nişte unde ce acţionează asupra materiei, iar materia reacţionează, ea răspunde, ca şi cum ar fi înţeles. Eu nu sunt atât de naiv să-mi închipui că atunci când vorbesc pământului, apei, aerului sau focului, ele îmi înţeleg cuvintele ce le rostesc; dar aceste cuvinte produc nişte efecte determinate în funcţie de gândurile, sentimentele şi forţa ce le pun în ele. Când mă adresez apei, eu ştiu că aceste cuvinte ale mele nu sunt decât suportul unor energii pure ce o vor atinge şi, atingând-o, să producă un fel de deschidere prin care ea îmi va răspunde şi mă va

învăţa multe lucruri. Da, fiindcă apa posedă arhivele pământului încă de la formarea acestuia: de-a lungul lungilor sale peregrinări între cer şi pământ ea a înregistrat totul.

Iar dacă putem influenţa natura şi materia inertă, cu atât mai mult vom influenţa fiinţele umane! Aceasta merită efortul, nimic nu poate fi mai util decât să învăţăm să acţionăm benefic unii asupra altora. Cine poate nega că, de fapt, printre cele mai mari suferinţe, cele mai mari necazuri pe care oamenii le au de suportat, sunt cele pe care ei şi le aplică neîncetat mutual, aplicându-le şi lor înşişi cu aceleaşi ocazii? Priviţi puţin. Fiindcă cineva a acţionat într-un fel ce nu vă convine, îl consideraţi imediat duşmanul vostru şi din acea clipă începeţi să îi interpretaţi întreg comportamentul într-o manieră negativă. În realitate, el nu vă este duşman, nu vă doreşte răul şi nu înţelege nici ce aveţi să îi reproşaţi. Prin maniera voastră de a vă comporta v-aţi creat singuri un duşman şi distrugeţi astfel ceva în sinea voastră. Sunteţi proprii voştri duşmani, folosind armele împotriva voastră înşivă. Oare vă purtaţi în mod inteligent?

Oamenii observă lumea după dorinţele sau temerile lor, există la ei această tendinţă instinctivă: întreaga lor viaţă psihică este bazată numai pe subiectivism, pe imaginaţie. Asemenea tuturor instinctelor, şi acesta trebuie educat. Din moment ce lucrurile şi fiinţele devin în noi ceea ce credem, avem o adevărată lucrare de înfăptuit. Mai întâi, trebuie să fim atenţi să nu devenim propriile victime, transformând în rău ceea ce este de fapt neutru sau chiar bun; dar şi să ne străduim să transformăm ce este negativ şi distrugător în ceva binefăcător.

Din moment ce gândul are nişte puteri, trebuie să folosim aceste puteri pentru a controla toate stările negative de care suntem influenţaţi şi ne otrăvesc viaţa zilnică. Cea mai mică constrângere pune în mişcare un întreg mecanism interior: orice ocazie este bună pentru a mesteca nişte gânduri şi sentimente de iritare, de furie, de ură. Tot ce fac ceilalţi este interpretat în funcţie de propriile noastre dorinţe, de aşteptări, şi atunci să se ferească dacă nu răspund aşteptărilor noastre! Nu numai că îi urâm, dar le atribuim tot felul de intenţii ostile. Nu ne întrebăm dacă acele persoane erau ocupate, aveau undeva alte obligaţii sau erau îngrijorate, erau bolnave sau dacă, în situaţia respectivă, comportamentul lor nu este justificat. Nu, de ce să ne punem asemenea întrebări? Preferăm să le interpretăm comportamentul ca un afront personal. Oare când oamenii îşi vor da

seama că nu ceilalţi le fac cel mai mare rău, ci ei înşişi, pentru că nu încetează să-şi asculte natura inferioară, atât de nevralgică, ce se hrăneşte cu idei false şi credinţe greşite?…

La ora actuală este pe cale să se producă un fenomen ce îl consider cu adevărat îngrijorător. Cu ani în urmă nu existau atâtea cărţi esoterice, de ştiinţe oculte. Acum ele se difuzează din ce în ce mai mult şi, printre acestea există, desigur, nişte cărţi de magie în care se explică cum prin puterea gândului, prin ritualuri şi conjuraţii de tot felul, se poate influenţa cursul evenimentelor şi acţiona asupra fiinţelor pentru a le ajuta sau, evident, a le distruge. Rezultatul este că mulţi oameni citesc, şi printre ei mulţi au tendinţa să atribuie magiei negre dificultăţile ce le pot întâlni în viaţa zilnică. Un accident, o boală, necazurile la muncă… şi iată că îşi imaginează că există cineva care este gelos, care îi lucrează şi le face magie neagră!

În urmă cu câteva zile am primit o scrisoare de la un bărbat care mi-a cerut să îl ajut pentru că este sigur că obstacolele ce le întâmpină în calea sa au ca origine magia neagră. Ca să dovedească acest lucru, mi-a dat şi nişte detalii! O privire pe care i-a aruncat-o la un moment dat o anumită persoană, cuvintele pronunţate de aceasta, gesturile ce le-a făcut… şi toate coincidenţele nefericite care nu ar fi putut fi provocate decât de nişte forţe malefice pe care acea persoană le-a proiectat asupra lui. În sfârşit, erau mai multe pagini. Vreţi să vă spun ceea ce văd eu când mi se spun asemenea poveşti? Veţi fi, fără îndoială uimiţi, dar văd mai ales că magii negrii vor avea o „lucrarea" uşoară de făcut. De ce? Pentru că sunt de ajuns câteva priviri, cuvinte sau gesturi şi câteva coincidenţe nesemnificative pentru a da frâu liber imaginaţiei cuiva, el făcând restul. Ei da, el interpretează, se lansează în nişte fantasmagorii extraordinare şi se persecută singur negăsind interior atitudinea corectă; „magul negru" nu mai are aproape nimic de făcut!

Vă rog ca, în situaţia în care aţi suferit un eşec, o boală, un accident, o ruptură, încercaţi înainte de toate să vă întrebaţi dacă cauza nu este de fapt în voi şi ce trebuie să faceţi pentru a ameliora lucrurile. Nu pierdeţi un timp preţios în elucubraţii ce nu vă vor duce la nimic, în afară de a vă agrava nefericirea. Eu nu neg existenţa magiei negre. Eu ştiu că, din păcate, ea există. Dar ceea ce ştiu, este că prin modul nostru de a considera lucrurile, avem puterea de a le amplifica sau de a le diminua. Din moment ce magia neagră există, trebuie să admitem că oameni rău intenţionaţi doresc să vă atace prin acest mijloc: ei bine,

dacă acordaţi atâta credinţă puterii sale, îi sporiţi forţele. Spuneţi-vă însă că fiul Domnului, fiica Domnul care sunteţi nu poate fi atinsă atât de uşor de forţele răului; şi veţi depăşi acest moment. Aceasta este adevărata credinţă, restul nu sunt decât crezuri.

„*Fie ţie după cum ai crezut*" Iisus a pronunţat aceste cuvinte răspunzând bolnavilor care cereau vindecarea, dar nu este un motiv pentru a nu descoperi o semnificaţie mai largă. Dacă aşteptaţi să fiţi bolnavi pentru a vă manifesta credinţa cerând un miracol, riscaţi să fiţi dezamăgiţi şi aceste cuvinte ale lui Iisus nu vă vor fi de prea mare folos. Traduceţi „*fie ţie după cum ai crezut*" prin „fiinţele, lucrurile şi evenimentele vor fi pentru tine aşa cum le consideri", iar aceste cuvinte vă vor ajuta chiar şi în cele mai mărunte împrejurări ale vieţii. Oricare ar fi circumstanţele, trebuie să vă gândiţi să vă analizaţi pentru a vă da seama de ceea ce faceţi, şi mai ales cum le faceţi.

De exemplu, aveţi zilnic îndatoriri mai mult sau mai puţin interesante sau agreabile. Fie că sunt sau nu agreabile şi interesante, nu puteţi scăpa de ele. Atunci, observaţi bine cum acţionaţi atunci când faceţi ceva ce nu vă place: suspinaţi, bombăniţi şi vă înhămaţi fără convingere, fără iubire. Nu vedeţi că prin această atitudine faceţi ca sarcina să vă fie mult mai gravă, şi nu numai că eforturile pe care sunteţi obligaţi să le faceţi nu vă aduc nimic interior, dar vă dărâmă. În timp ce, dacă învăţaţi să consideraţi altfel lucrurile, dacă hotărâţi că luaţi această lucrare ce vă plictiseşte ca pe o ocazie de a vă exersa, de a progresa, schimbaţi totul.

Vă repet, observaţi-vă bine, fiindcă în majoritatea timpului reacţiile ce le aveţi în faţa sarcinilor plictisitoare sunt reacţii instinctive, cu adevărat instinctive, de care nici măcar nu sunteţi conştienţi. În acel moment lăsaţi să pătrundă în voi un întuneric, nişte dezacorduri, şi lăsându-le să pătrundă, deveniţi mai slabi. Această tendinţă de a reacţiona într-un mod negativ este legată de ideea că faceţi nişte sacrificii. Vă este frică de sacrificii, nu vă place sacrificiul, pentru că aveţi impresia că pierdeţi ceva. Sub pretext că pentru ceilalţi trebuie să faceţi adesea nişte sacrificii, vă imaginaţi că ei sunt cei care au de câştigat, în timp ce voi vă împovăraţi. Ei bine, nu, este complet invers şi gândind astfel vă tăiaţi legătura cu izvorul vieţii şi al bucuriei.

Spunându-vă: „Ah, iar am asta de făcut, ce plictiseală!", nu faceţi decât să ridicaţi în calea voastră nişte bariere de netrecut. Dar dacă acceptaţi cu bunăvoinţă şi iubire, s-a sfârşit, barierele cad şi în faţa

voastră se va întinde un ocean de lumină ce vă va purta pe valurile lui. Schimbaţi-vă atitudinea mentală şi veţi descoperi că fiecare gest, fiecare acţiune, fiecare obligaţie ce o aveţi de îndeplinit vă va întări, vă va însufleţi. Da, atitudinea… Putem înlocui cuvântul „credinţă" prin cuvântul „consideraţie", dar şi prin cuvântul „atitudine". În atitudine nu există numai credinţă, ci şi sentimentul şi gândul. Credinţa singură nu este decât o parte, o manifestare limitată a sufletului uman, de aceea este insuficient dacă nu este susţinută de alte virtuţi.

Nimic nu este mai important decât să găseşti de fiecare dată atitudinea potrivită faţă de obiecte şi creaturi, şi dincolo de toate acestea, faţă de Creator. Datorită acestei atitudini intraţi în posesia moştenirii cereşti. Ce reprezintă această moştenire?… Cuvintele sunt prea sărace, prea slabe pentru a o descrie, voi o veţi descoperi într-o zi. Până atunci, lucraţi, instruiţi-vă, exersaţi-vă.

Învăţământul nostru este o şcoală care vă pregăteşte pentru a deveni moştenitori ai cerului şi pământului. Dar pentru a câştiga această moştenire, trebuie să vă întoarceţi spre Creator, Tatăl vostru Ceresc. Iar întoarcerea către Tatăl Ceresc presupune să vă închideţi în faţa entităţilor şi a curenţilor întunecaţi. Aceia care sunt deschişi în calea vânturilor imaginându-şi că pot privi alături de Creator, şi în acelaşi timp alături de Prinţul acestei lumi, se expun la pierderi totale.

Din păcate, printre credincioşi mulţi sunt foarte concilianţi. Ei îşi spun: „Vreau să mă pun în slujba Domnului, dar cine ştie? Oare mă ascultă, oare îmi va îndeplini ruga? Poate ar fi mai bine să nu tai legăturile cu acela care ne dă toate bunurile materiale, toate plăcerile, banii, gloria!" Chiar dacă nu sunt conştienţi, mulţi fac un asemenea calcul, ei au uitat cuvintele lui Iisus: „*Nimeni nu poate să slujească la doi domni*, *căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi*, *sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va dispreţui*; *nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui Mamona*".

Esenţialul este să găsiţi atitudinea corectă faţă de tot ce există, şi mai întâi de toate faţă de Cauza Primordială, Creatorul. Când veţi avea o bună atitudine faţă de Creator, peste tot pe unde veţi trece, toate creaturile, întreaga creaţie, de la îngeri până la păsări, copaci, munţi, vă vor privi, vă vor zâmbi. Curenţi noi, bucurii noi vă vor vizita, şi veţi păşi cu această convingere că viaţa are un sens.

Entităţile celeste nu se vor închina niciodată în faţa puterii voastre, a bogăţiilor, a cunoştinţelor, a prestigiului vostru, ele se vor

închina numai în faţa atitudinii, pentru că atitudinea voastră arată dacă aţi înţeles sau nu esenţialul.

Înscrieţi-vă bine aceasta în minte şi verificaţi, veţi avea tot timpul pentru a verifica. Eu am verificat; este rândul vostru acum.

Atitudinea voastră vă determină viitorul. Când veţi înţelege acest lucru, veţi putea uita restul, pentru că tot restul este conţinut în ceea ce tocmai v-am spus. *„Credinţa ta te-a mântuit”* înseamnă deci şi: să-ţi fie dat după atitudinea ta. Iar atitudinea este un mod de a te întoarce spre o fiinţă sau un lucru, de a te arăta receptiv faţă de ele sau, din contră, închis, ostil. Dacă vă întoarceţi faţa spre Cer, veţi primi lumina, forţa, dar dacă îi întoarceţi spatele, veţi pierde totul. Legea este implacabilă, nu ne jucăm cu asemenea lucruri. Dacă stă scris în Cărţile Sacre că Dumnezeu este drept, este pentru că autorii lor cunoşteau această lege.

Atitudinea este o putere magică: nu ni se întâmplă decât ceea ce atragem prin atitudinea noastră, ea este cea care are puterea de a declanşa o forţă sau alta din univers. De mai multe ori pe zi, trebuie să ne întoarcem spre lumea divină, să ne armonizăm cu ea, până în clipa în care această potrivire va fi atât de bine realizată încât centrii noştri spirituali se vor pune în acţiune dintr-odată şi undele, sunetele, culorile vor ţâşni din noi. Gândurile, sentimentele şi faptele noastre vor deveni reflectarea exactă a ceea ce există deja în înalt, în ceruri, atât de preţios, atât de frumos. Iar entităţile luminoase care populează cerurile se vor recunoaşte în această fiinţă care a înţeles scopul vieţii sale pe pământ.

Articol VI. Cap. 6 – Numai faptele noastre ne mărturisesc credinţa

Problema credinţei se prezintă într-o manieră atât de complicată încât nu putem avea încredere nici măcar în cei care se declară credincioşi sau atei. Unii se consideră credincioşi, dar când îi vedem acţionând, rămânem uimiţi: ei se enervează, se descurajează sau se enervează din nimic; ei sunt egoişti, interesaţi, răi, răzbunători. În timp ce alţii, care se cred atei, exprimă nişte gânduri şi sentimente de o mare nobleţe şi se comportă cumpătat, cu bunătate, indulgenţă şi abnegaţie. Iar în final, nu mai ştii ce înseamnă credinţa.

Adevărul este că, primii aderă la nişte credinţe religioase, dar nu cred cu adevărat, în timp ce aceia din a doua categorie nu aderă poate la niciuna dintre aceste credinţe, dar poartă legea divină înscrisă în ei,

iar această lege le inspiră întregul comportament.

În realitate, toţi oamenii au legea divină înscrisă în sinea lor. Diferenţa constă că unii, care au lucrat asupra lor înşişi, au reuşit să înlăture întunericul din viaţa lor psihică şi citesc zilnic această lege în inima lor, în timp ce alţii, încă prizonieri propriilor instincte, ascultă numai de legile naturii lor inferioare. La ce le foloseşte oare să creadă în Dumnezeu, dacă această credinţă nu îi transformă? Cineva spune: „Eu cred în Dumnezeu", dar nu se constată niciun efect pozitiv al acestei credinţe. Cum se face că Domnul se exprimă într-o manieră aşa de slabă, de inutilă şi ineficace în această fiinţă? Dacă îi aduce atât de puţine lucruri, nici nu mai merită să creadă în El!

Îi înţelegem pe atei: când se observă rezultatele slabe aduse de credinţă la atâţi creştini, ei concluzionează că este la fel de bine să se descurce fără Dumnezeu. De fapt, la ce foloseşte să slujeşti un Dumnezeu ai dreptăţii şi iubirii şi să te rogi pentru venirea împărăţiei sale pe pământ, dacă gândeşti că este normal să continui să trăieşti în egoism, ură şi confruntare?

Există deci unii oameni care nu au nicio credinţă religioasă şi acţionează bine, iar alţii care cred şi acţionează prost; este păcat şi pentru unii, şi pentru alţii. De ce? Cei care acţionează normal după regulile dreptăţii, ale cinstei şi bunătăţii, fără a-şi baza în mod conştient faptele pe un principiu spiritual, sunt lipsiţi de ceva esenţial care le-ar fi întărit convingerile şi i-ar fi susţinut în greutăţi şi încercări. Cum îşi pot închipui oamenii că izvorul calităţilor lor cele mai preţioase se găseşte în ei? Cum nu simt că deasupra lor se află o Entitate care nu numai că posedă din plin aceste calităţi, dar este şi izvorul lor?

Cât despre cei care pretind că sunt credincioşi şi nu fac nimic – sau foarte puţin! – pentru a manifesta virtuţile divine, este şi mai rău. În credinţa adevărată nu există separare, nu există bifurcaţie între ceea ce se crede şi ceea ce se trăieşte. Fiinţa umană este o unitate şi ea nu trebuie să accepte nicio contradicţie în existenţa sa. Desigur, nu i se poate cere perfecţiunea, dar nu există nicio scuză să nu lucreze să se perfecţioneze, pentru a însufleţi în sine această imagine a Domnului după care a fost zămislită.

Unii vor spune: „Ah, dar în biserică, în templu, preoţii, pastorii ne-au spus mereu că esenţialul în ochii Domnului este să ai credinţă". Da, ei s-au inspirat în acest caz din apostolul Pavel, care în epistolele

sale a insistat mereu asupra credinţei, Fiindcă scrie de pildă în epistola către Romani: „*Că socotim că prin credinţă se va îndrepta omul, fără faptele Legii*”. În realitate, nu suntem salvaţi numai prin credinţă sau numai prin faptele noastre, fiindcă ele nu pot fi separate. A avea credinţă nu foloseşte la nimic dacă nu acţionezi în armonie cu această credinţă. Cum am putea însă acţiona dacă nu avem înainte de toate un crez, un ideal? Cele două sunt legate. Dacă de-a lungul secolelor, Biserica s-a folosit de apostolul

Pavel pentru a insista într-atât asupra credinţei, este pentru că avea interesul de a-şi păstra puterea. Da, în orice domeniu, fie religios, filosofic, politic, cei care doresc să îi domine pe alţii au înţeles că modalitatea cea mai bună nu era constrângerea fizică, ci influenţa psihică: să impui nişte idei, nişte crezuri.

Într-un prim moment este adevărat, este corect să pui accentul asupra credinţei, deoarece oamenii au cel mai mult nevoie să creadă într-un Principiu Creator, într-o Putere ce îi depăşeşte infinit – şi pe care o numim Dumnezeu sau altfel. Cerându-le să creadă, li se dă o orientare, sunt invitaţi să privească spre o lume superioară. Chiar dacă nu pot imediat să-şi pună în acord faptele cu această credinţă în Dumnezeu, conştiinţa ce o dobândesc încet-încet despre existenţa unei Fiinţe Supreme trebuie cel puţin să îi incite să depună nişte eforturi pentru a se ridica până la Ea.

În urmă cu câteva zile, plimbându-mă prin pădure, am observat o mică omidă care urca pe un fir de pânză de păianjen, iar acel fir era atât de subţire încât nici nu se vedea. Omida se îndoia, se strângea, se deschidea pentru a se căţăra, întregul ei corp participa la această strădanie, ea se înălţa cu o energie neobosită. Ajunsă pe o frunză, ea s-a instalat şi a început să mănânce. A reuşit, nu s-a temut că acel fir se va rupe. De ce vă vorbesc despre mica omidă care urca de-a lungul unui fir?

Pentru a vă face să înţelegeţi că, din înalt, Cerul ne întinde şi nouă nişte fire invizibile.

Credinţa constă în a sesiza toate aceste fire pe care Cerul ni le întinde şi a depune eforturile necesare pentru a ne înălţa, fără teama că acestea se rup. Da, precum omida pe fir, trebuie să ne zbatem pentru a ajunge până sus. Atât timp cât nu am înţeles aceasta, înseamnă că nu avem credinţă, rămânem la nivelul crezului. V-am explicat deja: credinţa este un lucru, iar crezul este altceva. Crezul

înseamnă să-ţi poţi imagina că poţi fi salvat fără a depune vreun efort. Câţi creştini se mulţumesc cu ideea că, pentru a fi salvaţi, este de ajuns să creadă! Ce să creadă? Că Iisus i-a salvat, sacri fi cându-şi viaţa răstignit pe cruce. Ce aberaţie! Dacă lucraţi, dacă vă pregătiţi, da, Iisus va fi puternic prin bunăvoinţa voastră şi vă va salva. Altfel, să nu aşteptaţi nimic. Nu veţi fi salvaţi dacă nu faceţi nimic. Este clar acum?

Credinţa lucrează în timp ce crezul aşteaptă. Crezul spune: „S-a spus că Hristos va veni pe nişte nori, îngerul va suna din trâmbiţă şi toţi vor învia!" Ei bine, puteţi aştepta mult şi bine acel înger cu trâmbiţă. El a venit deja, şi mulţi au înviat pentru că posedau adevărata credinţă: ei au lucrat, nu s-au mulţumit să aştepte în mod pasiv. La fel, nouă ne rămâne tot un singur lucru de făcut: să lucrăm, să ne pregătim. Este inutil să repetăm că noi credem în Dumnezeu dacă nu ne-am hotărât să depunem nişte eforturi.

Credinţa ne oferă cheile împlinirii furnizându-ne condiţiile pentru manifestarea spiritului. Trebuie să credem pentru a pregăti terenul, dar pentru ca această credinţă să producă nişte rezultate benefice, trebuie să găsim în noi înşine modalităţile cele mai convenabile. Acela care crede acţionând împotriva legilor credinţei, care sunt legile planului cauzal, îşi zdrobeşte propria putere: el construieşte prin credinţa sa şi distruge prin faptele sale. Nu, ar fi fost prea simplu să-şi închipuie că va fi salvat fiindcă are credinţă, întreaga lume poate crede în Dumnezeu fiindcă este comod, este liniştitor, şi să continue să trăiască într-o necredinţă totală. Aţâţi criminali îşi „afirmă" credinţa în Dumnezeu! în ce constă însă această credinţă, este o altă problemă! Oricum, această credinţă nu îi va ajuta atât timp cât nu se vor decide să acţioneze altfel.

O credinţă ce nu se exprimă printr-o atitudine şi nişte gesturi adecvate devine aproape inutilă şi chiar dăunătoare, fiindcă întreţine iluzia în om. Credinţa îşi are cu adevărat motivaţia de existenţă numai dacă este urmată de voinţa de a-ţi acorda faptele în armonie cu ea. Să reluăm exemplul medicamentelor... Un medic vă prescrie un tratament, şi fiindcă vi-l prescrie, credeţi în eficacitatea lui. Dacă sunteţi însă neglijenţi şi uitaţi să vă luaţi medicamentele, veţi rămâne în continuare bolnavi. Iar dacă le luaţi, ele vor acţiona de două, de trei, de zece ori mai mult datorită convingerii voastre... Credinţa nu înfăptuieşte totul, să spunem că ea deschide uşile şi ferestrele, adică oferă nişte posibilităţi, curăţă drumul pentru a putea păşi. Dacă nu

vom avea însă voinţa sau forţa de a păşi, vom rămâne pur şi simplu numai cu această oportunitate ce ni s-a deschis. Credinţa ne-a deschistrece rea, dar dacă nu ne mişcăm, ce s-ar putea întâmpla?

Veţi întreba: „Oare preoţii, pastorii au dorit să ne amăgească insistând atât de mult asupra credinţei?" Eu nu ştiu dacă au dorit-o; mulţi dintre ei, desigur, nu. Este însă sigur că mulţi sunt incapabili să explice limpede ce este credinţa şi conferă Domnului o imagine puerilă şi chiar ridicolă. După părerea lor, Dumnezeu vrea ca oamenii să creadă în El şi că, pentru a-şi arăta credinţa în El, ei organizează nişte ceremonii în care îi adresează rugăciuni şi proslăviri; El este astfel mulţumit, şi cum este un Tată iertător şi milostiv, El le va ierta uşor toate faptele lor rele. Spuneţi-mi dacă există muţi părinţi care ar accepta o asemenea situaţie! Care părinţi, fiindcă proprii copii le cântă că ei sunt cei mai mari, cei mai înţelepţi, cei mai puternici, să accepte ca aceştia să se comporte oricum şi apoi să nu aibă altă ocupaţie decât să diminueze consecinţele prostiilor lor? Niciun părinte care are un pic de bun simţ nu va fi de acord să joace un asemenea rol. Şi ar trebui să credem că acest lucru este acceptat şi apreciat de Dumnezeu!

Bineînţeles, Dumnezeu este îngăduitor şi milostiv, dar ce înseamnă aceasta? Că El nu ne cere să obţinem numai nişte victorii asupra noastră înşine. Ceea ce ne cere este să avem o idee clară despre direcţia în care dorim să ne îndreptăm, să ne străduim să păşim pe calea cea bună şi să ne reparăm greşelile comise. Iar dacă ni se întâmplă uneori să cădem, nu trebuie să rămânem la pământ, descurajaţi, ci să ne ridicăm şi să continuăm să mergem. Dumnezeu nu tolerează ca oamenii să folosească credinţa pentru a-şi minimaliza sau scuza toate greşelile.

Insistenţa cu care Biserica a pus accentul asupra credinţei nu a folosit decât la ducerea în eroare a credincioşilor. Este atât de comod să te gândeşti: „Din moment ce credinţa m-a salvat, nu este atât de grav să acţionăm rău; viaţa este dificilă, suntem obligaţi să ne descurcăm cum putem, nu suntem întotdeauna sinceri, nici serviabili, nici generoşi, dar credinţa ne va salva!" Ei bine, nu, există nişte legi divine ce nu sunt impresionate de credinţa celor care nu se comportă corect, oricare ar fi motivele pe care aceştia le găsesc pentru a-şi justifica comportamentul.

Desigur, credinţa este necesară, indispensabilă. Chiar dacă credeţi sau nu, ceea ce contează cu adevărat este ceea ce faceţi. De

exemplu, timp de secole, un bărbat care se îndoia că Iisus ar fi unicul fiu al Domnului însuşi, era considerat ca un mare vinovat şi chiar dacă îşi manifesta toate virtuţile creştineşti de bunătate, de dreptate, de iubire, de sacrificiu, risca prin a sfârşi pe rug. În timp ce, acela care în numele lui Iisus distrugea oraşe întregi şi masacra pretinşi eretici sau necredincioşi, era considerat ca un apărător arzător al credinţei şi slăvit peste tot. Încălcarea tuturor regulilor de iubire şi dreptate învăţate de Iisus nu era atât de gravă, dar era ceva criminal să pui la îndoială câteva dogme dictate de Biserică!

Acela care acţionează faţă de alţii cu bunăvoinţă, înţelegere, răbdare, generozitate, îşi manifestă în mod conştient sau nu credinţa într-un principiu superior ce îi dictează comportamentul. Cât despre cel care îşi închipuie că simpla sa credinţă îi va şterge greşelile în faţa Domnului, el se înşală de două ori: mai întâi, ea nu le şterge, şi apoi dă dovadă de necinste care le agravează chiar, fiindcă îşi bate joc de Domnul printr-o falsă credinţă, făcând contrariul a ceea ce El cere. Dacă credinţa ar fi fost de ajuns, de ce aţâţi creştini au căzut în stări îngrozitoare în care propria credinţă nu i-a putut ajuta? Ei par că repetă: „Eu cred… eu cred”, în timp ce o altă voce din străfundurile fiinţei lor rosteşte: „Eu sunt slab, bolnav, neştiutor!” Trebuie să se renunţe la aceste idei greşite despre credinţă. Singurul lucru cu adevărat important este ceea ce facem.

De aceea, atunci când creştinii se adresează Domnului pentru a-i cere să le ia în consideraţie credinţa şi nu păcatele, ei se comportă într-o manieră copilărească. Mai întâi, fiindcă Domnul nu le priveşte păcatele: El are nişte spectacole mai bune şi mai frumoase de privit. El nu se aseamănă cu oamenii cărora le face atâta plăcere să constate lipsurile şi greşelile altora şi să le comenteze. De ce atribuie ei Domnului această tendinţă nesănătoasă de a se complace în spectacolul prostiei şi al urâţeniei? Unii vor spune: „Dar dacă Domnul îi pedepseşte pe oameni pentru greşelile lor, înseamnă că le vede”. Nu, atunci când comit nişte greşeli, nu Dumnezeu îi pedepseşte: prin aceste greşeli, ei înşişi produc nişte dezordini în intelectul, în inima, în sufletul lor, iar apoi aceste dezordini au nişte repercusiuni grave în întreaga lor existenţă. Aceasta înseamnă „pedeapsă”: o consecinţă declanşată de tine însuţi.

Dumnezeu nu se îndepărtează de oameni şi nu îi pedepseşte. Prin greşelile lor, ei sunt cei care se îndepărtează de El şi întâlnesc

astfel frigul, întunericul, îngrădirile de tot felul. Ei judecă ca şi cum faptele ce le comit ar fi exterioare lor şi ar putea să se detaşeze de ele. Ei bine, nu, fie că fac bine sau rău, chiar dacă această faptă se exercită în exteriorul lor, ea lasă nişte urme în ei şi aceste urme sunt de neşters. Atunci, cum pot cere ei Domnului să le ia în consideraţie credinţa, şi nu propriile greşeli? Ei nu au decât o soluţie: să se oprească şi să îndrepte situaţia, adică să îndrepte ceea ce fac în numele credinţei lor.

Orice aţi spune, atitudinea voastră este dovada că aveţi credinţă. Prin atitudinea voastră arătaţi că propria credinţă vă este susţinută de iubirea, de inteligenţa, de cunoaşterea, de voinţa voastră. A crede în Dumnezeu înseamnă a te simţi fiu şi fiică a Domnului şi să te străduieşti deci să acţionezi conform acestei filiaţii. Un fiu, o fiică a Domnului ştiu nu numai că moştenesc nişte virtuţi şi puteri de la Tatăl şi Mama lor Cereşti, dar că trebuie să lucreze pentru a le dezvolta şi a deveni astfel stăpânii propriului destin. Orice faptă ce nu este inspirată de adevărata înţelepciune şi adevărata iubire produce în om nişte miasme ce se opun manifestărilor Divinităţii. Cum poate vorbi el despre credinţă, când nu face nimic ca să cureţe, să purifice spaţiul dintre Dumnezeu şi el?

Cel care acţionează prost invită entităţile întunecate să îl viziteze. De îndată ce s-a plasat într-o situaţie jalnică, degeaba mai spune: „Eu cred, eu cred”, nicio credinţă nu îl va putea salva. Credinţa ne pregăteşte numai terenul ca să acţionăm bine. Pentru a canaliza apa, se sapă nişte şanţuri… Pentru a lumina locuinţa, se instalează nişte fire electrice… Iar pentru recepţionarea unor emisiuni de radio sau televiziune sunt necesare nişte aparate ce conţin circuite care transmit sunetul sau imaginea. Multe exemple v-aş putea da ca să înţelegeţi că, prin faptele sale, omul trebuie deopotrivă să graveze ceva în el însuşi, nişte circuite, nişte canale, pentru a capta şi a face să circule energiile divine. Cum se poate gândi că înţelepciunea Domnului, iubirea, voinţa sa vor găsi drum liber în el dacă nu a prevăzut, nu a pregătit nimic? Acest drum se trasează prin nişte fapte, dar deopotrivă şi prin gândurile şi sentimentele care pregătesc aceste fapte. Dacă nimic nu este amenajat, energiile divine care circulă în spaţiu nu vor curge în el, ele se vor îndrepta în altă parte.

Când invitaţi un musafir, îi pregătiţi un loc în casa voastră. Nu vă mulţumiţi să îi spuneţi: „Intraţi, intraţi”, fără să ştiţi unde îl instalaţi. Cu atât mai mult când este vorba despre un oaspete de marcă! Înainte de

a-l invita, vă gândiţi la maniera în care îl veţi primi. Închipuiţi-vă că aşteptaţi vizita unui prinţ: îl veţi primi în papuci şi în halat? îi arătaţi o cameră murdară şi dezordonată?... Ei bine, să mă ierte credincioşii dacă le spun că vor să procedeze cu Domnul ceea ce nu ar îndrăzni să facă nici măcar cu vecinii lor: îl invită într-o încăpere ticsită cu lucruri în dezordine, îl invită pe o grămadă de gunoi. Apoi se miră că au apărut câţiva diavoli, şi nu Domnul!

Mulţi oameni se plâng: „Eu am credinţă, mă rog zilnic, dar Domnul nu mă aude, întâlnesc numai greutăţi, sunt nefericit, bolnav, nu mai găsesc niciun sens al vieţii". A cui este greşeala? Dacă vă zbateţi printre atâtea greutăţi, este pentru că le-aţi atras. „Dar eu nu am cerut aşa ceva, nu ştiam". Fie că ştiaţi sau nu, aţi încălcat nişte legi şi suferiţi consecinţele. Dacă nu respectaţi codul rutier, agentul de circulaţie vă va da o amendă. Este inutil să îi spuneţi: „Oh, nu am ştiut că...", el continuă liniştit să vă scrie amenda, nu vrea să vă asculte comentariile. El consideră că trebuia să ştiţi. De acum înainte, încercaţi deci să vă acordaţi comportamentul şi credinţa voastră; fiindcă nu veţi mai avea nicio scuză că nu ştiaţi, dacă nu o faceţi, veţi fi de două ori vinovaţi şi veţi suferi.

Oamenii sunt ciudaţi: ei îşi închipuie că este suficient să îngenuncheze într-o biserică sau un templu şi să rostească câteva rugăciuni pentru a simţi că se află în prezenţa Domnului. Nu, ei vor putea simţi prezenţa Domnului atunci când se vor spăla puţin în interior. Aşa cum lumina soarelui nu poate pătrunde printr-un geam pe care s-a aşternut praful, funinginea, tot aşa şi o fiinţă care nu s-a descotorosit de impurităţile sale nu poate lăsa să pătrundă în ea prezenţa divină. Există mereu o lucrare de înfăptuit în acest caz. De aceea, în fiecare zi, dimineaţa, seara, trebuie să vă gândiţi la această purificare. Analizându-vă stările voastre interioare, gândurile, sentimentele voastre, străduindu-vă să le stăpâniţi, să le orientaţi pe calea binelui, veţi deveni ca un cristal transparent care lasă să treacă lumina celestă. Iar în acea clipă, da, credinţa voastră se va revela prin faptele voastre.

Vedeţi, eu vă dau nişte exemple pentru a vă arăta că în natură, ca şi în existenţa noastră, totul există pentru a ne instrui. Dacă preferaţi să vă încăpăţânaţi în nişte iluzii cu riscul de a vă sparge capul, sunteţi liberi. Ei da, ce aţi vrea să fac? Sunteţi liberi să acceptaţi sau să nu acceptaţi. Eu sunt liber doar să explic.

Mulţi îţi imaginează că un Maestru are puterea de a se impune oamenilor pentru a-i obliga să se transforme. Deloc! Dacă ei sunt deformaţi, închişi, oricât de mare ar fi iubirea, înţelepciunea şi puterile unui Maestru, ele nu îi vor atinge. Putem găsi întotdeauna o modalitate fizică de a ne impune cuiva, dar nu una psihică. Or, un Maestru nu are nicio intenţie de a-i constrânge pe oameni. Un adevărat Maestru Spiritual, care cunoaşte legile, ştie că nu are nicio putere asupra unei fiinţe care s-a baricadat în crezurile sale. Bineînţeles, el vorbeşte, încearcă să convingă, argumentează pentru că cea mai mare dorinţă a sa este de a-i ajuta pe oameni, dar el ştie bine că numai cei care sunt pregătiţi, care sunt deschişi, îi vor accepta lumina. Pe ceilalţi îi lasă liberi. Viaţa este cea care nu lasă prea multă libertate. Viaţa este implacabilă, şi din când în când dă câteva lovituri tuturor acelora care nu vor să cunoască şi să respecte legile divine.

Articol VII. Cap. 7 – Păstraţi-vă credinţa în bine

Cineva îmi povestea într-o zi dificultăţile ce le avea cu un prieten: urmare a unei confuzii, relaţiile lor au devenit dificile, acel prieten arătându-i chiar ostilitate, ceea ce îl făcea să sufere foarte mult. El mi-a explicat: „Aş dori ca lucrurile să se aranjeze, eu mă rog, mă concentrez, fac o lucrare cu ajutorul gândului, dar nu văd nicio ameliorare”. L-am ascultat o clipă, apoi i-am spus: „Ce activitate, este minunat! Dar de ce vreţi să mobilizaţi toate entităţile cereşti pentru o problemă minoră pe care aţi putea-o regla singur? O privire, câteva cuvinte, un gest dezinteresat vor fi de ajuns ca acea persoană să înţeleagă că îi sunteţi în continuare prieten. Vreţi să îl deranjaţi pe Dumnezeu – ceea ce este o lucrare foarte dificilă – pentru ca El să vă rezolve problemele, mai bine aţi încerca să folosiţi metodele cele mai simple pe care El vi le-a pus la dispoziţie: privirea, cuvântul, gestul…”

Câţi creştini nu ştiu ce este credinţa şi la ce trebuie să o folosească! Ei bine, credinţa este şi conştientizarea faptului că Dumnezeu nu şi-a lăsat creaturile sărace, fără apărare, dezarmate, El le-a dat toate mijloacele de a-şi rezolva nevoile materiale, afective, intelectuale. În loc să se descurce învăţând să-şi mobilizeze toate aceste posibilităţi spre bine, aceşti nefericiţi „credincioşi” se vor aşeza în genunchi undeva pentru a se concentra, a se ruga, a implora… Cum nu vor ajunge nicăieri, se vor îndoi în final de puterea gândului, a rugăciunii şi chiar de existenţa Domnului: din moment ce El nu le-a îndeplinit dorinţele, nu i-a protejat, din moment ce lasă să triumfe răul

şi pe răufăcători, ei nu vor mai crede în El! Ce îşi închipuie ei că aceasta i-ar putea face Domnului?

Dumnezeu nu are nimic de câştigat din credinţa oamenilor, şi mai ales nimic de pierdut din lipsa lor de credinţă. El este atât de bogat! Cerul şi pământul îi aparţin, şi chiar noi îi aparţinem. Fie că noi credem sau nu în El, îi aparţinem, şi din moment ce îi aparţinem, El ar putea foarte bine să ne vândă la piaţă. Nu foarte scump, este adevărat, fiindcă nu ar fi prea mulţi cumpărători!... Nu fiţi şocaţi, lăsaţi-mă să glumesc puţin.

Trebuie să reflectăm. Acela care a învăţat să-şi analizeze stările interioare, care se observă, înţelege că a-şi regla conturile cu Dumnezeu nu îl duce nicăieri, el este cel care ar putea pierde ceva foarte preţios: un vid începe să îl invadeze deoarece, prin atitudinea sa, el se lipseşte de prezenţa Domnului, de lumina, de frumuseţea, de bunătatea, de forţa, de viaţa sa. Da, mai ales de viaţa sa... îi mai rămâne să se întoarcă înapoi şi să spună: „Doamne, am fost un prost, mi-am „închipuit că mă pot separa de Tine, să nu Te bag în seamă, şi acum sunt de două ori nefericit". Atât timp cât nu a înţeles aceasta, nu face altceva decât să adauge mizeria spirituală suferinţei morale sau fizice. Da, rupându-se de Izvorul Vieţii, de lumină şi iubire, el se lipseşte de ceea ce îl susţine, îl hrăneşte, îl inspiră, fiindcă acest Izvor se află deopotrivă în sinea sa. Negând existenţa Domnului, el neagă în acelaşi timp Izvorul de apă vie ce îi alimentează propria existenţă.

Orice vi s-ar întâmpla, în loc să căutaţi motive de a vă pierde credinţa în bine, întăriţi-vă legătura cu Divinitatea, pentru ca spiritul vostru să preia încet-încet controlul situaţiei. Astfel vă veţi uşura şi vă veţi simţi liberi: fiindcă spiritul este liber, pluteşte deasupra evenimentelor. Când redaţi spiritului locul său în voi, ceva vă spune că nu aceste obstacole şi contradicţii vă pot face să vă pierdeţi convingerile, liniştea, iubirea. Dimpotrivă. Deoarece experienţele luminoase ce le-aţi făcut înainte v-au învăţat valorile pe care vă puteţi bizui, agăţaţi-vă de aceste experienţe, nu puneţi la îndoială ceea ce aţi trăit frumos şi măreţ, luaţi-l ca o provizie pe această cale dificilă ce trebuie să o străbateţi. Iar când vijelia a trecut, vă veţi daţi seama ce ar fi putut să vă facă să vă pierdeţi credinţa când de fapt trebuia să o întăriţi.

Necredincioşii folosesc deseori ca argument existenţa răului pentru a se îndoi de existenţa Domnului: „Dacă ar exista un Dumnezeu,

El nu ar permite să se comită atâtea crime în lume… Tot acest rău pe care oamenii sunt în stare să îl facă altor oameni! Dacă Dumnezeu ar exista…" Din grija faţă de aproape, dintr-o aşa-zisă consideraţie pentru el, ei se gândesc deci că pot nega existenţa Domnului. Dacă ar fi aşa!… Mai întâi, spuneţi-mi dacă în majoritatea timpului, în existenţa lor zilnică, oamenii se interesează atât de mult de soarta aproapelui. Da, desigur, câteva minute, când văd la televizor nişte imagini devastatoare, foamete, masacre. În acest caz, ei sunt emoţionaţi, uneori le curg şi lacrimi din ochi. Dar ei uită repede. În clipa următoare revin la subiectele de nemulţumire obişnuite: un patron care îi exploatează, un concurent care le-a ocupat locul, vecinul care a năvălit pe terenul lor, apoi soţul, soţia, copiii soacra… Toate mizeriile lumii sunt departe!

Eu nu vreau să spun să ne neglijăm problemele personale; eu subliniez pur şi simplu ca fiecare să se ocupe de acum înainte de micile sale greutăţi ce le întâlneşte în viaţa sa zilnică decât de catastrofele ce li se întâmplă altora. Cine nu o ştie? Toţi o ştiu, dar continuă la fel. În faţa nenorocirilor care lovesc omenirea, auzim peste tot cum oamenii se plâng că lumea este prost concepută. De îndată ce au spus aceasta, au spus totul. Lumea este prost concepută, dar ei desigur sunt impecabili. Cine se cred? Şi mai ales, ce fac ei pentru ca starea lumii să se amelioreze? Ei vorbesc, vorbesc, se plâng, se enervează, şi în timp ce sunt ocupaţi cu aceste comentarii, plângeri şi furii, răul continuă să acţioneze. Iar Dumnezeu este responsabil fiindcă nu face nimic să îl oprească.

V-am spus deseori: diavolul – să spunem diavolul – are o calitate, una singură, dar una extraordinară: el este activ, energic, neobosit. În timp ce oamenii de bine sunt slabi şi obosesc repede. Le este suficient să fie amabili, inofensivi: când au făcut câteva fapte bune, sunt mulţumiţi de ei şi trebuie să se odihnească. Nu se ştie când vor reveni la lucru. Binele nu îi stimulează aşa cum răul îi stimulează pe cei răi, dar a cui este greşeala? Nu Domnul îi împiedică să se îndrepte, să găsească o atitudine fraternă şi să lucreze pentru binele societăţii.

Oare oamenii doresc cu adevărat binele? Este o întrebare. Dacă l-ar fi dorit, ar fi reuşit să îl realizeze. Câte tragedii nu sunt provocate de nişte oameni care, afirmând că doresc binele, sunt incapabili să reacţioneze echilibrat în faţa unei mici jigniri, a unei nedreptăţi mărunte! Ei doresc cu adevărat, dar la cea mai mică ocazie declanşează nişte confruntări interminabile. Multe războaie au la origine nişte

incidente mărunte ce nu au fost stăpânite de la început şi au degenerat! Toate acestea se ştiu, dar învăţăm ceva pentru viitor? Oare ne întrebăm deseori: „Care este cea mai bună metodă de a acţiona în faţa acestei greutăţi?... Dacă adopt o anumită atitudine, dacă iau o anumită decizie, oare voi contribui la ameliorarea lucrurilor sau, dimpotrivă, la complicarea lor?" Nu... Atunci de ce să îl acuzăm pe Domnul când o situaţie se înveninează? Oare şi El şopteşte la urechea oamenilor această frază auzită deseori repetându-se: „Nenorocirea uni lor aduce fericirea altora?"

Se spun că oamenii îi plâng pe cei care suferă, dar obţin mereu un profit din necazurile lor. Un negustor a dat faliment? Foarte bine, îi vom recupera clientela. Două ţări intră în război?

Formidabil, vom vinde arme şi uneia şi alteia. Observaţi numai: viaţa oamenilor, viaţa lor personală cât şi cea colectivă este făcută numai din calcule de acest fel. Este oare greşeala Domnului? Dacă mai mulţi oameni s-ar ocupa cu adevărat de binele semenilor lor, câte schimbări în bine nu ar reuşi să realizeze? Ei se mulţumesc însă să constate răul repetând: „Cum este posibil? De ce se întâmplă astfel de lucruri? Ce oroare?" Aceasta nu îi împiedică să continue să-şi aranjeze afacerile pe spinarea altora, dacă se poate, iată de ce răul are încă o ocupaţie şi o sursă de bucurie.

Cel mai grav este însă că, chiar dacă oamenii se plâng de rău şi doresc binele, s-ar spune că ei sunt mai convinşi de puterea răului decât de cea a binelui. Experienţa le-a arătat, aşa susţin, că acela care vrea să distrugă fiinţele şi să creeze dezordine reuşeşte mai uşor decât cel care vrea să devină util şi să îndrepte o situaţie; atunci, de ce să depună atâtea eforturi? Astfel se descurajează, nu reacţionează sau se lasă chiar antrenaţi să acţioneze şi ei rău. Există însă o problemă pe care nu şi-au pus-o, cât timp durează succesele pe care răul pare că le obţine. Ah da, pentru a trage nişte concluzii cu adevărat valabile, trebuie să ţinem cont de factorul timp: cât timp vor dura aceste succese? Dacă în clipa în care răul se pune în mişcare, nu luăm în consideraţie că forţele binelui se ridică şi ele pentru a restabili echilibrul, vom comite nişte greşeli grave de judecată.

Inteligenţa Cosmică nu a dat binelui şi răului puteri egale. Dar cum să îi convingi pe oameni, când cei mai mulţi pretind că au sub ochi numai triumful răului? în realitate ei nu au observat bine. Un om se manifestă cu răutate, violenţă, necinste. Poate că la început va izbândi:

îşi va afirma voinţa, îşi va sublinia independenţa şi îşi va realiza ambiţiile. Ce se va întâmpla însă apoi? Din ce în ce mai multe obstacole îi vor apărea în cale, întreaga sa viaţă se va complica, nu-şi va mai găsi liniştea şi se va îmbolnăvi. Un altul se decide să se pună în slujba binelui: desigur, la început va întâlni nişte greutăţi, dar în ciuda acestora, el se simte susţinut de puterile luminii, şi cu trecerea timpului obstacolele se îndepărtează, oamenii din jurul lui încep să îl înţeleagă, să îl stimeze şi să îl ajute.

Binele există, şi nu numai că există, dar în timp suntem obligaţi să constatăm că în final învinge mereu. Să nu vă descurajaţi deci niciodată sub pretext că vedeţi cum răul produce nişte ravagii în lume. Desigur, el obţine nişte victorii şi vă simţiţi atacaţi, dar nu este un motiv să vă pierdeţi credinţa în bine. Dacă nu veţi păstra o credinţă de nezdruncinat în bine, înseamnă că nu credeţi nici în binele din voi. Ei da! Admiţând că în jurul vostru există numai rău (ceea ce nu este totuşi cazul!), veţi avea încă posibilitatea să vă agăţaţi de acest bine care există în voi pentru a-l întări, a-l intensifica. Nu este oare aici o certitudine şi o activitate ce ar putea da un sens vieţii voastre, orice s-ar întâmpla?…

Dacă există ceva de care să fiţi convinşi, este că binele va învinge totdeauna răul, aşa cum viaţa reuşeşte mereu să învingă moartea. Moartea nu există decât în aparenţă. Priviţi în jurul vostru şi veţi vedea numai viaţă, ea se află peste tot. Iar moartea nu se găseşte nicăieri, ea este numai o schimbare de decor sau de costum! Veţi spune: „Dar dacă omorâm un om, s-a terminat!" Nu, mai întâi fiindcă am reuşit să îi atingem numai corpul său fizic; spiritul său care este nemuritor continuă să trăiască, şi după o vreme el coboară pe pământ într-un nou corp. Cât despre criminal, el va fi pedepsit şi va trebui, într-un fel sau altul, să-şi îndrepte crima. Chiar dacă scapă judecăţii umane, el nu va scăpa de Judecata Divină.

În primele momente, ca şi moartea, răul poate părea victorios, dar această victorie nu este de durată. În timp ce binele, chiar dacă la început este combătut, în realitate el învinge într-un final, asemenea vieţii; trebuie numai să existe răbdarea de a aştepta. Răbdarea Domnului este infinită, oamenii sunt nerăbdători, fiindcă măsoară totul după măsurile lor, după timpul lor.

Cineva va spune: „Eu vreau să fac bine, mă rog pentru bine, cer Domnului să mă orienteze pe calea binelui, dar mă poticnesc mereu

acolo unde nu trebuie şi fac prostii… De ce mă lasă Domnul să mă rătăcesc?" Desigur, tot Dumnezeu este de vină, nu el! El vrea numai ce este mai bine, dar Dumnezeu nu ştie să răspundă dorinţelor sale atât de nobile. Atunci, la ce mai foloseşte El? Putem trăi foarte bine şi fără El… Această fiinţă minunată vrea binele? Să încerce să fie puţin cinstită şi sinceră: de acord, ea doreşte binele, dar un bine uşor de realizat, un bine ce nu îi deranjează proiectele personale, un bine ce nu se opune dorinţelor ei de confort, de plăcere, de bogăţie, de putere, de mărire. Ce mai poate face atunci Domnul?

Domnul ne lasă să acţionăm şi să mergem unde dorim. Cel care vrea să se înşele cu orice preţ, va fi lăsat să se înşele, Domnul este răbdător, El ştie că într-o zi sau alta va fi obligat să revină pe drumul cel bun. Dacă ar avea cu adevărat un înalt ideal de dreptate, de bunătate, de generozitate, el ar primi interior câteva avertismente privind calea de urmat, şi chiar dacă nu a luat de la început direcţia cea mai bună, va fi silit să se oprească la timp pentru a se întoarce din drum.

Mulţi oameni caută binele aşa cum alţii caută adevărul… şi nu îl găsesc niciodată fiindcă adevărul este o stăpână, o prinţesă exigentă, în timp ce ei caută o servitoare care le-ar uşura viaţa. Binele este şi el un stăpân exigent. Dacă spuneţi că sunteţi în căutarea binelui şi întâlniţi răul, să nu îl acuzaţi pe Domnul, ci pe voi înşivă. Iar dacă El vă lasă să vă înşelaţi, este pentru că aveţi nevoie să descoperiţi că vă lipseşte un ideal superior. Când alegerile făcute vă conduc la nişte decepţii, conflicte, eşecuri, întrebaţi-vă mai degrabă de ce aţi avut atât de puţin fler… Fiecare poartă în sine un fel de magnet ce este o sinteză a gândurilor, sentimentelor, dorinţelor sale, iar acest magnet atrage persoanele şi situaţiile care sunt în legătură cu toate elementele vieţii sale psihice.

Atunci, imediat ce simţiţi că aţi putea-o lua pe un drum greşit, începeţi prin a pune ordine în lumea voastră interioară, şi veţi şti în viitor să vă conduceţi cu mai multă clarviziune. Desigur, este dificil, desigur veţi suferi. Această suferinţă, pe care o numiţi rău, reprezintă însă în realitate avertismentele date nouă, tuturor, de Inteligenţa Cosmică. Acela care este scuturat se trezeşte şi începe să judece, înţelege că trebuie să-şi schimbe orientarea şi se străduieşte. Tocmai acest „rău" îi evită nişte catastrofe definitive ce l-ar şterge de pe suprafaţa pământului. Acest rău constituie deci un bine divin: el este

chemat la ordin de Inteligenţa Cosmică.

Nu trebuie să uităm niciodată că, în spatele greutăţilor, al suferinţelor noastre, există o înţelepciune ce veghează, depinde numai de noi să o descoperim şi să îi descifrăm scopurile şi legile; conştientizarea ce o facem atunci ne permite să observăm legătura ce există între suferinţele noastre şi această înţelepciune. Din această întâlnire se naşte o lumină şi simţim dintr-odată cum puterea Domnului lucrează în noi, cum ne transformă necazurile în bucurii, slăbiciunile în forţe, tenebrele în lumină. În loc să ne pierdem credinţa în bine sub pretextul necazurilor noastre, dimpotrivă, în momentul când suferim trebuie să fim pătrunşi mai profund de puterea sa.

Oricare fiinţă umană care vine să se încarneze pe pământ, oricât de evoluată ar fi, poartă în ea germenii celor două lumi inferioară şi superioară. Vedeţi într-un leagăn un bebeluş inocent, dar aşteptaţi câţiva ani!... Omul are o caracteristică: el este în acelaşi timp o divinitate şi un animal. Da, întâlnirea acestor două naturi, divină şi animalică, face din el un om, şi nu se poate separa nici de una, nici de cealaltă, el trebuie să le lase să se dezvolte împreună şi să lucreze cu ele să le adapteze. Tocmai datorită acestei adaptări ne putem continua viaţa noastră pământeană. Dacă întrebăm un Mare Maestru de ce există răul, el nu ne va răspunde, ne va învăţa numai să îl considerăm ca o materie asupra căreia să lucrăm pentru ca el să poată colabora la manifestarea binelui.

Credinţa în bine constituie una din bazele esenţiale ale vieţii noastre psihice. Oricare ar fi calităţile, însuşirile ce le posedăm, dacă nu credem în bine, le putem pierde. De ce? Fiindcă bazele ce le asigură stabilitatea lipsesc şi, cu prima ocazie, nişte elemente negative, de exemplu frica, ne împiedică să le manifestăm. Nu este greu de înţeles: cel care nu mai crede în bine, crede în rău, şi urmează imediat tot felul de consecinţe în modul său de judecată şi felul său de a vedea lucrurile: fiinţele, situaţiile îi apar mereu sub o formă suspectă şi îi este frică. Sub imperiul fricii, mulţi oameni se fac vinovaţi de laşitate, de nedreptate, de răutate! în ciuda calităţilor lor, ei se lasă cuprinşi de acest instinct iraţional şi incontrolabil. Când frica trece, le este ruşine de ceea ce fac, dar este făcut... Pentru a învinge frica, trebuie să creadă cu tărie în puterea binelui, adică în supremaţia spiritului în om.

Într-o conferinţă, Maestrul Peter Deunov spunea: „Lumea are nevoie de instructori pentru rău şi de credincioşi în bine”. Trebuie să

credem în bine şi să învăţăm să folosim răul, dar nu putem învăţa să folosim răul decât dacă credem în bine. Ştiu că este greu, imediat ce răul începe să se manifeste, suferim, şi atunci nu numai că nu credem într-atât în bine, dar ajungem chiar să ne îndoim de existenţa Domnului. Când viaţa este uşoară, plăcută, este uşor să ne imaginăm că avem credinţă. Ei da, ne închipuim că avem credinţă. Dar ce credinţă? Aceasta este o altă problemă…

Gradul de evoluţie al unui om se măsoară în capacitatea sa de a-şi păstra credinţa în bine. Astfel învaţă să suporte încercările, să lucreze asupra lor şi să le primească binecuvântările. El devine atunci ca o vale adâncă în mijlocul munţilor: toate apele care vin din înălţimile muntelui o irigă, o transformă într-o vale fertilă şi cei mai buni pomi fructiferi cresc pe solul ei. Din contră, acela pe care suferinţa îl face să-şi piardă credinţa în bine este asemenea unei stânci pe care nu poate i creşte niciun fel de vegetaţie, exceptând câţiva licheni sau muşchi. Suferinţa îl obligă pe om să coboare în sine. Toate celelalte căi fiindu-i tăiate, el trebuie să convoace puterile sufletului şi spiritului, şi când reuşeşte, în loc să lase să i se audă gemetele şi strigătele de revoltă, el va răspândi un parfum minunat.

Adevărata credinţă constă în facultatea de a rămâne de neclintit în mijlocul tulburărilor, pentru că tulburările sunt nişte accidente superficiale, ele nu ating esenţialul. Priviţi marea: oricare ar fi valurile care o agită la suprafaţă, în profunzimi ea rămâne calmă, nu se regăseşte nimic din acea agitaţie. Când spun că trebuie să rămâneţi de neclintit, nu înseamnă că trebuie să deveniţi insensibili, impasibili. Nu, puteţi să vă simţiţi striviţi, nimiciţi, dar chiar şi aşa, să vă păstraţi conştiinţa că această suferinţă are un sens şi va putea fi folosită într-o zi pentru bine. Când suferiţi, nu vă rugaţi ca Dumnezeu să vă elibereze de această suferinţă. Cum ea nu v-a fost dată degeaba, El nu vă va elibera de ea. Va aştepta ca să învăţaţi ceea ce este de învăţat.

Sarcina Domnului nu este aceea de a răspunde nevoilor noastre de înlesniri, de linişte, de bunăstare, El este preocupat de ceea ce ne va face să creştem, El vrea să ne facă înţelepţi, buni şi liberi ca El. Pentru rest, trebuie să ne descurcăm noi înşine cu mijloacele pe care ni le-a dat. Dar oamenii confundă totul. Ei se roagă… este foarte bine să se roage, rugăciunea reprezintă o forţă, dar trebuie să ştie când şi pentru ce să o folosească.

Când suferiţi, rugaţi-L doar atât pe Dumnezeu şi pe spiritele

luminoase care populează universul să vă înveţe să suportaţi o asemenea suferinţă, pentru a extrage din ea toate binefacerile. Motivul suferinţei nu este de a ne face rău, ci de a ne învăţa unde se află adevăratul bine, făcându-ne astfel mai puternici, mai inteligenţi, mai însufleţiţi. Da, cel care a învăţat să sufere devine mai însufleţit, mai expresiv: fineţea, bunătatea, nobleţea se imprimă pe chipul său. Zilnic, repetaţi-vă că suferinţa ascunde o mare cunoaştere de dobândit şi că încercările trebuie chiar să ne bucure. Vorbindu-vă astfel, trebuie să ştiţi că vorbesc şi cu mine însumi, fiindcă toţi fără excepţie trebuie să ne perfecţionăm şi să trecem examenele.

Atât timp cât nu învăţăm cum acţionează gândul, cum acţionează credinţa, ne vom lipsi de cele mai bune posibilităţi de a evolua. În actuala stare de dezvoltare a pământului şi a omenirii, nu putem să nu întâlnim răul şi suferinţa; din acest motiv, universul, pământul este considerat ca o şcoală, un centru de pregătire pentru cei care acceptă să se instruiască, dar şi o casă de corecţie pentru recalcitranţi. Da, pământul este un loc în care evoluăm, iar pentru a evolua trebuie să învăţăm să lucrăm cu toate formele răului, deci să cunoaştem greutăţile şi suferinţele. Când spiritele lumii invizibile văd trecând nişte „colete" pe care stă scris „destinatar, pământul", ele ştiu imediat despre ce este vorba. Numai cei care sunt în colet, săracii, nu ştiu ce îi aşteaptă. Pământul este atât de frumos, de bogat, şi ei îşi imaginează că vor trăi în mod plăcut, fără greutăţi şi numai în plăceri. Ei bine, nu!

În loc să ne lamentăm spunându-ne că pământul este o vale a plângerii şi să-L întrebăm pe Dumnezeu de ce nu intervine pentru a înlătura răul, trebuie să ne scuturăm şi să lucrăm să ne perfecţionăm păstrându-ne credinţa în bine. Altfel, la ce ne-ar folosi să trăim? Nu numai că am avea de suferit, dar nici nu am învăţa nimic, nu am înţelege nimic. Acela care acceptă greutăţile şi încercările îşi eliberează puterile sufletului şi spiritului său şi, după un timp, îşi va da seama că acestea au produs în el ceva minunat. Iată adevărata lucrare alchimică: să ajungi să extragi materia brută, neagră, din suferinţă, o materie preţioasă, strălucitoare, irizată, ce răspândeşte mii de culori. Cei care nu ştiu să sufere rămân foarte săraci, şi dacă vor să se exprime nu au mijloace, nu cunosc nimic din această viaţă a sufletului şi a spiritului, din imensitatea ei, din profunzimile, din înălţimile ei, şi de aceea nu pot deveni creatori.

Adevăraţii creatori, toţi cei care, indiferent de domeniu, au realizat lucruri importante, au avut mult de suferit: ca şi cum suferinţa lor ar fi fost o cerneală neagră în care puteau cufunda o peniţă extrăgând apoi o operă formidabilă, plină de inteligenţă şi frumuseţe. Experienţele, suferinţele prin care au trecut, întreaga gamă de sentimente, de senzaţii, de emoţii, reprezintă culorile de care s-au putut folosi pentru a realiza nişte capodopere sau fapte sublime de care au putut beneficia toţi şi încă mai beneficiază.

Unii vor spune: „Ascultându-vă ce spuneţi, începem să iubim suferinţa, chiar avem dorinţa de a o căuta". Nu trebuie să exageraţi, nu este util să căutaţi suferinţa; ea are sarcina de a vă găsi, nu vă faceţi griji. Nu am văzut pe nimeni pe pământ la adăpost de încercări. În loc să începeţi în mod imprudent un război împotriva răului pentru a vă jertfi inutil, concentraţi-vă să învăţaţi să depăşiţi greutăţile ce vi se prezintă zilnic. Nu îi imitaţi pe cei care se pregătesc pentru acte de eroism, dar care nu suportă nici cel mai mic inconvenient din viaţa zilnică, făcându-le celor din jur viaţa imposibilă.

Nu trebuie niciodată aleasă o cale pentru încercările ce le veţi întâlni, imaginându-vă că veţi stârni admiraţia celorlalţi şi aprobarea Cerului. În Bulgaria, noi avem un proverb care spune că un sfânt prea zelos îi este chiar antipatic Domnului. Da, fiindcă acest zel este suspect. Există fiinţe care prin temperament sunt împinse să se sacrifice pentru nişte cauze nobile. Idealul lor de generozitate le împinge, aproape împotriva voinţei lor, pe această cale dificilă, dar tot idealul lor este cel care le permite să nu se descurajeze, doborâte de rău. Trebuie însă să recunoaştem că asemenea fiinţe sunt rare. Atunci, atenţie la fanaticii care caută gloria martirajului în nişte fapte lipsite de logică! Să nu-şi închipuie că îşi vor atrage binecuvântările astfel Cerului! Se vor distruge, atâta tot.

Nu toată lume este făcută pentru un destin eroic. În schimb, fiecare trebuie să se străduiască să accepte şi să depăşească încercările pe care viaţa i le scoate în cale. Este singurul mod de a evita suferinţe mai mari, care în acel moment ar putea deveni cu adevărat de nedepăşit. Dacă nu ne-am exersat, rămânem fără forţe, neputincioşi. În loc să considerăm răul ca o dovadă a non existenţei Domnului, mai bine îl acceptăm şi lucrăm asupra lui. Din clipa în care îl acceptaţi, se declanşează un întreg proces în voi, nişte aparate se pun în funcţiune şi încep să macine această materie brută pentru a o transforma.

Încercaţi cel puţin din curiozitate, experimentaţi numai o săptămână, spuneţi-vă: „Această filosofie nu îmi place, îmi va stingheri obiceiurile şi felul meu de a vedea; dar haide totuşi să încerc”. Cu fiecare ocazie ce se prezintă, în loc să bombăniţi, să vă plângeţi şi să deranjaţi cerul şi pământul cu imputările voastre, faceţi o lucrare cu ajutorul gândului. Prima fază a acestei lucrări este de a fi vigilent, adică în momentul în care se prezintă lucrurile potrivnice, să nu vă lăsaţi pradă furiei, descurajării sau urii etc. De îndată ce ne lăsăm luaţi de val, este mult prea greu să revenim.

Orice s-ar întâmpla, discipolul unei Şcoli Iniţiatice nu trebuie să îşi piardă credinţa în bine, ci să ceară Cerului să îl ajute să-şi continue misiunea. Nenumărate entităţi invizibile se ocupă de pregătirea condiţiilor pentru succesul nostru, a fericirii noastre, dar noi nu dorim să o recunoaştem. De ce? Pentru că evenimentele ni se prezintă diferit de ceea ce ne imaginăm sau aşteptăm. Dar ceea ce aşteptăm nu va face, dacă se îndeplineşte, decât să ne aducă nişte complicaţii şi decepţii mai mari. V-aţi gândit la aceasta?

Înţelepciunea divină răspunde cererilor noastre, dar o face prin prisma unor evenimente ce nu le înţelegem. Da, pentru că noi nu suntem într-atât de clarvăzători pentru a interpreta semnele ce ne revelă motivul acestor evenimente, întâlnirile pe care le avem şi prezenţa anumitor persoane în jurul nostim în loc să ne plângem, să ne revoltăm sau să ne descurajăm, trebuie să reflectăm şi să ne întrebăm: de ce a dorit Cerul ca în familie, la locul de muncă, şi aici în Fraternitate sau în altă parte, să fie anumite persoane în jurul nostru, şi nu altele? Trebuie să învăţăm să considerăm aceste condiţii dificile sub un alt aspect, şi chiar dacă nu le înţelegem, să ne străduim să gândim că ele au un sens, un motiv anume. Cu cât este mai de neînţeles şi contrar faţă de tot ce sperăm, cu atât mai mult trebuie să avem încredere în Cer care ne dă aceste încercări şi ne spune că realizările celor mai bune aspiraţii ale noastre trec prin ele.

Cu toate metodele pe care vi le dă învăţământul nostru, prin lucrarea voastră interioară, prin rugăciune, învăţaţi încet-încet să vă ridicaţi deasupra condiţiilor. Chiar dacă pe moment suferiţi, după un timp veţi fi mai întăriţi, mai liniştiţi, relaţiile cu ceilalţi se vor ameliora şi veţi simţi influenţele bune ale acestei lucrări şi asupra sănătăţii voastre.

Este foarte neplăcut să suferim, cui îi spuneţi! De ce să agravăm

însă această suferinţă adăugând furia, revolta, descurajarea şi să ajungem să ne pierdem credinţa în ce este esenţial: înţelepciunea şi iubirea divine? Fiindcă trebuie să suferim, fiindcă nu putem scăpa de greutăţi şi încercări, este totuşi mai inteligent să le folosim pentru a ne îmbogăţi, decât pentru a sărăci. Eu nu vreau să spun că atunci când suferiţi, să vă comportaţi ca şi cum nu aţi simţi nimic, ca şi cum durerea nu ar exista. Nu, durerea este o realitate, una îngrozitoare! Dacă îi întrebaţi pe unii oameni care au fost persecutaţi, au trecut prin cele mai grele necazuri, vă vor spune desigur că, în acea clipă, singura lor dorinţă era să fie smulşi din acea prăpastie pe fundul căreia aveau senzaţia că s-au prăbuşit; dar după trecerea ani Hor, ei recunoşteau că acele experienţe i-au îmbogăţit, i-au întărit, şi nu regretă că au fost obligaţi să le trăiască.

Iar voi, de asemenea, în clipa în care suferiţi, gândiţi-vă că într-o bună zi veţi considera această experienţă ca o bogăţie, iar acest gând vă va fi folositor de două ori. Mai întâi, fiindcă corespunde realităţii (această experienţă dureroasă pe moment vă va fi benefică) şi este mereu de preferat să ai acest adevăr prezent în spirit. Apoi, în clipa în care formulaţi acest gând, el vă ajută să vă detaşaţi de ceea ce înduraţi pe moment; fiindcă luaţi o distanţă, vă înălţaţi deasupra şi suportaţi mai bine această încercare. Aceasta înseamnă deopotrivă puterea gândului: ea ne ajută să luăm o distanţă în raport cu răul ce suntem pe cale să îl îndurăm.

Chiar printre spiritualişti, oare câţi ştiu să găsească această atitudine interioară? Ei vă vor expune în mod savant legea kharmei, cu referinţe la cărţile din India şi a temelor sanscrite complicate… ei vă vor spune că această lege a kharmei este legea cauzelor şi a consecinţelor, legea justiţiei: că o anumită faptă antrenează anumite consecinţe pentru viitorul unui individ etc. Imediat ce sunt însă atinşi de rău, ei se revoltă: cum se face că Domnul nu i-a ocrotit? Au uitat într-o clipă că pământul este o şcoală prin care trebuie şi ei să treacă; poate că sunt ceva mai evoluaţi decât majoritatea oamenilor, dar mai au încă multe lucruri de învăţat.2

Ah da, dacă ne aflăm pe pământ, există un motiv, altminteri Domnii Destinelor ne-ar fi putut trimite în alte regiuni ale universului: de pildă, pe Jupiter sau pe Sirius… Nu lipsesc regiunile ce sunt cu siguranţă nişte locuri plăcute de plimbare unde sufletele pot locui o vreme, aşa cum fac ruşii acum în casele lor de la ţară, şi englezii altă

dată pe Coasta de Azur. Da, trebuie să existe în univers astfel de locuri pe care astronomii nu le-au dibuit încă.

În realitate, cel mai bun loc unde să mergem este soarele. Veţi spune: „Soarele? Dar vom fi arşi!" Desigur, dacă veţi merge cu trupul vostru fizic, vă va fi puţin cald. Cine a spus însă că trebuie să mergeţi cu trupul vostru fizic? Corpul fizic este pentru pământ, este adaptat existenţei noastre. Pentru a merge pe alte planete sau pe soare, avem alte corpuri. În univers există forme diferite de viaţă cărora le corespund aspecte diferite ale materiei. În tot cazul, fiindcă pe moment ne aflăm pe pământ, nu putem merge pe soare cu trupul nostru fizic, dar putem merge cel puţin cu sufletul şi spiritul nostru, cu gândul şi iubirea noastră.

Iată, dacă m-aţi înţeles astăzi, veţi începe să revizuiţi tot ceea ce numiţi rău, ce vă stânjeneşte, vă face nefericiţi şi vă face să suferiţi. În lumina acestor explicaţii, o limpezime se va produce în voi pentru întâia oară, şi oricare ar fi evenimentele, nu vă veţi pierde credinţa în bine.

Articol VIII. Cap. 8 – „De nu veţi fi precum pruncii…"

Televiziunea constituie un element foarte util pentru a-ţi da seama de starea societăţii. Chiar dacă nu privim mereu nişte emisiuni folositoare sau interesante, învăţăm destule lucruri despre lumea în care trăim. De aceea, pe parcursul zilei, când am un moment liber, mă uit câteva minute ca să mai văd ceva…

Astfel, ieri am deschis aparatul chiar în mijlocul unei emisiuni în care un băiat în jur de douăzeci şi cinci de ani declara: „Eu nu cred în Dumnezeu, nu cred în nicio religie, nu cred în Buddha, nu cred în Iisus, nu cred în Evanghelii…" Nu s-a oprit aici, el a enumerat mult timp tot în ceea ce nu credea: politică, societate, familie, dar el respingea mai ales ideea de Dumnezeu şi de religie. Ca să încheie, a exclamat: „Eu cred numai în mine însumi!", apoi a tăcut, foarte mândru de impresia ce gândea că o făcuse.

Spuneţi-mi şi mie dacă este util să aduci un băiat la televiziune să povestească asemenea prostii. Şi fiindcă i s-a făcut onoarea de a-l lăsa să se exprime în faţa a milioane de telespectatori, mulţi tineri vor gândi că aici se află summum-ul înţelepciunii, calea de urmat: să nu crezi în nimic şi în nimeni, numai în tine însuţi. Sărman nefericit! îi priveam chipul, gesturile, ţinuta… Era atât de evident că acest „eu însumi" în care credea nu putea niciodată să îi fie de un mare ajutor!

Desigur, trebuie să crezi în tine însuţi, dar în Eul tău Divin, şi nu numai să crezi, ci să cauţi să îi oferi nişte condiţii de manifestare. Cum ar putea un tânăr neştiutor să-şi descopere Eul său Divin şi să îl exprime, dacă el respinge totul, inclusiv pe Domnul şi toţi care l-ar putea ajuta oferindu-i o filosofie şi nişte metode pentru a efectua o lucrare interioară? Tinerii îşi închipuie din ce în ce mai mult că dau dovadă de independenţă afirmând că nu au ce face cu religia, fiindcă a crede în Dumnezeu – după opinia lor – înseamnă a te limita, a-ţi pierde libertatea. Bine, de acord, ei nu cred în Dumnezeu, dar cred în plăceri, în putere, în bani, în glorie, în părerea prietenilor lor, şi numesc aceasta a fi liber! Cum să îi ajuţi pe aceşti sărmani naivi? Ei îşi închipuie că sunt aserviţi de Dumnezeu, adică de lumină, de iubire, de bunătate, şi încearcă să se elibereze în aşa fel încât vor fi reduşi practic la sclavie. Ei nu ştiu că sunt pe cale să-şi închidă toate porţile Cerului, şi apoi într-o zi, inevitabil, cele ale pământului li se vor închide deopotrivă.

Cineva va spune: „Eu nu mă înclin însă nici în faţa Domnului, nici în faţa oamenilor şi porţile nu îmi sunt închise: sunt respectat, ascultat, primit peste tot”. Fiindcă eşti orb, prietene; tu nu vezi că porţile din înalt ţi s-au închis deja, şi în curând şi cele de jos ţi se vor închide. Desigur, va dura ceva timp, deoarece consecinţele nu apar imediat în planul fizic. Mai întâi există o hotărâre luată în lumea de sus, dar înainte să fie aplicată şi în lumea de jos, trebuie mereu să treacă o perioadă de timp. Ştiţi ce se întâmplă în administraţie. Ei bine, în viaţa noastră personală este la fel. Cu teoriile lor despre libertate, tinerii care nu acceptă nicio autoritate morală, nici spirituală, se închid în faţa a tot ce i-ar putea ajuta şi merg în derivă, lipsiţi de busolă şi protecţie, nu văd toate pericolele ce îi ameninţă, atât fizice cât şi psihice; ei se antrenează unii pe alţii, şi uneori până la catastrofă.

Unii vor spune: „Am dori cu adevărat să avem încredere într-un ghid spiritual, dar există atâţi şarlatani, dezechilibraţi care se cred Maeştri!” Este adevărat de nimeni nu vă va cere să îi urmaţi. Sub pretextul că există nişte escroci şi bolnavi, oare este cumpătat să îi uitaţi sau să îi respingeţi pe adevăraţii binefăcători ai omenirii? Oare nu mai ascultaţi muzică fiindcă anumiţi compozitori compun nişte cacofonii îngrozitoare? Nu mai mergeţi în muzee să îl admiraţi pe Leonardo da Vinci, Rembrandt sau Michelangelo fiindcă anumiţi pictori confecţionează nişte mâzgălituri şi chiorăituri? Oare nu mai

citiţi cărţi deoarece anumiţi autori scriu orice? Ce înseamnă această lipsă de logică?... Adevărul este că a asculta muzică, a admira nişte opere de artă sau a citi nişte cărţi este destul de uşor, în timp ce a urma calea vieţii spirituale, a accepta o disciplină, a acţiona cu dezinteres, cere mult timp şi strădanii. Leneşii caută deci toate pretextele posibile pentru a nu depune aceste eforturi şi a refuza lumina unui adevărat ghid.

Veţi replica acum că este dificil să distingi un adevărat Maestru printre şarlatani şi escroci, şi există aţâţi la ora actuală ce abuzează de încrederea oamenilor! în realitate, nu este greu deloc să distingi un Maestru adevărat. Dar trebuie să ştii limpede ceea ce cauţi. Aşa cum v-am spus, viaţa spirituală este o disciplină care cere mult timp şi eforturi, iar dacă cineva vă asigură că veţi obţine lângă el cu uşurinţă şi repede clarvederea, puterile psihice (se întâmplă chiar ca unii să promită Iniţierea în trei zile!), să nu aveţi încredere! Cu atât mai mult să nu vă încredeţi dacă, pentru a obţine aceste rezultate atât de rapide, ei vă cer bani, şi chiar mulţi bani.

Adevărul că banul nu este! de niciun folos pentru a progresa în viaţa spirituală. Să înveţi zilnic stăpânirea de sine, să te gândeşti la alţii, să te legi de Domnul prin meditaţie şi rugăciune, nu costă nimic, este gratis. Numai că este de durată, şi cum oamenii sunt leneşi şi presaţi să obţină nişte succese, ei sunt imediat atraşi de cel care le promite marea cu sarea, chiar dacă îi va costa scump. Să nu se mai plângă apoi că au fost escrocaţi! Când căutăm un Maestru, trebuie să ştim ce aşteptăm de la el. Cei care vor să se înşele asupra adevăratei naturi a ceea ce caută vor întâlni mereu pe cineva care îi va înşela.

Dacă vă simţiţi înşelaţi, jigniţi de un ghid în viaţă, cine vă împiedică să vă îndreptaţi spre cei care au părăsit demult pământul? Operele lor există, vă stau la dispoziţie, rafturile bibliotecilor sunt pline de ele. Sub diferite forme, toţi Iniţiaţii, toţi marii Maeştri ai omenirii, sfinţii, profeţii, adevăraţii mistici spun acelaşi lucru. Să nu vă închipuiţi deci că, dacă vă spun că aveţi nevoie de nişte ghizi, înseamnă să mă urmaţi pe mine. Eu nu sunt în căutarea unor discipoli. Îi primesc pe cei care vin lângă mine fiindcă sunt fericit să pot ajuta cât mai multe persoane. Dar ştiu ce mă aşteaptă: fiecare persoană vine cu poverile sale pe care le pune pe umerii mei. Oare este atât de avantajos pentru mine? Accept aceste poveri, dar nu le caut. Dacă vă vorbesc astfel, este pentru ca fiecare dintre voi să se decidă să păşească pe calea

adevăratei dezvoltări. Să-şi găsească ghidul în care are încredere şi să-l urmeze! în toate religiile fiecare poate găsi nişte ghizi care îl vor conduce spre patria sa celestă.

Oricare fiinţă umană ajunsă la o anumită maturitate psihică şi capabilă să se descurce material poate, şi chiar trebuie, să se elibereze încet-încet de tutela părinţilor săi pentru a duce o viaţă autonomă. Atingerea maturităţii spirituale nu este însă atât de uşoară şi cere mult mai mult timp. Cel care doreşte să se dezvolte spiritual are nevoie deopotrivă de nişte părinţi şi trebuie să aibă în privinţa lor aceeaşi atitudine receptivă ce o avea faţă de tatăl şi mama sa când era copil.

Un copil are încredere în părinţii săi, îi urmează, îi ascultă, le acceptă sfaturile, îi imită. Dacă nu ar avea încredere şi ar cere mereu nişte explicaţii: „De ce trebuie să mă îmbrac, să mă spăl?... Unde mă duceţi? Vreau să înţeleg, explicaţi-mi. Oare ce îmi daţi de mâncare, nu mă va otrăvi?", el va suferi de tot felul de anomalii şi dezvoltarea sa va fi împiedicată. Datorită încrederii ce o are în părinţii săi, copilul creşte, progresează, şi într-o zi înţelege motivele celor cerute de părinţii săi, va putea merge chiar mai departe făcând propriile descoperiri. Ei bine, în planul spiritual, chiar când sunt adulţi, oamenii se află în aceeaşi situaţie ca a copiilor: ei trebuie să aibă încredere în toate fiinţele care i-au precedat pe calea luminii. Aceste fiinţe le-au transmis o imensă cunoaştere care este rodul unor experienţe milenare şi depinde acum de ei să se deschidă pentru a le accepta sfaturile şi a le imita.

Acela care spune: „Eu vreau mai întâi nişte dovezi concludente despre existenţa Domnului şi a entităţilor invizibile, despre nemurirea spiritului şi viaţa de după moarte", va risca să aştepte mult timp, foarte mult timp. Şi cum nu va face nimic aşteptând, el va stagna; va împiedica dezvoltarea celor mai bune calităţi ale sale şi va fi nefericit. Veţi spune că este norma! să-şi dorească să înţeleagă şi să vadă înainte de a se angaja! Ei bine, sunteţi ca acela aflat în întuneric care nu voia să apese pe butonul de lumină înainte de a i se da nişte explicaţii despre cum funcţionează întreaga instalaţie. Sau un altul care, înainte de a urca într-o maşină, ar cere să se demonteze motorul şi să i se explice în amănunt funcţionarea tuturor pieselor componente. Nu este mai normal să începi prin a aprinde butonul sau a urca în maşină?

Va exista apoi destul timp pentru a înţelege cum funcţionează instalaţia.

Vă voi vorbi acum despre un pasaj din Evanghelii pe care

creştinii nu l-au înţeles mereu aşa cum trebuie. „*În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus şi I-au zis: Cine, oare, este mai mare în împărăţia cerurilor? Şi chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor, şi a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăţia cerurilor*”. De ce dă Iisus acest exemplu privind copiii? Ce este în ei ca să îi imităm? Desigur, cum nu au avut prilejul să se manifeste, ne putem gândi că ei sunt puri, inocenţi, imaculaţi, dar este adevărat? Când îi vedem mai târziu pe unii dintre ei cum se comportă ca adulţi, ne putem îndoi că au fost cu adevărat inocenţi şi neprihăniţi.

Care sunt deci calităţile şi virtuţile care fac un copil demn să pătrundă în împărăţia lui Dumnezeu? Un copil nu este atât de curat, nici înţelept, el este nerăbdător, egoist, capricios (ceea ce este normal: este încă un copil). Cum se tace că Iisus cere unor adulţi de patruzeci, cincizeci, optzeci de ani să devină asemenea unor copii? Nicodim îi pusese deja o întrebare asemănătoare lui Iisus. Atunci când Iisus îi spune: „*De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu*”, Nicodim îl întreabă: „*Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale şi să se nască?*”

Pentru a interpreta corect gândirea lui Iisus, trebuie să remarcăm mai întâi că el nu a spus: „… de nu veţi rămâne precum pruncii”, ci: „… de nu veţi fi precum pruncii”, iar aceste cuvinte necesită o explicaţie. Un adult care devine un copil şi un adult care rămâne un copil nu este acelaşi lucru. Trecerea de la copilărie la vârsta adultă face parte din evoluţia normală. Dacă Inteligenţa Cosmică a decis ca oamenii să treacă de la starea de copil la adult, şi apoi chiar la bătrâneţe, înseamnă că există un motiv, nu ar fi fost prea inteligent din partea lui Iisus să se opună acestei ordini a lucrurilor. Adultul trebuie deci să se descotorosească de slăbiciunile copilăriei, dar de îndată ce a reuşit, trebuie să-şi regăsească calităţile copilului.

Ceea ce caracterizează cel mai mult un copil este încrederea. Cum se simte mic, el are o privire, nişte gesturi ce atrag tandreţea şi bunăvoinţa adulţilor. Ce pot face ei în faţa acestor dovezi de încredere şi abandon? Ei îl iau de mână şi îl conduc. Micuţul are încredere în părinţii săi, şi mai ales în mama sa. Priviţi, când se apropie un necunoscut, în mod instinctiv copilul se aruncă în braţele mamei sale,

îşi cuibăreşte capul pe umărul ei sau se agaţă de hainele ei. El ştie ce este de făcut pentru a se găsi în siguranţă. Iar când se simte în pericol, el strigă: „Mama, mama!” Iată ce înseamnă să fii copil. În timp ce adultul îşi închipuie că se poate baza numai pe sine însuşi, şi aici se înşală.

Desigur, adulţii nu mai sunt la vârsta când să le dea mâna tatălui sau mamei lor, dar cum să nu ne gândim că nu mai au nevoie de părinţi să îi îndrume? Ba da, ei mai au nevoie de părinţi. În planul spiritual avem nevoie mereu de nişte părinţi, altminteri suntem pierduţi, pierduţi şi nefericiţi, aşa cum sunt anumiţi copii ce sunt despărţiţi de azi pe mâine de părinţii lor fizici. Oricare v-ar fi cunoştinţele şi experienţa, trebuie să vă regăsiţi inima de copil, simplă, spontană, deschisă, încrezătoare. Şi chiar dacă sunteţi un bătrân, veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu. Fiindcă vă prezentaţi ca un copil, veţi fi primit şi, în spate, bătrânul vă va urma. Da, bătrânul se va putea furişa din cauza copilului.

Toţi cei care ajung să facă nişte comparaţii între om şi animal subliniază rapiditatea dezvoltării micului animal şi dobândirea autonomiei sale. În câteva luni, într-un an, anumite mamifere sunt deja adulte şi pregătite de reproducere, în timp ce aceşti copii ai oamenilor!... Această întârziere a dezvoltării este datorată imensei bogăţii a naturii umane. Atâtea lucruri trebuie să se pună în mişcare fizic şi psihic pentru ca bărbaţii şi femeile să intre în posesia tuturor capacităţilor lor! Până reuşesc, ei au nevoie de ajutorul şi protecţia părinţilor lor. Evoluţia unei fiinţe umane nu se opreşte în clipa în care tatăl sau mama sa şi-au îndeplinit rolul; fiindcă o fiinţă umană este deopotrivă o entitate spirituală care mai trebuie încă să progreseze. Este o cale fără sfârşit. De aceea în planul spiritual noi vom fi mereu nişte copii care au nevoie de părinţi.

A deveni un copil pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă a ne reîntoarce la starea copilăriei. Cel care vrea să fie un copil, din punct de vedere spiritual, trebuie să dobândească o mare cunoaştere şi devine din ce în ce mai înţelept deschizându-şi inima părinţilor săi cereşti şi lăsându-se ghidaţi de ei. Întrebaţi-i însă pe unii ce gândesc despre aceasta. Ei vă vor spune: „Suntem consideraţi în sfârşit adulţi de la vârsta de optsprezece, douăzeci de ani, şi iată-ne descotorosiţi de autoritatea părinţilor noştri, nu vom mai accepta o alta. Noi suntem liberi şi vrem să profităm de libertatea noastră, nu

avem nevoie de nimeni!" în sfârşit, ei vor profita de libertatea lor: se vor distruge!

De ce se constată atâtea sinucideri şi morţi accidentale printre băieţii şi fetele între cincisprezece şi douăzeci de ani? Pentru că ei parcurg o perioadă în care sunt foarte vulnerabili interior. Trecerea de la copilărie la adolescenţă este marcată prin mari schimbări fizice, fiziologice, dar şi psihice. Copilul care trăia în sinea sa în osmoză cu părinţi săi se eliberează încet-încet de această stare de dependenţă pentru a deveni un individ autonom. Această autonomie nu se obţine însă de azi pe mâine, ea trebuie să se construiască pe nişte baze solide, ceea ce adolescentul nu poate şi, deseori, nu vrea să ştie.

Un adolescent are tendinţa să respingă ordinea lucrurilor în care a trăit până atunci şi pune în discuţie toate formele de autoritate. Părinţii, profesorii, societatea, religia devin pentru el mereu nişte subiecte de revoltă. El vrea să devină liber, vrea să decidă singur, dar cum este imposibil să trăieşti fără să găseşti ceva de care să te agăţi, în acelaşi timp în care elimină fără distincţie ceea ce făcea parte până atunci din universul său, el se apropie de anumite persoane şi anumite idei. Putea fi un lucru bun dacă ar fi avut discernământ; dar cum entuziasmul său nețărmurit este la nivelul a ce a respins, adolescentul trăieşte atunci într-o stare de instabilitate, de nesiguranţă interioară, iar pentru unii, mai sensibili şi mai fragili decât alţii, această stare poate provoca nişte consecinţe dramatice: alcoolul, drogurile, actele de violenţă, accidentele, sinuciderea…

Cum adolescenţii nu ştiu să-şi canalizeze energiile, în clipa în care viaţa începe să se manifeste mai intens în ei, ajung în pericol de moarte. Aici părinţii trebuie să-şi asume mari răspunderi. Aducându-şi aminte de propriile experienţe de adolescenţi, ei ar trebui să se gândească dinainte la această perioadă de criză pe care copiii lor o vor străbate indiscutabil, pentru a fi în măsură să le ofere deja elementele de a rezista acestor furtuni şi cutremure de pământ. Or, ce se întâmplă? Când apare momentul, complet depăşiţi de evenimente, părinţii lasă lucrurile la întâmplare spunându-şi că, după o perioadă dificilă, totul se va sfârşi bine, lucrurile aranjându-se de la sine. Ei fac exact ca animalele care, după o anumită perioadă, îşi lasă puii în natură: se va vedea dacă vor supravieţui sau nu. În sfârşit, vedem ceea ce vedem!

Îmi permit să vorbesc astfel pentru că am fost obligat să constat

ceea ce se întâmplă cu atâţi băieţi şi fete pe care părinţii i-au lăsat de capul lor. Ei ajung la vârsta de douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, şi în loc să se dezvolte armonios pentru a deveni nişte adevăraţi adulţi, în planul psihic ei sunt încă nişte adolescenţi pierduţi. Mi-au fost împărtăşite anumite confidenţe ce m-au şocat. Ce griji şi greutăţi pentru mine sunt aceşti tineri care nu ştiu unde se află: ar trebui ca educaţia lor să fie luată de la început! 1

Iar când reuşesc în sfârşit să încep să îi smulg pe aceşti bieţi nefericiţi din prăpastia în care sunt gata să se prăbuşească, părinţii încep să strige că le-au intrat copiii într-o sectă! Ei i-au lăsat în voia sorţii ani de-a rândul, nu au făcut nimic la timp pentru a-i ajuta şi nu acceptă ca altcineva să îi ajute, pentru că ceea ce copiii lor învaţă într-o Şcoală Iniţiatică nu corespunde filosofiei lor. Oare ce vor cu exactitate aceşti părinţi?...

Să lăsăm însă aceasta. Cum se spune, „sunt riscurile meseriei". Eu ştiu că şi situaţia părinţilor este la fel de dificilă, fiindcă ei nu pot controla întotdeauna locurile frecventate de copiii lor, nici influenţele la care aceştia sunt supuşi la şcoală sau în societate. Sunt mulţi însă care au avut încredere în mine şi mi-au cerut ajutorul dorind să le scap copiii de droguri sau delincvenţă. Rolul meu nu este de a-i susţine pe copii împotriva părinţilor, nici pe părinţi împotriva copiilor. Rolul meu este de a-i face să înţeleagă anumite legi ale vieţii psihice.

Tuturor, mai tineri sau mai puţin tineri, eu le spun: „Fie că sunteţi adolescenţi sau adulţi, chiar dacă nu aveţi nevoie să fiţi ghidaţi de părinţii voştri naturali, aveţi nevoie să vă puneţi sub direcţia şi protecţia Părinţilor voştri spirituali, Tatăl vostru şi Mama voastră cereşti.2 Este sensul cuvintelor lui Iisus: „*De nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor*". Trebuie să ne întoarcem toţi cu încredere spre fiinţele care au mers mai departe decât noi: Iniţiaţii, Marii Maeştrii, deoarece ei ne pot instrui, ne pot ghida. Să nu vă temeţi că ei vor abuza de autoritatea lor privându-vă de libertate: ei nu au nicio dorinţă să vă păstreze pentru ei înşişi. Scopul este doar de a vă pune în legătură cu o lume la care nu puteţi avea imediat acces prin puterile voastre. Curenţi de energii pure circulă prin fiinţa lor, sunt ca nişte izvoare auxiliare de la care vă puteţi potoli setea aşteptând să deveniţi capabili să vă alimentaţi direct de la Izvorul Cosmic.

La fel cum nişte părinţi buni ştiu că nu trebuie să vă păstreze pentru ei, un Maestru Spiritual ştie că trebuie să vă pregătească pentru

Părinţii voştri Divini, adică pentru părinţii sufletului şi spiritului vostru: Sufletul Universal şi Spiritul Cosmic. Uneori râdeţi când vă spun că mă consider ca un indicator. Şi totuşi, nu este decât o altă modalitate de a prezenta aceeaşi idee: ca şi părinţii voştri, rolul meu este de a vă indica calea… calea patriei voastre celeste.

Articol IX. Cap. 9 – Iubirea mai mare decât credinţa

Tendinţa normală a celor care descoperă credinţa este de a dori imediat să împărtăşească această descoperire altora: ei au aflat adevărul, au găsit mântuirea, şi ceva le spune că trebuie să aducă tuturor acest adevăr şi mântuire. Imediat ce le apare cineva în cale, ei îşi încep predicile: deoarece îi vor numai binele, el trebuie să îi asculte. Să ştiţi însă că această atitudine nu este psihologică.

Oricare v-ar fi entuziasmul pentru religie sau învăţământul spiritual ce îl descoperiţi, nu începeţi *prin* a-l predica altora. Mai întâi fiindcă oamenii sunt sătui să audă predici şi nu mai cred *atât* de mult în ele; singurul lucru capabil să îi convingă este exemplul, felul în care vă manifestaţi. Iar al doilea motiv este că această conduită nu este psihologică nici pentru voi înşivă. Credinţa este ceva ce trebuie trăit în profunzimea fiinţei pentru a deveni came şi os. Dacă începeţi să predicaţi la stânga şi la dreapta, în interior se va măcina ceva şi la cel mai mic obstacol, la cea mai mică scuturătură, credinţa voastră va fi zguduită. Chiar dacă rămâneţi agăţaţi de nişte principii, de nişte dogme, ele nu vor mai corespunde repede la ceva viu în voi, veţi deveni insensibili, sfrijiţi, fiindcă izvorul acestei credinţe a secat.

Trebuie să găsiţi nişte modalităţi foarte subtile pentru a vă exprima credinţa, altminteri o veţi pierde, sau şi mai rău, ea se va transforma în fanatism. Numai iubirea ne poate inspira aceste mijloace subtile pentru a ne exprima credinţa. Fiindcă iubirea este mai mare decât credinţa. Este ceea ce spune apostolul Pavel în prima epistolă către Corinteni: „*Şi de aş avea darul proroc iei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt*”.

Iar mai departe: „*Şi acum rămân acestea trei*: *credinţa*, *nădejdea*, *dragostea*. *Iar mai mare dintre acestea este dragostea*”.

A iubi pe Dumnezeu este mai important decât a crede în El. Veţi spune că şi una şi cealaltă au pricinuit destule pagube. Este adevărat. Au existat mereu nişte fanatici care, sub pretextul de a-L iubi pe Domnul, nu se gândeau decât să taie capul celor pe care îi numeau

păgâni, necredincioşi, eretici. Îşi închipuiau astfel că îi vor fi pe plac! Ei îi masacrau pe aceşti oamenii deoarece, după părerea lor, sufletul acestora cufundat în întuneric şi păcatul lor îl jigneau mereu pe Domnul: trimiţându-i pe lumea cealaltă, îi fereau astfel să persiste în greşeală! Atâtea atrocităţi au fost comise în numele iubirii de Dumnezeu încât, din ce în ce mai mult, cei care vorbesc despre această iubire îşi atrag numai suspiciune. De acum înainte, se doreşte întoarcerea spre oameni şi părăsirea acestei Divinităţi îndepărtate, imaginare, care nu era decât un pretext pentru a-i persecuta.

Adevărul este că, dacă nu învăţăm să îl iubim mai întâi pe Domnul, nu vom şti cum să îi iubim pe oameni, le vom provoca numai neplăceri, deoarece această iubire nu va fi nici inteligentă, nici luminată. Nu trebuie să ne încredem orbeşte în ceea ce iese din inima omului, fiindcă această inimă adăposteşte cu siguranţă nişte lucruri bune, dar şi lăcomia, violenţa, intenţia rea, posesivitatea, gelozia. Ah, da, inima umană este un beci întunecat de unde pot ţâşni toţi monştrii; ea trebuie deci să fie purificată, luminată, ceea ce putem face numai întorcându-ne spre Creator. Chiar atunci când ne gândim la creaturi, nu trebuie niciodată să îl uităm pe Creator pentru a nu ne pierde orientarea corectă.

Toţi cei care au predicat iubirea de oameni, la fel ca şi cei care au predicat iubirea de Dumnezeu s-au făcut vinovaţi de nişte greşeli foarte grave, iar ateii şi-au măcelărit mai feroce apropiaţii decât creştinii. Nu este cazul să mai demonstrăm: exemplul unor ţări supuse regimurilor politice ce s-au străduit să combată orice formă de religie şi spiritualitate este destul de elocvent; oamenii nu au fost nici mai liberi, nici mai fericiţi. Religia nu a greşit, oamenii nu înţeleg necesitatea de a se studia şi a căuta cele mai bune metode pentru a se îndrepta. De aceea, ei distrug tot ce ating: religia, dar şi filosofia, politica, ştiinţa, arta etc. Fiecare dintre aceste domenii devine ceea ce oamenii fac din el.

În loc să ne întrebăm dacă este mai bine să îl iubim pe Dumnezeu sau pe oameni, este mai util să ne decidem să efectuăm o lucrare interioară. Toţi cei care nu consideră această lucrare ca o prioritate se manifestă numai ca nişte fiinţe răufăcătoare; orice s-ar întâmpla în familie sau în societate, vor pricinui numai daune. De aceea vă voi repeta fără încetare: trebuie să înţelegem foarte clar ce reprezintă aceste două naturi: natura superioară şi natura inferioară

care, una şi alta, constituie fiinţa umană.

Atunci când întâlniţi pe cineva, să nu vă imaginaţi că veţi cunoaşte mai multe despre el aflând că este episcop, preşedinte, ministru, profesor, medic, avocat, preşedinte de companie, muncitor, ţăran etc. Nu veţi afla nici ceva în plus dacă vi se va spune că este sau nu însurat, că are sau nu copii: poziţia sa socială nu vă dă nicio garanţie despre felul în care se va comporta. Natura inferioară din om are ca unică preocupare să cerceteze domeniul în care se simte bine pentru a-şi manifesta nevoia de a domina, de a-şi potoli plăcerile şi a-şi satisface ambiţiile, şi toate aceste condiţii le poate găsi la fel de bine în activitatea unui episcop, a unui om de afaceri sau a oricărei alte persoane. Acela care nu a lucrat pentru a-şi stăpâni natura inferioară nu poate pretinde că ştie ce este iubirea: nu îl iubeşte nici pe Dumnezeu, nici pe oameni.

Iubirea este o forţă cosmică ce impregnează totalitatea psihismului nostru. Putem observa însă că iubirea de oameni ia diferite forme în funcţie de cum se manifestă mai bine prin intelect, inimă sau voinţă. Aceste manifestări se numesc, în funcţie de caz, iertare, bunătate, milă. Ele apar în noi din surse diferite, şi chiar dacă există o legătură între ele, aşa cum vom vedea, ele nu sunt de natură identică.

Chiar dacă iertarea este o calitate a inimii, ea este influenţată puternic de intelect. Numai cineva cu adevărat inteligent poate fi îngăduitor. De ce? Când înţelegem mai bine ceea ce este o fiinţă umană, diferiţii factori ai naturii sale profunde, influenţele ce le pot avea asupra comportamentului ei, condiţiile în care ea trăieşte, greutăţile întâmpinate, chiar dacă ea nu acţionează corect, nu ne putem arăta prea severi în privinţa ei. Rămânem lucizi, pentru că tocmai una dintre calităţile intelectului este luciditatea, dar suntem şi mai înţelegători. Cel care posedă anumite calităţi ale inimii, dar nu este inteligent, nu are o viziune largă asupra lucrurilor devine rapid arţăgos, intolerant, nemilos. Nimic nu este mai revelator pentru lipsa inteligenţei decât lipsa iertării, ce constituie o lipsă de înţelegere.

Istoria a arătat în ce fel creştinii, plini de iubire pentru Dumnezeu şi chiar de milă faţă de oameni, au persecutat, au închis şi au ars de vii, cele mai nobile şi mai pure fiinţe; în timp ce alte persoane, mai puţin iubitoare, dădeau dovadă de toleranţă, de respect, de umanism, pentru că erau inteligente. Veţi spune: „Oamenii care au

un intelect dezvoltat au însă şi un simţ critic foarte dezvoltat şi le lipseşte în general înţelegerea, ei pot fi chiar foarte răi". Ei bine, ceea ce este cu adevărat inteligent le lipseşte. Cu cât mai bine înţelegem lucrurile, cu atât mai mult ne lărgim viziunea şi devenim mai inteligenţi, mai îngăduitori.

Bunătatea este influenţată mai mult de inimă decât de intelect, şi de aceea se afirmă că oamenii buni sunt în general puţin proşti: ei simt atât de mult nevoia de a-i ajuta pe ceilalţi, încât devin naivi şi se lasă uşor manipulaţi. Bunătatea are însă mult de-a face şi cu voinţa. Cel care este bun este mereu împins să-şi manifeste bunătatea prin fapte, el se consumă pentru a-i ajuta pe alţii, sărindu-le în ajutor, scuturându-i chiar pentru a-i scoate din dificultăţi; deseori, sub o carapace dură se ascunde o inimă foarte bună. Chiar dacă nu este o calitate a intelectului, bunătatea reprezintă o formă de inteligenţă mai mult chiar decât îngăduinţa, fiindcă nu se mulţumeşte să îi cruţe pe ceilalţi, ea acţionează pentru binele lor. Acela care îşi consacră facultăţile mentale, timpul, forţele, pentru a veni în ajutorul aproapelui, este cel mai inteligent, deoarece adevărata inteligenţă presupune uitarea de sine pentru a te pune în slujba celorlalţi.

Cât despre milă, ea ar trebui să reprezinte cel mai înalt grad al iubirii, fiindcă este acea virtute care, alături de speranţă şi credinţă, este numită „virtute teologică", adică: care îl are pe Dumnezeu ca subiect. La origine „milostenia" definea iubirea omului pentru Dumnezeu, din care se năştea neapărat iubirea aproapelui: omul care îl iubeşte pe Dumnezeu trebuie să îl iubească şi prin aproapele său. Din păcate, acest cuvânt „milostenie" şi-a pierdut în timp semnificaţia sublimă, iar ceea ce numim acum milă se exprimă prin fapte ce pot să nu fie însoţite de niciun sentiment adevărat. Mulţi „dau de pomană", pentru că Biserica şi familia i-au învăţat că trebuie să dăruiască săracilor, să le sară în ajutor nefericiţilor. Atunci, ei dau câţiva bănuţi sau renunţă la câteva vechituri de care nu mai au nevoie şi sunt liniştiţi. Ei bine, toate acestea nu au nimic de-a face cu bunătatea.

Chiar dacă bunătatea se manifestă prin nişte fapte, ea nu se limitează la aceasta. Sunt necesare mai multe existenţe ale fiinţei umane pentru a dezvolta cu adevărat această virtute, în timp ce mila este adesea produsul unei mici educaţii. Câte persoane „caritabile" nu otrăvesc viaţa copiilor lor, a prietenilor şi a anturajului lor! Ele oferă poate mult la biserică şi operelor de binefacere, dar sunt detestabile.

Există multe persoane caritabile, dar întâlnim puţine cu adevărat bune.

Îngăduinţa, bunătatea, mila sunt deci nişte aspecte ale iubirii, dar nu cunoaştem încă adevărata iubire. Ea priveşte totalitatea fiinţei, şi numai cel care lucrează pentru a-şi dezvolta armonios intelectul, inima şi voinţa, poate cunoaşte iubirea, o poate simţi, o poate trăi şi dărui. Adevărata iubire este o stare de conştiinţă, cea mai înaltă ce o poate atinge o fiinţă umană. Este conştiinţa divină în împlinirea sa. Cel care este atins chiar pentru o secundă de această iubire, cade aproape fulgerat. Ceea ce simte în acea clipă este atât de frumos, de sublim, încât nu poate suporta, dar iubirea îl luminează, îl însufleţeşte şi îl învie. Evident, nu există nimic comun între această stare de conştiinţă şi ceea ce numim în general iubire, care este în realitate deseori numai o risipă de sentimente.

Este mai uşor să crezi decât să iubeşti. Credinţa nu vă obligă să vă deschideţi altora, să lucraţi, să mergeţi spre ei, să faceţi nişte sacrificii pentru ei. Credeţi şi sunteţi mândri de convingerile voastre, ce le apăraţi cu înverşunare fără să vă simţiţi obligaţi să manifestaţi înţelegere, simpatie, amabilitate, devotament în privinţa oamenilor. Priviţi în istorie: nu numai că religia a produs tot felul de orori şi de atrocităţi, dar cei care le-au comis au fost convinşi că şi-au făcut datoria. Manifestarea credinţei lor însemna a închide, a masacra, a distruge, a arde ca „eretici", ca „infideli", fără nicio consideraţie umană. Iar unii dintre ei erau convinşi că acţionează astfel din iubire pentru aproape: condamnându-i la rug, ei îl salvau de flăcările Infernului, la veşnica condamnare. Este extraordinară demenţa generată de fanatism în mintea unora dintre creştini! Şi desigur, Dumnezeu însuşi îi recompensa pentru aceste fapte bune… L-au întrebat însă ei mai întâi pe Domnul dacă era de acord să îi masacreze creaturile?

Este prima problemă ce ar trebui să şi-o pună toţi cei care, şi în vremea noastră, se declară „propovăduitorii credinţei" şi îşi închipuie că sunt instrumentele voinţei divine. În realitate, câte lucruri nu trebuie să cunoşti şi să realizezi pentru a deveni cu adevărat un instrument al voinţei divine! Aţâţi oameni confundă voinţa lor cu voinţa divină! O idee, o dorinţă îi străbate, o convingere îi proiectează într-o anumită direcţie, şi iată că ei execută aşa-zisa voinţă a Domnului! Pentru a cunoaşte voinţa Domnului şi a deveni un instrument al acestei voinţe trebuie să fi lucrat neobosit pentru a te descotorosi de slăbiciunile şi propriile limitări. Cum să se adreseze

Domnul unor instrumente atât de imperfecte pentru a le destăinui dorinţele sale? Trebuie să înţelegeţi că aici este valabilă legea cosmică a afinităţii: omul nu poate intra în legătură decât cu entităţile, curenţii ce corespund la ceea ce poartă în el, iar mulţi care îşi închipuie că îndeplinesc voinţa Domnului se pun în realitate în slujba unor entităţi întunecate.

Creştinul care doreşte să devină instrumentul voinţei divine nu are decât un singur lucru de făcut: să se conformeze învăţăturilor lui Iisus din Evanghelii. Ceea ce el a spus este simplu şi clar. Luaţi numai versetele: „*Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău*, *cu toată inima ta*, *cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău*. *Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi*". Cel care lucrează deci cu sinceritate aşezându-L pe Domnul în centrul vieţii sale şi învăţând să se comporte cu onestitate, bunătate, îngăduinţă faţă de aproapele său, poate pretinde să devină într-o zi instrumentul voinţei divine. Până atunci, el trăieşte în iluzie. Atât timp cât nu s-a purificat, cât nu şi-a pus ordine în sine, el nu devine instrumentul voinţei divine, ci al tuturor diavolilor care caută să pătrundă în oameni.

Adevărul este că fanaticii sunt de fapt nişte necredincioşi: dacă nu respectă credinţa altora, este pentru că ei înşişi nu au înţeles pe ce principii trebuie să şi-o bazeze pe a lor. Aceasta îmi aminteşte un episod din tinereţea mea din Bulgaria. De câte ori puteam, urcam pe muntele Musala. Într-o zi, coborând, am văzut deodată un om care se îndrepta spre mine. Imediat ce ne-am salutat, a scos o carte din buzunarul său. Era Biblia, şi a început să-mi citească nişte versete ce le comenta pe un ton agresiv, aruncându-mi nişte priviri furioase. Evident, el alesese nişte pasaje ce se refereau la furia divină şi la pedepse. Între timp, mi-a spus că este pastor protestant. Nu trebuie să-mi spună: mi-am dat seama imediat!

Am început prin a-l asculta cu răbdare… Am uitat desigur ceea ce îmi povestise, cu excepţia faptului că era vorba despre credinţă, despre păcat şi pedeapsa veşnică; îmi amintesc însă că era foarte frig, fiindcă Musala se află la o înălţime de aproape 3.000 de metri. La un moment dat, obosit totuşi de aceste discursuri ameninţătoare, l-am oprit: „Domnule pastor, vă ascult, şi fiindcă sunteţi pastor, pot să vă spun mai întâi că dacă aţi fi citit mai bine Evangheliile, nu aţi fi aruncat nişte priviri furioase asupra mea şi a tuturor sărmanilor oameni. Vreţi să mă convingeţi că nu se găseşte nimic deasupra Bibliei căreia, în

numele credinţei voastre, sunteţi gata să sacrificaţi întreaga specie umană… Ei bine, eu vă asigur că, dacă ar trebui să aleg între Biblie şi dumneavoastră, aş putea arunca această carte aici în prăpastie, în timp ce pe dumneavoastră, care sunteţi o Biblie vie, aş face totul să vă păstrez sănătos şi în siguranţă".

Nu v-aş putea descrie expresia de stupefacţie de pe chipul său. Evident, cuvintele mele l-au scandalizat, dar totuşi i-au plăcut fiindcă tonul său s-a mai calmat, trebuie să îşi fi spus: „Iată cel puţin cineva care mă apreciază cu adevărat, fiindcă între Biblie şi mine, m-a ales pe mine să îl salvez". Învăţase că este o Biblie vie. Apoi, am văzut că tremura de frig şi i-am umplut o cană cu ceai din termosul meu pe care i-am oferit-o: „Beţi puţin". El a luat ceaşca şi a început să bea. El bea… mă privea… el bea… şi mă privea… Am băut şi eu şi era mai bine. Iată o conversaţie pe muntele Musala cu un pastor care îşi închipuia că îşi îndeplineşte misiunea ameninţându-mă în numele Bibliei!

Cuvântul „Biblie" înseamnă carte. Adevărata Biblie, adevărata Carte este însă Cartea Naturii vii, adică universul creat de Dumnezeu şi fiinţa umană zămislită de El după imaginea acestui univers şi căreia i-a insuflat spiritul său. Toate cărţile sfinte îşi au originea în această mare Carte, şi fiecare prezintă anumite fragmente. Numai Cartea Naturii este completă şi inseparabilă, iar dacă nu aţi învăţat să o citiţi, veţi frunzări întreaga viaţă Biblia şi nu veţi înţelege mare lucru. Nişte fanatici agită în aer Biblia, Coranul sau alte cărţi sfinte care, chiar dacă sunt de inspiraţie divină, nu vor putea înlocui această carte în care Creatorul a înscris totul: omul. Această carte posedă tot ceea ce nici Biblia, nici celelalte cărţi sfinte nu posedă: un suflet şi un spirit pline de viaţă, nemuritoare.

Teologii nu pot descifra corect Biblia fiindcă nu au ştiut să descopere toate misterele fiinţei umane. Desigur, dacă mă ascultă, ei vor protesta şi comenta. Eu nu am însă timp de discuţii, eu ştiu numai că, dacă există nişte cărţi sfinte, înseamnă că au fost nişte fiinţe capabile să traducă realităţile spirituale ce le descopereau în ele însele şi în univers.

Oamenii sunt curioşi: ei sunt mândri şi se laudă cu tot felul de lucruri nesemnificative, dar rămân inconştienţi faţă de ceea ce îi face atât de preţioşi, de neînlocuit, unici. Nu îi interesează prea mult că Domnul i-a zămislit după chipul său, că ei conţin toate minunile Cerului şi ale pământului. O carte are însă valoare în ochii lor şi au

masacrat milioane de creaturi din cauza unei cărţi.

Cărţile sfinte din toate religiile sunt nişte opere foarte preţioase, eu nu voi afirma contrariul; dar o fiinţă umană este şi mai preţioasă fiindcă este vie şi poartă în sinea sa întreg universul. De ce salvăm nişte cărţi dacă trebuie să persecutăm adevăratele cărţi, cărţile vii? Vă închipuiţi că nu va mai exista niciun mijloc de a afla adevărul deoarece cărţile sfinte ar dispărea? Nicicum. Ele ar putea fi refăcute, fiindcă îşi au originea în lumea de sus, în zodiac, în stele, şi deopotrivă în fiinţa umană. În loc să înţeleagă aceasta, teologii s-au concentrat asupra textelor: ei notează, compară, comentează. Să părăsească însă puţin aceste texte, să privească în altă parte, mai sus, mai departe, în viaţă, şi vor înţelege mai bine! Pentru că textele rămân aşa stereotipe, în timp ce viaţa evoluează, iar oamenii au nevoie de altă hrană. Este interesant desigur din punct de vedere intelectual să faci exegeza, dar pentru viaţa spirituală aceasta nu are prea mare valoare.

Credinţa lipsită de iubire duce la fanatism, şi este cel mai rău lucru ce se poate întâmpla oamenilor, fiindcă îi deposedează de spirit şi devin astfel nişte monştri. Ei poartă numai numele Domnului pe buze şi sunt gata să distrugă întreaga lume pentru slava sa… Dar când au nişte încercări de străbătut, când devin victimele unor catastrofe: epidemii, inundaţii, cutremure de pământ, foamete, cine vine să îi scuture? Nişte necredincioşi. Fiindcă credincioşii sunt ocupaţi să bodogănească nişte rugăciuni Domnului pentru ca El să sară în ajutorul victimelor. Sau mai rău, unii interpretează aceste nenorociri ca o pedeapsă cerească şi se bucură că Dumnezeu şi-a vărsat furia asupra necredincioşilor.

Da, ne întrebăm care este acel ferment de insensibilitate conţinut în credinţă. De aceea credincioşii îi descurajează adesea pe alţii să creadă. Prin concepţiile lor atât de înguste, ei se închid în religia lor şi dau Divinităţii o imagine respingătoare, monstruoasă. Ceea ce nu îi împiedică să repete că Dumnezeu este Iubire. Li s-a spus şi ei o repetă! în acest caz ei au multe progrese de făcut dacă vor cu adevărat să se creadă că Dumnezeul lor este Iubire!

În principiu, credinţa şi iubirea nu sunt două lumi separate, ele sunt legate şi se susţin. Dar atât timp cât nu am înţeles ce este adevărata credinţă, iubirea nu poate exista. Şi invers, atât timp cât nu ştim să ne manifestăm iubirea, nu putem pretinde că avem credinţă. Este normal să avem o credinţă şi să o apărăm, dar a dori să o

impunem altora, nu, aceasta nu mai înseamnă credinţă, ci fanatism.

Mulţi îşi închipuie că, găsind adevărul, au sarcina să îl predice peste tot. Nu, fiindcă trebuie să ştim mai întâi că există numai nişte adevăruri subiective. Chiar dacă toţi oamenii posedă o structură identică (ei au toţi un spirit, un suflet, un intelect, o inimă, o voinţă), ei sunt toţi diferiţi ca sensibilitate, înţelegere, nevoi, aspiraţii, şi nu pot deci avea aceeaşi percepţie a lucrurilor. Când se ceartă pretinzând fiecare că posedă adevărul, nu se ajunge la nimic. Veţi spune: „Nu există deci adevăr?" Ba da. Cu cât omul se înalţă interior, cu atât mai mult el se detaşează de interesele sale personale, se purifică mai mult, se lasă mai mult pătruns de lumina divină şi se apropie mai mult de adevăr. Este însă imposibil de afirmat că el va putea cunoaşte într-o zi adevărul ca principiu absolut. Singurul lucru ce poate fi afirmat cu certitudine este că, descotorosindu-ne de toate straturile întunecate create în jurul nostru de gândurile şi sentimentele noastre obscure şi prost stăpânite, ne apropiem de el. În acel moment, nu mai simţim nevoia să predicăm altora şi nici să îi combatem.

Adevărul nu ni se va prezenta niciodată ca un lucru evident ce se impune, şi cu atât mai puţin nu îl vom putea apoi impune altora. Prin viaţa noastră psihică, echilibrată, cumpătată, noi trebuie să fim capabili să găsim adevărul... sau poate nu îl vom găsi niciodată. Adevărul este numai rezultatul capacităţii noastre de perfecţionare. Mulţi trebuie să înceteze să se mai mândrească că aparţin singurei religii adevărate. Nu certificatul lor de botez este important, ci strădaniile ce le depun zilnic pentru a se deprinde de slăbiciunile lor: este singurul semn că aparţin adevăratei religii.

Credincioşii trebuie să se debaraseze de această iluzie că aceste crezuri ale lor reprezintă nişte articole de credinţă valabile pentru toţi. Dacă vă hotărâţi să urmaţi un învăţământ spiritual, nu povestiţi aceasta peste tot, încercaţi să îl aplicaţi cu înţelepciune şi lăsaţi-i pe alţii în pace. Această precauţie este folositoare mai ales la început, fiindcă la început nu sunteţi interior nici puternici, nici bine înarmaţi. Nu este uşor de înţeles ce este cu adevărat spiritualitatea; cel care nu a început prin a se pune la punct pe sine însuşi poate avea un comportament aberant.

Sub pretext că trebuie să se desprindă de materie, anumiţi „spiritualişti" cad pradă unor excese inverse, şi nu mai ţin cont de igienă, de estetică sau de bunul simţ. Ca şi cum spiritul ar fi fericit în

murdărie, urâţenie şi nerozie! Veţi spune: „Dar anumiţi asceţi…” Oh, nu este atât de sigur că toţi cei care se prezintă ca nişte asceţi s-au apropiat cu adevărat de spirit. Căutarea unor privaţiuni poate fi o manifestare patologică. Există oameni care se complac în suferinţă şi rele tratamente, iar alţii se lăfăie în plăceri. Aceasta nu este o dovadă de spiritualitate.

Voi aborda acum un subiect delicat. Simţindu-şi vocaţia, cel care se decide să urmeze un învăţământ spiritual este nevoit să-şi schimbe multe lucruri în maniera de a gândi şi în obiceiurile sale. Nu este totdeauna uşor, dar în plus, el nu este singur: există familia, prietenii, vecinii, colegii de serviciu care nu acceptă poate aşa uşor această schimbare, fiindcă le deranjează şi lor obiceiurile. Ce este deci de făcut? Atunci când vă aflaţi într-o astfel de situaţie, pentru că nu o puteţi evita nicicum, arătaţi că aţi înţeles că iubirea este mai mare decât credinţa. Străduiţi-vă să nu îi faceţi pe ceilalţi să sufere şi desigur nici să nu îi părăsiţi.

Dacă prin comportamentul vostru exagerat, fanatic, puneţi pe cineva în situaţia de a deveni agresiv şi a se cufunda în materialismul său dorind să îi arătaţi prea mult spiritualitatea voastră, sunteţi responsabili. Ştiind să vă arătaţi înţelegători, răbdători, poate că veţi reuşi să îl faceţi să vă accepte noua viaţă. În timp ce, dacă sunteţi intransigenţi, nu numai că nu îl veţi convinge, dar îl veţi face şi mai ostil, mai răzbunător, şi veţi intra în asemenea complicaţii încât veţi comite şi voi nişte greşeli grave.

Deoarece credinţa, crezurile nu sunt separate de existenţa cotidiană, lucrurile sunt totdeauna mai delicate decât ne închipuim. Din clipa în care vă hotărâţi să îmbrăţişaţi o religie, o filosofie spiritualistă, şi să îi aplicaţi principiile, veţi întâmpina nu numai nişte obstacole în voi înşivă din cauza tuturor eforturilor ce trebuie depuse, dar şi nişte greutăţi faţă de ceilalţi care nu înţeleg neapărat schimbările ce s-au petrecut în voi. Ei bine, să ştiţi că tocmai aceste greutăţi, felul în care le rezolvaţi, vor arăta calitatea, autenticitatea credinţei voastre. De exemplu, nu este de ajuns să spuneţi: „Ah, acum când cunosc învăţământul Fraternităţii Albe Universale, îmi voi schimba complet viaţa, şi nu-mi pasă ce gândesc apropiaţii mei; dacă ei sunt nefericiţi, ostili, furioşi, nu este treaba mea”. Ba da, este problema voastră fiindcă viaţa voastră spirituală va depinde de maniera în care aţi rezolvat această problemă.

Viaţa noastră interioară se sprijină pe doi stâlpi: credinţa şi iubirea, şi trebuie deci să lucrăm asupra acestor doi stâlpi. Unii oameni de ştiinţă vor să distrugă credinţa spunând: „Vă vom elibera de toate superstiţiile”. Cât despre iubire, filosofii sunt cei care o dispreţuiesc: ei văd în diferitele sale manifestări (bunătate, blândeţe, umilinţă) o formă de slăbiciune şi subjugare, trebuie dezvoltat numai intelectul. Iată ce confruntări apar în perspectivă! Eu nu sunt duşmanul nici al ştiinţei, nici al filosofiei, eu constat numai că cei doi stâlpi ai templului nostru interior s-au clătinat puternic, iar dacă nu facem nimic să îi îndreptăm, întreg edificiul se va prăbuşi. Cum să mai vorbim despre speranţă când nu mai există iubire şi credinţă?

Pentru a evita greşelile şi excesele generate de credinţă, nu trebuie să o separăm niciodată de iubire, ci dimpotrivă să o supunem iubirii, fiindcă iubirea este totdeauna mai mare decât credinţa. Atunci când am înţeles aceasta, nu ne mai întrebăm dacă trebuie să îl iubim pe Domnul sau pe oameni: iubim pe Domnul şi pe oameni pentru că iubirea de oameni vine din iubirea de Domnul. Acesta este sensul cuvintelor lui Iisus adresate unui cărturar pe care le voi menţiona imediat: „*Învăţătorule, care poruncă este mai mare în Lege? El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea şi întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. În aceste două porunci se cuprind toată legea şi prorocii*”. Este inutil deci să mai discutaţi, să tergiversaţi. Dacă nu îl iubiţi mai întâi pe Domnul, vor exista mereu câteva lacune în iubirea voastră faţă de aproape.

Veţi spune: „Cum putem însă şti dacă credem cu adevărat în Dumnezeu şi dacă îl iubim?” Este simplu: dacă sunteţi recunoscători, dacă vă gândiţi să îi mulţumiţi. Este exact contrariul a ceea ce fac în general oamenii. Ei îşi afirmă credinţa în Domnul, îşi închipuie că îl iubesc, dar această credinţă şi iubire se manifestă deseori numai prin nişte cereri: Dumnezeu trebuie să vegheze asupra lor, să îi ocrotească, să le dea tot ce-şi doresc, iar dacă nu o face, ei nu vor mai crede în El, nu îl vor mai iubi. Da, aceasta este credinţa şi iubirea multor credincioşi: nişte cereri şi reproşuri, iată de ce credinţa lor este şovăitoare şi iubirea lor este atât de schimbătoare.

Pentru cei mai mulţi oameni, a iubi înseamnă a cere ceva. Da, în traducere literală! Astfel se comportă faţă de Domnul şi faţă de

persoanele pe care pretind că le iubesc: le urmăresc cu cererile lor şi sunt mereu nemulţumiţi orice ar primi. Iată încă un criteriu: vreţi să ştiţi dacă iubiţi cu adevărat fiinţele? Este simplu: le sunteţi recunoscători? Dacă nu aveţi nimic să le cereţi, dacă simţiţi că trebuie să le mulţumiţi prin cuvinte – sau numai cu ajutorul gândului – fiindcă există, atunci da, puteţi fi siguri că le iubiţi. Altminteri, numiţi-vă cum doriţi sentimentele, dar în orice caz nu este vorba despre iubire.

O mare lumină se va produce în conştiinţa oamenilor în ziua în care ei vor învăţa să mulţumească Domnului orice s-ar întâmpla: pentru ceea ce El le dă şi pentru ceea ce nu le dă. Prin recunoştinţă ei vor ajunge la acea stare de conştiinţă în care credinţa şi iubirea fac un tot. Iar când s-au înălţat până aici, această iubire pentru Domnul se va răsfrânge în mod benefic asupra oamenilor. În mintea şi inima celui care este preocupat zi şi noapte să mulţumească Domnului şi creaturilor, nu mai există loc pentru nicio formă de fanatism.

Există tot felul de cărţi care ne învaţă cum să medităm, ce formule să pronunţăm în timpul meditaţiilor… Nu neg faptul că ele pot fi frumoase, utile şi eficace. Dar există un cuvânt ce nu este menţionat deloc, un cuvânt care pentru mine este cel mai puternic dintre toate, un cuvânt ce luminează, armonizează, vindecă: este cuvântul „mulţumesc”. Am încercat multe metode în viaţă, am făcut multe experienţe, dar în ziua în care m-am obişnuit să pronunţ în mod constant cuvântul „mulţumesc”, am simţit că posedam o baghetă magică capabilă să transforme totul. Desigur, sunteţi dezamăgiţi: „Oh, numai pentru atât!” Dacă ar fi fost formulă tibetană sau cel puţin cuvântul „OM”, atunci da, imediat curiozitatea voastră s-ar fi stârnit. Ei bine, nu, este pur şi simplu „mulţumesc”. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc… iar dacă ştiţi cum să îl pronunţaţi, acest cuvânt va face o lucrare în profunzimea fiinţei voastre.

Nimic nu este mai important decât să îi mulţumiţi Domnului: „Îţi mulţumesc Doamne, îţi mulţumesc din inimă, din tot sufletul, cu tot gândul şi spiritul meu, îţi mulţumesc”. Aveţi în faţă eternitatea ca să verificaţi valoarea acestui cuvânt, fiindcă nu o puteţi face într-o săptămână sau două. Repetaţi-l cât de des puteţi şi într-o zi veţi înţelege că el valorează aur, mai mult ca aurul.

Articol X. Cap. 10 – Cum să ne bazăm încrederea în fiinţe

Nevoia de a crede nu numai în ceva, dar şi în cineva se manifestă la oameni în toate manierele posibile. Iar atunci când ei nu doresc sau

nu pot crede în Domnul, sunt îndemnaţi să divinizeze bărbatul sau femeia iubită, un monarh, un şef de stat, un artist, un filosof, un savant… un sportiv! Veţi replica că exagerez, că nu ajung să îi divinizeze. Cum se numeşte însă a-ţi pune întreaga speranţă într-o fiinţă, şi în funcţie de caz, să depindă de aceasta propria bucurie, soluţionarea tuturor problemelor materiale, sensul vieţii?… Desigur, până în ziua în care vor descoperi că s-au hrănit cu nişte iluzii.

Este oare atât de rău să trăim cu nişte iluzii rele despre oameni? Oh nu, fiindcă iluziile sunt cele care ne permit deseori să trăim! înainte de a fi capabili să înţelegem, să simţim că Dumnezeu, Creatorul tuturor lumilor, este singurul în care ne putem încrede în mod absolut, noi facem nişte experienţe fericite sau nefericite datorită cărora ne instruim.

Deoarece îi spune că o iubeşte şi se arată generos faţă de ea, o soţie crede în fidelitatea soţului ei şi este fericită. Adevărul este că el are o amantă sau chiar mai multe! Ce este oare mai bine? Ca aflând adevărul ea să se prăbuşească, sau să nu ştie nimic şi să continuă să trăiască liniştită cu iluziile ei?… Nu mă voi pronunţa, aceasta depinde de persoane. Unele experienţe care le distrug pe unele sunt pentru altele nişte ocazii de a se întări. Aş menţiona numai că, oricare ar fi persoanele, oricare le-ar fi nivelul de evoluţie interioară, sarcina lor este de a-şi folosi experienţele pentru a se instrui şi perfecţiona.

Fie că doresc sau nu, oamenii trebuie să trăiască unii cu alţii, ei depind unii de alţii, şi pot exista între ei nişte legături numai dacă acestea sunt bazate pe un minimum de încredere. Priviţi momentul în care vă urcaţi în maşină: dacă vă puneţi nişte întrebări privindu-i pe ceilalţi automobilişti pe care îi zăriţi pe drum (oare sunt ei atenţi, prudenţi, sobri?) nu veţi putea înainta; în mod inconştient, le acordaţi încredere. Dacă luaţi trenul sau avionul, acordaţi încredere conductorului, pilotului. Iar când cumpăraţi de mâncare dintr-un magazin, nu staţionaţi mult timp pe trotuar întrebându-vă dacă trebuie sau nu să intraţi, dacă hrana care vi se va vinde este otrăvită… Această încredere este atât de normală încât nu vă mai daţi seama. Datorită ei viaţa în societate este posibilă: fiecare acţiune, fiecare intervenţie, fiecare iniţiativă constituie o dovadă de încredere.

Câte gesturi nu presupun deopotrivă o încredere mutuală! Cineva vă întinde un obiect: sunteţi siguri că nu îl va lăsa din mână înainte să-l prindeţi. Dacă vă deschide în faţă o uşă, făcându-vă semn

să treceţi, vă gândiţi că nu va dori în ultima clipă să treacă în acelaşi timp cu voi, îmbrâncindu-vă sau închizând-o brusc ca să vă răstoarne. Iar atunci când voi înşivă schiţaţi un gest, ceilalţi presupun că nu îl veţi întrerupe brusc. Traversaţi o stradă: ajungeţi în mijloc, ezitaţi şi vreţi să vă întoarceţi, dar puteţi provoca un accident deoarece automobili ştii care v-au văzut au avut încredere în voi: v-aţi angajat în traversare şi ei s-au gândit că ajungeţi până la capăt. Ei bine, fiecare dintre aceste exemple poate fi transpus în toate celelalte domenii ale existenţei.

Încrederea se manifestă din clipa în care ne trezim dimineaţa. Ca să începem o zi, trebuie să avem încredere. Dacă atunci când plecăm de acasă, ne întrebăm: „Oare ce mi se va întâmpla? Cineva mă va ataca… o maşină mă va accidenta… un ghiveci cu flori va cădea de la o fereastră şi mă va omorî", viaţa va deveni un infern. Chiar şi cele mai neîncrezătoare fiinţe sunt obligate să aibă un minimum de încredere. Existenţa este bazată pe încredere, pe credinţă.

Vreau să mă înţelegeţi bine acum: eu nu vă spun că puteţi înainta în viaţă cu ochii închişi şi încrezându-vă în toată lumea. Această problemă a încrederii este destul de complicată, şi de aceea întâlnim în lume oameni care se plâng că au fost înşelaţi, abuzaţi şi decepţionaţi de alţii. De ce? Fiindcă nu au înţeles încă că oamenii răspund încrederii lor numai în funcţie de ceea ce sunt, de experienţele ce le-au făcut deja în viaţă şi de lecţiile ce le-au primit.

Dacă nu ştiţi să vă alegeţi persoanele cărora doriţi să vă destăinuiţi, să le cereţi sfatul sau să vă asociaţi, să nu vă miraţi apoi dacă veţi întâlni nişte decepţii. Vă simţiţi înşelaţi, trădaţi? Oamenii au fost însă de bună credinţă, nu au dorit nici să vă înşele, nici să vă trădeze, ei au acţionat numai în funcţie de capacităţile, de posibilităţile lor, şi nu au corespuns aşteptărilor voastre, nu este greşeala lor. Depindea de voi să fi fost lucizi şi să fi cumpănit cu atenţie toate speranţele puse în ei.

Veţi spune că aveţi nevoie să fiţi susţinuţi, ajutaţi, iubiţi… Desigur, dar din nefericire aceasta nu vă poate determina să acordaţi încredere primului venit ce pare că ar corespunde puţin dorinţelor voastre. Înţelegeţi o dată pentru totdeauna că nu veţi întâlni niciodată o persoană care să corespundă exact cerinţelor voastre. Iar dacă aveţi nevoie de nişte prieteni, de nişte consilieri, învăţaţi cel puţin să îi alegeţi. Oamenii sunt cum sunt, nu este înţelept să aşteptaţi de la ei mai mult decât pot da, şi cu atât mai mult să le reproşaţi că nu v-au dat.

Eu vă repet, depinde de voi să observaţi, să studiaţi şi să vedeţi în cine puteţi avea încredere. Există persoane cărora le puteţi încredinţa orice lucrare, ea se va finaliza; altele cărora le puteţi lăsa fără teamă casa voastră şi chiar portmoneul, ele nu se vor atinge de nimic; altora le puteţi împărtăşi preocupările voastre şi chiar cele mai intime secrete, ele nu vor trăda niciodată. Numai că depinde de voi să ştiţi ce puteţi încredinţa fiecăruia. Dacă sunteţi obsedaţi de dorinţele şi nevoile voastre, nu puteţi fi lucizi; să nu vă miraţi atunci că întâlniţi nişte decepţii.

Câţi oameni nu s-au prăbuşit fiindcă s-au simţit trădaţi! Ei repetă: „Cum a fost posibil?... El mi-a promis... ea mi-a jurat...” Desigur, li s-au făcut nişte promisiuni frumoase, dar ei nu trebuiau să fie atât de creduli! Cei mai mulţi bărbaţi şi femei fac nişte promisiuni asemenea copiilor, închipuindu-şi cu adevărat că le pot ţine. Atunci când promit, ei sunt sinceri, convinşi că vor face ce au spus. Dar ei nu se cunosc, nu ştiu cât de slabi, de limitaţi sunt, iar când vine momentul, ei cedează, vă trădează; este normal, trebuia să ştiţi dinainte că aşa se va întâmpla. Nu trebuie să cereţi niciodată oamenilor ceva ce nu le stă în putinţă. Sau le puteţi cere, oferindu-le ocazia să se depăşească, dar trebuie să rămâneţi lucizi şi să ştiţi la ce să vă aşteptaţi; chiar posedând cea mai mare voinţă din lume, ei nu vor putea poate răspunde aşteptărilor voastre.

Înainte de a vă baza pe fidelitatea cuiva, întrebaţi-vă mai întâi cine este şi dacă va fi mereu la înălţime. Iar dacă vă trădează, este numai vina voastră. De ce vă închipuiţi că Divinitatea vă va pune în cale exact persoana pe care o visaţi? O femeie întâlneşte un bărbat, şi în timp ce ea îşi face planuri, el este preocupat, prin priviri, promisiuni şi o mimică suavă, cum să o exploateze pe această naivă care crede tot ce el îi povesteşte. De asemenea, mulţi bărbaţi cad şi ei victime aceloraşi tertipuri! Aceste păţanii nu se limitează numai la domeniul sentimental; lumea afacerilor, a politicii, întreaga viaţă din societate este deseori bazată pe nişte promisiuni neîndeplinite. Este aproape imposibil să nu fii agresat într-un moment sau altul, dar trebuie cel puţin să tragi nişte concluzii din aceste experienţe.

Există oameni care se încăpăţânează să rămână creduli oricare ar fi decepţiile întâlnite. Ei îşi dau seama că au fost înşelaţi, dar s-ar spune că au uitat şi se lasă din nou păcăliţi... De ce? S-ar spune că experienţa nu le-a folosit la nimic, ca şi cum nu ar fi existat nicio

continuitate în viaţa lor. psihică, ca şi cum lecţia primită nu le-a fost deloc folositoare pentru următoarea experienţă. După fiecare păţanie nefericită ei plâng, se văicăresc, se jură că nu vor mai cădea în nicio capcană. Dar cum situaţiile nu se prezintă niciodată în acelaşi fel, ei nu sunt atenţi: se gândesc că următoarea ocazie va fi diferită, că vor găsi în sfârşit ce îşi doresc, şi se lasă din nou ademeniţi. Iar alţii, fiindcă au fost decepţionaţi o singură dată, nu mai au încredere niciodată în nimeni. Nici această atitudine nu este mai bună! Vă veţi întreba: „Ce este atunci de făcut? Cum să ştim în cine să avem încredere?”

În realitate, dacă vă întrebaţi: „Cum să ştim în cine putem avea încredere?”, eu v-aş răspunde că nu puneţi corect întrebarea. Eu vă repet mereu că fiinţa umană este formată din două naturi: o natură superioară şi o natură inferioară. Dacă cineva v-a decepţionat, v-a înşelat, înseamnă că nu aţi fost nici lucizi, nici clarvăzători: aţi acordat încredere naturii sale inferioare. De ce nu aţi fost lucizi şi clarvăzători?... Cu siguranţă fiindcă încrederea ce i-aţi acordat-o a fost deopotrivă inspirată de natura voastră inferioară. Judecaţi cu sinceritate: ce aţi aşteptat de la acea persoană? Să vă ajute să deveniţi mai buni, mai înţelepţi, mai exigenţi faţă de voi înşivă?... Nu aţi aşteptat mai degrabă să vă satisfacă pofta voastră de plăcere şi confort, dorinţele arzătoare, ambiţiile şi toate gândurile voastre rele?

Aşteptaţi iubire de la un bărbat sau de la o femeie? O puteţi obţine, dar dacă în această iubire domină senzualitatea, ea nu va dura. De ce? Deoarece Creatorul nu a dat viaţă lungă unor sentimente inspirate de instincte: ele sunt plămădite dintr-o materie grosieră, fărâmicioasă şi perisabilă, iar dacă vă bazaţi pe ele trebuie să vă aşteptaţi la nişte decepţii. Numai manifestările naturii superioare, ale Divinităţii în fiecare fiinţă nu vă vor decepţiona niciodată. Este mai bine să vă feriţi de manifestările pur umane sau animale. Observaţi că încrederea este un ajutor, iar neîncrederea un altul; ele fac nişte minuni dacă sunt puse fiecare la locul potrivit. Oamenii acordă mai degrabă încredere asociatului sau bancherului lor, iar neîncrederea lor se îndreaptă spre Domnul... Atunci când bancherul le vorbeşte, trebuie să îi asculte sfaturile atât de utile, de preţioase. Dar ce interes au să asculte vocea Domnului?...

Totul depinde deci de voi: atât timp cât natura voastră inferioară se adresează oamenilor pentru a obţine ceva de la ei, vă puteţi aştepta ca natura lor inferioară să vă răspundă. Iar ea vă va

răspunde prin mijloacele sale specifice: calculele, înşelăciunea, trădarea, perfidia. Veţi suferi cu siguranţă, dar spuneţi-vă atunci că eul vostru inferior este cel care suferă. Eul vostru Superior nu este atins, el surâde, şi chiar se bucură, aplaudă, fiindcă aţi primit o lecţie meritată.

Se poate de asemenea întâmpla ca Eul vostru Divin să dorească să se adreseze Eu lui Divin al altei persoane, dar să vă răspundă eul ei inferior, arătându-vă nerecunoştinţă sau făcându-vă rău. Veţi fi desigur decepţionaţi, dar această decepţie nu vă va atinge prea mult, fiindcă Eul Divin este insensibil la acest gen de atacuri. Şi mai ales pentru că, binele şi răul făcute altora, ni le facem deopotrivă şi nouă. Acest bine pe care aţi dorit deci să îl faceţi şi care a fost respins rămâne în jurul vostru, în voi: este o carapace protectoare; atacurile nu vă mai ating.

Înţelegeţi acum cum se pune problema? Nu trebuie să vă întrebaţi dacă puteţi avea încredere în alţii şi, în funcţie de temperamentul vostru optimist sau pesimist, să răspundeţi prin da sau nu. Răspunsul corect la această întrebare nu este o problemă de temperament. Putem avea încredere în oameni atunci reuşim să atingem natura lor superioară, dar trebuie să ne aşteptăm la toate catastrofele dacă ne răspunde natura lor inferioară. Important este deci să avem acest discernământ. Vă întrebaţi cum să îl dobândiţi?

În urmă cu mai mulţi ani, v-am vorbit despre modelul interior. Să începem printr-un exemplu foarte simplu. Să presupunem că aţi zugrăvit pereţii camerei voastre şi aţi cumpărat un material nou pentru perdele; desigur, vă doriţi armonizarea culorilor şi luaţi o mică mostră din culoarea pereţilor pentru a o arăta vânzătorului; orice sugestie aţi primi pentru a cumpăra un anumit material, datorită acestei mostre veţi putea lua decizia corectă: ea vă serveşte ca referinţă.

Cunoaşteţi toate acestea, dar când este cazul să discerneţi natura fiinţelor sau a evenimentelor, oare ce criterii aveţi? Veţi replica că problema alegerii comportamentului în viaţă nu se aseamănă cu aceea a alegerii unei vopseli sau ţesături. Da, dar este doar o imagine pentru a vă face să înţelegeţi. Toate sufletele omeneşti au ieşit din sânul Divinităţii şi au înscrise în ele nişte „mostre" a ceea ce reprezintă adevărata înţelepciune, adevărata iubire, adevărata frumuseţe, adevărata dreptate. Ele rămân însă îngropate sub nenumărate straturi de opinii eronate, de false viziuni, de gusturi depravate, fiindcă cei mai mulţi oameni nu au învăţat să caute în sinea lor aceste urme celeste şi

să le însufleţească. Să nu se mai mire apoi că, neavând niciun reper orientativ, ei se vor rătăci mereu.

Vă veţi întreba cum puteţi găsi acest model interior. Mai întâi, studiind viaţa şi învăţământul fiinţelor care ne-au dat un exemplu de înţelepciune, de integritate, de bunătate, de dreptate, de dezinteres, de sacrificiu, legându-ne de ele. Dar în acelaşi timp, trebuie să coborâm în profunzimea fiinţei noastre pentru a descoperi acolo această claritate pe care nu o sesizăm aproape deloc. Prin judecată, rugăciune, meditaţie, printr-o disciplină de viaţă, putem străbate toate aceste straturi opace şi să regăsim această lumină, singura ce ne poate lumina asupra alegerilor ce le avem de făcut. Fiecare poartă în el măsura a ce este bun, a ce este drept, a ce este frumos, el trebuie să o ştie şi să ştie că este deopotrivă adevărat şi pentru ceilalţi. Când veţi deveni toţi conştienţi de acest adevăr, de fiecare dată când vă veţi întâlni, nu veţi mai risca să vă antrenaţi reciproc în dezordine şi întuneric, ci vă veţi ajuta să păşiţi pe drumul Cerului.

Să nu veniţi acum să îmi reproşaţi, aşa cum au făcut-o unii: „Oh Maestre, ne-aţi spus că trebuie să fim deschişi faţă de ceilalţi, am dorit să vă urmăm sfaturile şi iată: am fost decepţionaţi, înşelaţi, jigniţi…” Desigur, eu sunt mereu vinovat. V-am spus oare că trebuie să fiţi orbi? Nu, nu-i aşa? Dacă vedeţi deci pe cineva comportându-se nedrept, necinstit, cu răutate, nu închideţi ochii în voi spunându-vă că, întrucât trebuie să acordaţi încredere, nu trebuie să îi observaţi defectele. Dimpotrivă, trebuie să aveţi ochii bine deschişi, să nu vă faceţi iluzii, ci să căutaţi în acelaşi timp, prin atitudinea voastră, mijloacele de a neutraliza manifestările negative la acea persoană, încercând chiar să treziţi manifestările naturii sale divine. Adevărata încredere se bazează pe vigilenţă, nu pe orbire.

Singura manieră de a vă rezolva corect relaţiile cu ceilalţi este de a nu pierde niciodată din vedere problema celor două naturi: inferioară şi superioară. Să aveţi încredere, în voi şi la ceilalţi, numai în natura divină. O fiinţă umană este ca o bancă în care vă depozitaţi capitalul. Atenţie deci, asiguraţi-vă mai întâi dacă banca este solidă, sigură, altminteri veţi risca să pierdeţi totul. Fiind şi voi o bancă, străduiţi-vă să fiţi o bancă demnă de încredere. Problema nu se limitează la a şti dacă puteţi să acordaţi sau nu încredere altora; întrebaţi-vă dacă şi ei pot avea încredere în voi, şi încercaţi să le meritaţi încrederea. Mai ales acest lucru trebuie să aibă cu adevărat

importanţă.

Aş mai adăuga ceva la acest subiect: puteţi fi victima unor mari nedreptăţi din partea oamenilor se poate ca ei să vă umilească, să vă batjocorească, până când vă pierdeţi încrederea în voi înşivă. Dacă sunteţi cu adevărat nevinovaţi, faceţi tot ce puteţi în sinea voastră ca să rezistaţi. Ce vă pasă ce gândesc nişte oameni atât de orbi? Ei calomniază, ei judecă, ei condamnă, dar de ce să acordaţi atâta importanţă părerii lor? De ce să îi consideraţi ca o ultimă instanţă? Dacă sunteţi nevinovaţi, este suficient să ascultaţi judecata acestui tribunal interior care este conştiinţa voastră, Divinitatea care locuieşte în voi, şi lăsaţi-i pe acei oameni să gândească şi să spună ce vor. Împiedicaţi-i numai să se infiltreze cu otrăvurile lor în inima şi sufletul vostru.

Este bine dacă oamenii vă apreciază faptele, dar dacă nu este cazul, nu le oferiţi posibilitatea să vă distrugă. Înainte de toate, preocupaţi-vă să fiţi lucizi cu voi înşivă şi să vă comportaţi întotdeauna cu cinste şi dezinteres. Apoi, spuneţi-vă că fiinţa, demnitatea, onoarea voastră nu depind de părerea altora despre voi. Natura voastră divină vă susţine pentru a continua să păşiţi cu capul sus.

Articol XI. Cap. 11 – Să vă iubiţi unul pe altul precum v-am iubit eu”.

„Nu îmi mai fac iluzii!” Am auzit de atâtea ori aceste cuvinte pronunţate de oameni! Ei credeau în justiţie, în cinste, în prietenie, în iubire; apoi au fost decepţionaţi, iar aceste decepţii au produs atâtea ravagii în ei încât în realitate nu şi-au pierdut numai iluziile: ei şi-au pierdut şi credinţa. Ah da, mulţi confundă astfel iluziile cu credinţa. Este util deseori să ne pierdem iluziile, dar cum să îi facem pe oameni să priceapă că pierderea credinţei în viaţă şi în fiinţe constituie adevărata pierdere? Nu este oare o mare pierdere să te întristezi, să te limitezi, să te sfrijeşti, să nu mai ai niciun elan pentru nimic?

Trebuie să ştiţi să vă păstraţi credinţa orice s-ar întâmpla. Deseori remarcăm privirea celor care au avut de înfruntat intrigi şi trădări ale anturajului lor: privirea, expresiile lor exprimă bogăţia vieţii lor interioare. Ei nu au pierdut deci aproape nimic sau, pentru a lua din nou un exemplu din domeniul bancar, se poate spune că au pierdut numai dobânzile, capitalul rămânând intact. Observaţi-i şi comparaţi-i pe cei care cedează pe deplin în faţa decepţiilor cu aceia care îşi păstrează încrederea… Ce diferenţă! Unii şi-au pierdut

adevărata comoară, ceilalţi au recâştigat-o de o sută, de o mie de ori: ei sunt vii, călduroşi şi mereu pregătiţi să-şi reia activitatea.

Nu găsesc nişte cuvinte suficient de puternice pentru a vă spune cât de important este să vă păstraţi cu mare grijă credinţa ca o uşă deschisă, în ciuda tuturor decepţiilor. Obişnuiţi-vă să cântăriţi lucrurile pe balanţa voastră spirituală. Aţi suferit o jignire, o nedreptate: examinaţi-o pro şi contra, şi veţi constata că ceea ce câştigaţi păstrându-vă credinţa este de o mie de ori superior faţă de ceea ce un idiot sau un om rău v-a făcut să pierdeţi. Credinţa care lucrează în voi vă dă viaţa în fiecare secundă a existenţei voastre, ea este ca un fluviu de apă cristalină care curge fără întrerupere. De ce să vă lipsiţi de binefacerile ei sub pretextul că puteţi fi jigniţi sau înşelaţi din când în când?

Înţelepciunea îşi are modul ei specific de a calcula lucrurile. Ea nu opreşte fluxul a ce este indispensabil, vital, veşnic, din cauza câtorva neplăceri. Suntem trădaţi doar din când în când; oare merită osteneala de a ne lipsi definitiv de tot ce ne poate aduce credinţa? Această credinţă poate chiar să îi câştige de partea noastră pe cei care ne-au înşelat… cu o condiţie: în fiecare fiinţă care ne înşală să vedem mereu Divinitatea care o locuieşte, fiindcă numai şi numai în ea ne putem încrede.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Eu îi cunosc pe cei care mă înşală, dar continui să mă încred în ei, fiindcă cred în binele ce se află în om. Oricare ar fi slăbiciunile lor, eu continui să cred că binele va învinge. Atât timp cât se încăpăţânează să mă înşele, eu cred că un om adevărat va ieşi din acea fiinţă. Acţionând astfel, eu îl privesc cu o privire identică cu cea a Domnului însuşi. În timp ce toţi îl reneagă şi nu mai cred în el, Dumnezeu rămâne ultimul lângă el ca să îi spună: „Orice ai făcut, te poţi îndrepta. Vei progresa şi un om adevărat va ieşi din tine”. Este ceea ce s-a şi întâmplat în final”.

Observaţi ce spune Maestrul: „Eu îi cunosc pe cei care mă înşală, dar continui să mă încred în ei”. Înşelăciune şi credinţă: două cuvinte ce par să se excludă unul pe celălalt, nu-i aşa? Cum să înţelegem această afirmaţie când auzim peste tot spunându-se: „Eu nu mai am încredere fiindcă am fost înşelat”? Mai întâi trebuie să ne întrebăm de ce faptul că au fost înşelaţi îi determină pe oameni să renunţe să mai creadă. Ei bine, pur şi r simplu fiindcă, în majoritatea cazurilor, încrederea acordată altora nu este bazată pe respect, pe stimă, pe

afecţiune, ci pe speranţa de a obţine de I la ei un profit. Este un soi de comerţ bazat pe un calcul: ei văd mai ales avantajele egoiste ce le au de obţinut din această încredere. Când realizează i că au tot înşelaţi, ei îşi pierd credinţa, şi pierzându-şi credinţa îşi pierd deopotrivă iubirea, pentru că evident nu putem iubi pe cineva care ne-a trădat. Altfel spus, se pierde tot ce dă I frumuseţe şi sens vieţii.

Dar dacă nu îi mai iubim pe oameni, pierdem în mod egal şi iubirea Domnului. De aceea Maestrul Peter Deunov mai spunea: „Dacă nu îi poţi iubi pe oameni, cum poţi crede că Domnul te va iubi? în clipa în care afirmi că nu îi mai poţi iubi pe oameni, nici Domnul nu te mai poate iubi. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii, şi atât timp cât nu vei accepta acest adevăr, vei suferi. Bucuria este semnul că Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii; tristeţea este semnul că tu nu îi; iubeşti. Tu spui: „Îl iubesc pe Domnul şi pe îngeri, dar nu îi pot iubi pe oameni". Ei bine, să ştii că nu judeci corect. Străduieşte-te de acum înainte să gândeşti corect şi să îi iubeşti pe toţi oamenii, pentru că Domnul din tine îi iubeşte pe toţi oamenii, iar dacă nu îi iubeşti, tu eşti cel care îl împiedică pe Domnul să te iubească".

Chiar dacă cineva v-a făcut cu adevărat un rău, mai ales nu trebuie spuneţi: „M-am înşelat asupra acestei persoane, ea a fost infidelă faţă de mine, necinstită, perfidă: de acum înainte mi-a devenit duşman şi mă voi lupta cu ea". Este adevărat că v-aţi înşelat asupra caracterului acestei persoane şi aţi suferit anumite necazuri. Dar cea mai mare greşeală este cea care o faceţi acum adoptând această atitudine, iar prejudiciile ce le veţi avea de suferit vor fi şi mai grave. Nu numai sentimentele rele ce le antrenaţi vă vor tulbura armonia interioară, dar o veţi pierde definitiv pe acea persoană. De acord, ea s-a purtat urât, dar dacă aţi şti cum să acţionaţi, dacă i-aţi lăsa posibilitatea de a-şi conştientiza greşeala şi a o repara, ea vă va putea deveni chiar un prieten cu trecerea timpului.

Vă voi da un sfat, şi dacă veţi fi capabili să îl urmaţi, îi veţi putea constata într-o bună zi toate binefacerile. Acordaţi încredere cuiva, îl consideraţi ca un prieten, un bun colaborator, dar iată că într-o zi descoperiţi din întâmplare că în realitate el joacă teatru şi lucrează împotriva voastră... Ei bine, dacă sunteţi suficient de înţelepţi şi puternici pentru aceasta, şi mai ales dacă aţi înţeles ce este adevărata iubire, să nu îi arătaţi că i-aţi descoperit infidelitatea. Fiţi vigilenţi ca să nu vă lăsaţi abuzaţi, dar continuaţi să vă purtaţi prietenește, fiindcă nu

câştigaţi niciodată nimic bun avântându-vă în nişte reglări de conturi, în timp ce puteţi dimpotrivă câştiga mult oferind fiinţelor posibilitatea de a-şi îndrepta greşelile. Legea acţionează fără ştirea voastră, nici a lor.

Problema este de a şti totdeauna dacă dorim cu adevărat să reglăm o afacere delicată sau numai să ne reglăm nişte conturi personale. Vă voi da şi un exemplu. Primesc de ani de zile confidenţele multor cupluri, iar printre problemele ce le preocupau revenea desigur cel mai mult cea a infidelităţii. Fie soţul se îndoia de fidelitatea soţiei, fie soţia de cea a soţului. Iar uneori nu era numai o îndoială, ci o certitudine. Ce tragedii apăreau! Oricare ar fi domeniul sau împrejurările, este dureros să fii înşelat, dar durerea este şi mai mare când aceasta atinge domeniul cel mai intim: iubirea. Ce sfaturi ar fi de dat? Evident, este dificil, fiindcă nimic şi nimeni nu poate obliga un bărbat sau o femeie să fie fidel partenerului de viaţă. Dar nu este interzis să faci câteva tentative, şi pentru aceasta cea mai bună modalitate de a proceda este de a crea nişte condiţii pentru revenirea celuilalt.

Iată ce am explicat de mai multe ori unor bărbaţi şi femei. Să luăm cazul unei femei. „Desigur, i-am spus, soţul vă înşală şi vă înţeleg suferinţa. Puteţi evident să îi faceţi nişte scene, să plângeţi, să ţipaţi că i-aţi descoperit infidelitatea, să îl ameninţaţi cu divorţul sau chiar să vă sinucideţi. Dar să ştiţi că, dacă există vreo şansă ca el să se întoarcă, depinde de dumneavoastră să vă arătaţi inteligentă şi răbdătoare. Mai întâi, continuaţi să îi acordaţi încredere ca şi cum nu aţi bănui nimic, ca şi cum nu aţi şti nimic. Insistaţi chiar asupra calităţilor lui spunându-i cât de fericită sunteţi că aveţi un soţ ca el, pe care vă puteţi baza, şi cât de important este şi pentru copii…” Bineînţeles, această femeie începe să mă privească cu un aer uimit: nu este posibil să îi recunoască soţului tocmai calităţile pe care el nu le manifestă! Este nevoie să îi mai explic: „Ei bine, tocmai când o femeie pare să creadă în fidelitatea soţului ei, sărmanul de el, care ştie foarte bine cine este, începe să se simtă stânjenit; fiindcă atunci când te simţi vinovat, dovezile de încredere sunt mai stânjenitoare decât bănuielile şi reproşurile. La fiecare întâlnire cu amanta, el se gândeşte la soţia sa care îl crede fidel, şi atunci imaginea ei se interpune mereu între amantă şi el, mărindu-i neliniştea. Apoi, când revine acasă, primirea călduroasă a soţiei îi sporeşte încurcătura. Această încredere, această iubire îl ating

profund. Încet-încet el se simte împărţit. Până când amanta sa începe să-şi dea seama că a intervenit ceva; atunci ea îl întreabă, iar el mărturiseşte că este ataşat în continuare de soţia sa, dar ea este cea care îi face nişte scene! în sfârşit, după tot soiul de peripeţii, sărmanul soţ revine la soţia sa care a fost atât de răbdătoare, de generoasă, de inteligentă. Da, mai ales inteligentă, fiindcă adevărata iubire te face inteligent. Inteligenţa nu aduce mereu iubirea, dar iubirea, adevărata iubire te face inteligent. Judecaţi acum şi încercaţi să găsiţi cea mai bună atitudine".

Unii vor considera că aceasta este o poveste de adormit copiii şi că lucrurile nu se petrec niciodată aşa. Ce ştiu ei? Unii bărbaţi şi femei care m-au crezut au aplicat această metodă şi, din nefericire nu totdeauna, li s-a întâmplat să reuşească. Încrederea, chiar stimulată, poate produce nişte efecte benefice. Veţi spune că este o „comedie". Depinde ce numiţi comedie. Eu numesc aceasta „pedagogie". Este vorba să te adresezi, fără ştirea sa, laturii nobile a unei fiinţe pentru a o face să-şi conştientizeze responsabilităţile şi sarcinile. Nu este cazul să o minţi, să o înşeli, să îi faci rău, ci dimpotrivă să determini apariţia adevăratei sale naturi, natura sa divină, oferindu-i condiţiile de manifestare. Numai că, pentru aceasta trebuie să fi lucrat îndelung asupra ta însuţi, să fi" învăţat să te stăpâneşti pentru a nu cădea pradă unor reacţii instinctive de furie, revoltă, şi totodată să fi învăţat umilinţa.

Numai că umilinţa nu este o virtute mult răspândită. Când cineva se poartă urât cu ei, cei mai mulţi oameni s-ar crede umiliţi dacă nu i-ar replica imediat: „Drept cine mă iei? îţi închipui că voi suporta aşa ceva? Nu sunt un tâmpit. O să vezi ce se va întâmpla..." Iar el vede... şi de asemenea ascultă! Mulţi alţii se complac să scotocească în viaţa altora pentru a descoperi câteva defecte ascunse şi le povestesc peste tot! Pe chipul lor se citeşte numai îndoiala, neîncrederea, iar privirile lor bănuitoare văd necinstea şi trădarea chiar acolo unde nu sunt. Spuneţi-mi care este folosul unei asemenea atitudini. Nu numai că aceşti oameni seamănă dezordinea, dar devin şi foarte antipatici: cu mina lor sobră, încep să semene cu nişte infractori! Este extraordinar: toţi aceşti oameni atât de neîncrezători ajung să poarte pe propriul chip urmele defectelor şi viciilor pe care le-au adulmecat mereu în jurul lor. Priviţi în schimb chipul celui care a căutat să descopere calităţile şi virtuţile ascunse ale fiinţelor: el reflectă încet-încet lumina

şi splendoarea divină.

Urmărindu-i pe ceilalţi cu neîncrederea şi bănuielile noastre, îi împingem la distrugere, şi oare găsim aici vreun strop de iubire? Trebuie să fim puţin mai psihologi, mai pedagogi, şi prin încredere să încercăm dimpotrivă să îi reţinem, să îi restabilim. Neîncrederea întemniţează fiinţele în defectele, în limitările lor, în timp ce încrederea le poate elibera. Chiar dacă cineva s-a purtat urât, chiar dacă a comis nişte crime, de ce să îl privim ca şi cum le-ar repeta veşnic? Aceste fapte ţin de trecut, şi nu trebuie să considerăm trecutul ca o veşnicie. De acord, o persoană a acţionat prost, dar a fost un moment din istorie; ea poate de atunci să se îndrepte şi să-şi schimbe comportamentul. Nu trebuie să rămânem fixaţi pe un eveniment trecut, trebuie să vedem prezentul şi chiar viitorul. Astfel acţionează înţelepţii şi Iniţiaţii, deoarece au o înţelegere mai vastă a existenţei. Ei ştiu că evoluţia este legea vieţii şi că ei înşişi, înainte de a deveni ceea ce sunt, au comis multe greşeli.

Nu poţi deveni un sfânt, un profet dintr-odată, trebuie să vii să te încarnezi de nenumărate ori pe pământ şi să lucrezi, să lucrezi… Fiindcă acesta este pământul: nişte greşeli, nişte erori, nişte pete. Cum ar putea un Maestru să îi ajute acum pe oameni şi să îi instruiască dacă, în alte încarnări, nu a trebuit să facă acelaşi exerciţii, să învingă aceleaşi obstacole? Ce merit ar avea el dacă nu ar fi străbătut aceleaşi încercări pentru a deveni ceea ce a devenit? Niciodată nu ar îndrăzni să se prezinte în faţa altora pentru a le cere să facă nişte eforturi pe care el nu le-a făcut. Dacă trebuie să urmăm sfaturile Iniţiaţilor şi a Marilor Maeştri, este pentru că ei cunosc calea, ei ştiu cu câte obstacole este presărată, şi ştiu deopotrivă cum să biruieşti. Dar ceea ce ei ştiu îndeosebi, este că nu trebuie să condamni definitiv creaturile, fiindcă Dumnezeu lucrează asupra lor, în ele.

Dacă nu gândeam că sunteţi locuiţi de Divinitate, că sunteţi nişte divinităţi, m-aş fi descurajat demult şi aş fi abandonat totul. Eu continui pentru Divinitatea care vă locuieşte şi adopt faţă de unele fiinţe o atitudine pe care altele, bine intenţionate, mi-o reproşează spunând: „Nu v-aţi dat seama Maestre cum este această persoană? O primiţi, îi acordaţi încredere. Nu trebuie să vă încredeţi în ea, vă va aduce necazuri”. Da, dar eu ştiu ceea ce fac. Ceilalţi nu ştiu. Eu ştiu că acţionând astfel, pot trezi la acea persoană nevoia de a se ameliora. Dacă nu se îndreaptă, este treaba ei! Eu folosesc în mod conştient

această metodă pedagogică, îmi asum toate riscurile. Dacă nu iese nimic bun, consider că este păcat, dar nu sunt nici înspăimântat, nici descurajat.

Trebuie să ştim să oferim fiinţelor cele mai bune condiţii pentru a-şi manifesta calităţile ascunse în ele la o profunzime necunoscută. Pot apărea nişte surprize… nişte surprize bune! De ce mereu unele rele? Eu nu sunt însă nici naiv, nici credul, iar când acord încredere oamenilor, nu o fac închipuindu-mi că latura egoistă din ei se va transforma într-una generoasă, sau cea slabă va deveni puternică. Nu, eu ştiu că nu este posibil; natura inferioară – am putea chiar spune natura animalică din om – va rămâne mereu ceea ce este. Dar dincolo de această natură care se manifestă cu egoism, slăbiciune, duritate, şiretenie, există o altă natură, divină, capabilă de manifestările cele mai nobile. Eu o cunosc şi mă adresez ei, îi lansez nişte semnale.

Dacă Iniţiaţii ar fi acţionat ca oamenii obişnuiţi, omenirea nu ar fi avut nicio şansă să evolueze. Şi eu am fost înşelat, trădat, până la un punct pe care nici măcar nu vi-l puteţi închipui; de altfel, aceasta continuă… Dar ce-aş putea face? Continui să acord încredere chiar şi celor care poate că nu o merită. De ce? Fiindcă ştiu că natura lor divină se poate manifesta în ultima clipă. Aceasta este adevărata lucrare a unui Maestru.

Un Maestru a meditat îndelung asupra iubirii de Dumnezeu şi a celei mai bune modalităţi de a o exprima. El acordă încredere oamenilor nu Fiindcă are nevoie de ei sau speră să obţină de la ei câteva avantaje personale. El le acordă încredere pentru a le aduce un sprijin, a le oferi o şansă, fiindcă nu se ştie niciodată… Numai că el trebuie să fie foarte puternic, pentru că folosind această metodă se poate aştepta la orice, la ce este mai bun sau mai rău. În ziua în care veţi fi şi voi suficient de puternici, puteţi acorda încredere tuturor fiinţelor fără să vă temeţi că veţi suferi sau vă veţi prăbuşi dacă ele nu sunt la înălţimea acestei încrederi. Până atunci, exersaţi-vă… Vorbindu-vă astfel, eu vreau să vă împărtăşesc experienţa mea şi depinde acum de voi dacă doriţi să beneficiaţi de ea.

Disputele, ura dintre oameni vine din faptul că, faţă în faţă, ei nu se gândesc niciodată că se află în prezenţa unui spirit, a unei scântei care caută să se manifeste şi că, pentru a ajuta acest spirit, merită să fii bun, răbdător, generos. Este inevitabil faptul că ei doresc să se omoare reciproc, având în vedere felul în care se iau în considerare şi ce văd

unii în alţii atunci când se întâlnesc. Chiar şi creştinii care repetă fără încetare de două mii de ani: „*Să vă iubiţi unul pe altul*”, continuă să trăiască în ură şi confruntări.

Acum două mii de ani Iisus a spus: „*Poruncă nouă dau vouă*: *Să vă iubiţi unul pe altul*. *Precum Eu v-am iubit pe voi*, *aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul*”. Iar dacă nu a fost încă nici bine înţeleasă, nici bine aplicată această poruncă, este pentru că nu s-au înţeles bine cuvintele esenţiale: „*Precum Eu v-am iubit*…”. De ce natură era iubirea lui Iisus? Ce vedea el într-o fiinţă umană? Răspunsul se găseşte în Predica de pe munte când, adresându-se discipolilor şi mulţimii care l-a urmat, el spune: „*Fiţi*, *dar*, *voi desăvârşiţi*, *precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este*”. Aceasta înseamnă că în discipolii săi, în toate fiinţele apropiate, el vedea imaginea Tatălui Ceresc, el vedea Divinitatea; iar el se adresa tocmai acestei Divinităţi din ei, deoarece le arăta calea perfecţiunii. Ceilalţi se opreau la înfăţişarea mizerabilă a celor pe care îi numeau leproşi, posedaţi, adulteri, hoţi etc. Iisus recunoştea în toate fiinţele un suflet şi un spirit care nu cereau decât nişte condiţii pentru a se manifesta în frumuseţe şi lumină: el iubea aceste suflete şi spirite şi li se adresa lor.

La ce bun să se mai predice iubirea dacă nu se explică oamenilor ce trebuie să iubească la alţii şi cum să iubească? Prin eforturi repetate, fără să fie înţelese, aceste cuvinte au ajuns lipsite de sens şi suntem obosiţi să le tot auzim. „*Să vă iubiţi unul pe altul* „… Dar când vedem felul în care se comportă atât de mulţi oameni în viaţa zilnică, nu îi putem iubi, este chiar inutil să încercăm. Iată o persoană egoistă, rea, odioasă, şi vi se spune să o iubiţi… Este imposibil! Este nu numai imposibil, încât nu reuşiţi să o faceţi, dar străduindu-vă să iubiţi acest monstru, îl veţi detesta mai mult. Pentru a reuşi să iubiţi pe cineva, trebuie să vă puteţi proiecta dincolo de aparenţe, concentrându-vă asupra scânteii divine care o locuieşte şi se poate manifesta într-o zi. Numai că, putem întrezări Divinitatea la ceilalţi în măsura în care am învăţat să o facem să trăiască în noi.

Dacă m-aţi înţeles, nu vă veţi mai mira că eu consider bărbaţii şi femeile ca nişte divinităţi, şi veţi încerca să procedaţi ca mine. Acţionând astfel, ne arătăm respectul pentru operele Domnului. Fiindcă admir înţelepciunea Creatorului, eu simt că există în fiecare fiinţă ceva infinit de frumos şi de preţios ce merită să fie iubit. Nu-mi pasă dacă, văzându-mi atitudinea, unii râd şi consideră că trăiesc în

iluzii! Dimpotrivă, eu ştiu ce trăiesc în adevărata credinţă ce se bazează pe nişte adevăruri veşnice. Unul dintre aceste adevăruri este că Dumnezeu a zămislit omul după chipul şi asemănarea Sa. Căutând astfel Divinitatea în fiecare bărbat, în fiecare femeie, ne manifestăm nu numai credinţa şi iubirea pentru Creator, dar îi însufleţim deopotrivă prezenţa în noi înşine.

CUPRINS

Cap. 1 – Neîncrederile omului modern 1
Cap. 2 – Îndoiala distrugătoare: unificare şi bifurcare 3
Cap. 3 – Îndoiala salvatoare 3
Cap. 4 – „Credinţa ta te-a mântuit” 3
Cap. 5 – Să-ţi fie dat după cum ai apreciat 3
Cap. 6 – Numai faptele noastre ne mărturisesc credinţa 3
Cap. 7 – Păstraţi-vă credinţa în bine 3
Cap. 8 – „De nu veţi fi precum pruncii…” 3
Cap. 9 – Iubirea mai mare decât credinţa 3
Cap. 10 – Cum să ne bazăm încrederea în fiinţe 3
Cap. 11 – Să vă iubiţi unul pe altul precum v-am iubit eu” 3